

НОРА РОБЪРТС

МАГИЯТА НА КРЪВТА

Част 3 от „Родът О'Дуайър“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2015

chitanka.info

На Кат — една от най-ярките светлини в живота ми

*Колко далеч изглеждат
звездите, колко отдавна беше
първата ни целувка и колко
старо е сърцето ми.*

*Уилям
Бътлър Йейтс*

*Тя иска кръв; казват, че кръвта търси
кръв.*

Уилям Шекспир

ПЪРВА ГЛАВА

Лято, 1276 г.

В един слънчев ден в самия край на лятото Брана събираше билки, цветя и листа, от които щеше да прави мехлеми, отвари и лечебен чай. Често идваха при нея — съседи, пътници — с мъката си и надежда за лек. Идваха при нея, Тъмната вещица, както някога при майка ѝ, с болка в тялото, сърцето или душата и ѝ се отплащаха с пари, услуга или нещо друго в замяна.

Тримата с брат ѝ и сестра ѝ бяха съградили живота си в Клеър, толкова далеч от дома им в Мейо. Далеч от хижата в гората, в която някога бяха живели и в която бе умряла майка им.

Брана бе създала тук свой живот, много по-пълноценен и радостен, отколкото бе вярвала, че е възможно в онзи ужасен ден, когато майка им им бе дала почти цялата си сила и ги бе отпратила далеч, преди да пожертва себе си.

Тогаваше само мъка, мислеше си сега Брана, само дълг и страх, докато вършеше каквото се искаше от нея, докато отвеждаше по-малките си брат и сестра далеч от дома.

Бяха оставили зад гърбовете си любовта, детството и невинността си.

Изминаха дълги години. Първите няколко бяха прекарвали, както бе заръчала майка им, при братовчедка ѝ и нейния мъж — на сигурно място, обгрижвани и обичани. Но бе дошло време, както ставаше винаги, да напуснат гнездото и да приемат това, което са и което винаги ще бъдат.

Трима тъмни вещици.

А какъв бе дългът им, главната им цел? Да унищожат Кеван, тъмния магьосник, убиеца на баща им — смелия Дайхи, на майка им Сърха. Кеван някак бе оцелял след заклинанието, направено му от умиращата Сърха.

Но в този светъл ден в края на лятото всичко изглеждаше толкова далечно — ужасът на онази последна зима, кръвта и смъртта в онази

далечна пролет.

Тук, в дома, който бе създала за себе си, въздухът ухаеше на розмарина в кошницата ѝ, на розите, засадени от мъжа ѝ при раждането на първото им дете. Облачета като пухкави бели агънца се носеха по синята поляна на небето, а горите и нивите, които бяха разчистили за обработване, зеленееха като изумрудни.

Синът ѝ, който скоро щеше да стане на три, седеше на слънчице и тупаше барабанче, направено от татко му. Пееше си и викаше, докато тупаше с все сила и такова весело безгрижие, че очите ѝ чак се насълзиха от любов.

Дъщеря ѝ, едва навършила годинка, спеше, стиснала любимата си парцалена кукла, пазена от Кател, вярното им куче.

И още един син вече мърдаше и риташе в утробата ѝ.

От мястото, където стоеше, се виждаше полянката и малката хижа, която заедно с Иймън и Тийгън бяха построили преди близо осем години. Деца, помисли си тя сега. Тогава бяха просто деца, които не са имали възможност да се насладят на детството си.

Те още живееха там, наблизко. Верният Иймън, толкова силен и предан. Тийгън, толкова добра и красива. И много щастлива сега, каза си Брана, толкова влюбена в мъжа, за когото се бе омъжила през пролетта.

Всичко бе толкова мирно, мислеше си тя, въпреки тупането и виковете на Брин.

Къщата им, дърветата, зелените хълмове, по които овцете изглеждаха като точки в далечината, градините, яркосиньото небе.

Но трябваше да свърши. Краят приближаваше.

Денят щеше да настъпи скоро, усещаше го, както усещаше ритането на бебето в утробата си. Светлите дни щяха да помръкнат. Мирът щеше да прерасне в кървави битки.

Докосна амулета си, който изобразяваше хрътка. Това бе защита, която майка ѝ бе сътворила с магия на кръвта. Скоро, помисли си Брана, съвсем скоро отново щеше да ѝ потрябва тази защита.

Опря длан отзад на кръста, където я наболяваше малко, и видя мъжа си да язди към дома.

Оуен, толкова хубав и само неин. С очи, зелени като хълмовете, коса, черна като крило на гарван и стигаща до раменете. Яздеше, гордо

изправен и с лекота, едрата червеникавокафява кобила и както му беше навик, пееше с цяло гърло.

Бог ѝ бе свидетел, че я караше да се усмихва, сърцето ѝ сякаш политаше като птичка. Тя, която бе толкова сигурна, че за нея няма любов, няма друго семейство освен родните брат и сестра, няма друг живот освен този, посветен на дълга, именно тя се бе влюбила до полуда в Оуен от Клеър.

Брин скочи и затича, колкото го държаха малките му крачета, като през цялото време викаше:

— Тате, тате, тате!

Оуен се наведе и вдигна момчето на седлото. Смеховете на мъжа и момчето се смесиха и литнаха към нея. Очите ѝ отново се насълзиха. В този миг би дала цялата си сила, наследена от майка ѝ, за да им спести онова, което предстоеше.

Бебето, което бе нарекла на майка си, се разхленчи и Кател размърда старите си кокали, за да излае тихичко.

— Чувам я. — Брана остави кошницата си и отиде да вдигне пробудилото се мъниче, след което го обсипа с целувки, докато Оуен не застана до нея.

— Погледни насам, виж какво намерих на пътя. Някакво загубено малко циганче.

— Ами предполагам, че можем да го оставим у дома. Може да го поизмием и после да го продадем на пазара.

— Може да му вземем добра цена. — Оуен целуна кикотещото се момче по главата. — Слизай, момко.

— Да яздим, тате! — Брин извърна глава, изгледа го умолително с големите си тъмни очи. — Моля те! Да яздим!

— Една обиколка и после си искам чая. — Намигна на Брана и подкара коня в галоп, което накара момчето да закрещи от радост.

Брана вдигна кошницата си и премести малката Сърха в ръцете си.

— Хайде, стари приятелю — обърна се тя към Кател. — Време е за твоя тоник.

Тръгна към красивата къщичка, която Оуен бе построил със сръчните си ръце и силни рамене. Вътре разпали огъня, настани удобно дъщеря си и се зае да приготвя чая.

Погали Кател и му сипа от тоника, който специално правеше за кучето, за да укрепва здравето и избистря погледа му. То беше нейният водач, част от сърцето ѝ, помисли си тя, и искаше да удължи живота му с поне няколко години. Щеше да разбере кога е дошъл моментът да го остави да си иде.

Но не още, не бе време за това.

Сложи в чинийка медени питки, малко конфитюр и тъкмо сервира чая, когато Оуен и Брин влязоха ръка за ръка.

— О, колко хубаво мирише.

Той разроши косата на Брин, наведе се да целуне Брана, без да бърза, както правеше винаги.

— Връщаш се рано — подхвана тя, но в същия миг майчиното ѝ око забеляза как синът ѝ се пресяга към питките. — Първо си измий ръцете, момчето ми, после седни да си изпиеш чая като джентълмен.

— Не са мръсни, мамо. — Той протегна ръчички.

Брана само повдигна вежди при вида на изцапаните му пръстчета.

— Измийте се. И двамата.

— С жени не се спори — обясни Оуен на Брин. — Това е урок, който трябва да запомниш. Довърших навеса на вдовицата О'Браян. Самата истина е, че синът ѝ е безполезен като цици на козел и се запиля нанякъде. Работата потръгна по-бързо без него.

Говореше за работата си, докато помагаше на сина си да избърше ръцете си, продължи да разказва и докато вдигаше високо дъщеря си, от което тя запищя весело.

— Ти си радостта в къщата — тихо каза Брана. — Светлината в нея.

Той само я изгледа мълчаливо, остави бебето в люлката му.

— Ти си сърцето ѝ. Седни, почини си малко. Пийни чай.

Той изчака. О, тя знаеше, че е от най-търпеливите мъже. Или най-упоритите, понеже едното качество често бе същото като другото, или поне когато ставаше дума за човек като нейния Оуен.

Затова, когато домакинските задължения бяха привършени за деня и вечерята приключи, когато децата бяха сложени в постелите им, той я хвана за ръка.

— Ела да се разходим заедно, моя прекрасна Брана, в тази хубава вечер.

Колко често, замисли се тя, й бе казал тези думи, докато я ухажваше и докато тя се мъчеше да го прогони като нахална муха от лицето си?

Сега просто взе шала си — любимия й, направен от Тийгън — загърна раменете си. Погледна към Кател, който лежеше пред огъня.

Наглеждай децата ми вместо мен, каза му тя без думи и последва Оуен навън в хладната и влажна нощ.

— Ще завали скоро — каза тя. — Преди зори.

— Значи имаме късмет, че нощта е пред нас. — Сложи ръка върху корема й. — Всичко наред ли е?

— Да. Малкият е много пъргав и не се спира на едно място. Прилича на татко си.

— Разполагаме с достатъчно средства, Брана. Можем да платим на някоя жена да ти помага.

Тя го погледна косо.

— Да не би да се оплакваш от вида на къщата, децата или храната на масата?

— Ни най-малко, всичко е чудесно. Гледах как майка ми се съсипва от работа вкъщи. — Докато говореше, той разтри мястото отзад на кръста й, сякаш знаеше за дразнещата лека болка там. — Не искам това да стане с теб, скъпа.

— Добре съм, повярвай ми.

— Защо си тъжна?

— Не съм. — Това беше лъжа, осъзна Брана, а тя никога не го лъжеше. — Малко. Бременността кара жената да изглупява от време на време, както знаеш. Нима не си изплаках очите, докато бях бременна с Брин и ти донесе люлката, която му беше направил? Плаках, сякаш е дошъл краят на света.

— От радост. Това не е радост.

— Има радост. Днес си стоях тук, гледах децата ни, усещах следващото да помръдва в мен и си мислех за теб и за живота, който имаме. Толкова много радост има, Оуен. Колко пъти ти отказвах, когато ми предлагаше да стана твоя?

— И веднъж беше твърде много.

Тя се засмя, макар в гърлото й да напиреха сълзи.

— Но ти не спираше да ми предлагаш отново и отново. Ухажваше ме с песни и легенди, с букети от диви цветя. И въпреки

това ти казах, че няма да бъда ничия жена.

— Освен моя.

— Освен твоя.

Тя вдиша дълбоко нощта, уханието на градините, на гората и хълмовете. Вдъхна аромата на това, което се бе превърнало в дом за нея, съзнавайки, че ще го напусне заради дома от детството си, заради съдбата си.

— Ти знаеше каква бях, каква съм. И въпреки това ме искаше, не силата ми, а мен самата.

Това бе означавало всичко на света за нея и осъзнаването му я бе накарало да отвори сърцето си, което бе решила да заключи завинаги.

— И когато не можех повече да отричам любовта си към теб, аз ти казах всичко, цялата истина, и отново ти отказах. Но ти отново поиска ръката ми. Помниш ли какво ми каза?

— Ще ти го кажа пак. — Обърна се към нея, улови ръцете ѝ както в онзи ден преди години. — Ти си моя и аз съм твой. Всичко, което си ти, приемам и ти давам всичко, което съм аз. Ще бъда с теб, Брана, Тъмна вещица от Мейо, в огън и вода, в радост и мъка, в битка и мирно време. Погледни в сърцето ми, защото ти имаш тази сила. Погледни вътре в мен и ще намериш само любов.

— И аз го направих. Обичам те, Оуен. — Тя се притисна към него, зарови лице в гърдите му. — Толкова много радост има.

Но заплака.

Той галеше косите ѝ, утешаваше я, после леко я отдалечи от себе си, за да погледне лицето ѝ на бледата лунна светлина.

— Трябва да се върнем. В Мейо.

— Скоро. Много скоро. Съжалявам...

— Не. — Той докосна устни до нейните, за да заглуши думите ѝ. — Не ми го казвай. Не чу ли моите думи?

— Как бих могла да знам? В онзи ден, когато ги изрече и когато покори сърцето ми, как бих могла да знам, че ще се чувствам така? Че ще искам с цялото си същество да остана, просто да остана. Да бъда тук с теб, да оставя всичко за гърба си, далеч от мен. Но не мога. Не мога да направя това за нас. Оуен, децата ни.

— Нищо няма да ги нарани. — Той отново сложи длан върху корема ѝ. — Нищо и никой. Заклевам се.

— Трябва да се закълнеш, защото, когато настъпи мигът, ще трябва да ги оставя, за да се изправя срещу Кеван с брат ми и сестра ми.

— И с мен. — Стисна здраво раменете ѝ, а в погледа му гreeха огън и ярост. — Каквото и да те очаква, ще го посрещнем заедно.

— Трябва да се закълнеш. — Нежно смъкна ръцете му обратно върху корема си, където синът им риташе лекичко. Децата ни, Оуен, трябва да се закълнеш да пазиш преди всичко тях. Ти и мъжът на Тийгън трябва да ги пазите от Кеван. Не бих могла да направя онова, което съм длъжна да направя, ако не съм сигурна, че баща им и чичо им ще ги защитават и пазят. Ако ме обичаш, Оуен, закълни се.

— Бих дал живота си за теб. — Той опря чело в нейното и тя почувства борбата вътре в него между мъжа, съпруга, бащата. — Заклевам ти се, ще дам живота си за децата ни. Заклевам се да ги опазя.

— Благословена съм, че те имам. — Вдигна ръцете му от корема към устните си. — Благословена. Няма ли да ме помолиш да остана?

— Приемам всичко, което си — напомни ѝ той. — Дала си клетва и тя е и моя. С теб съм, сърце мое.

— Ти си светлината ми. — С въздишка тя облегна глава на рамото му. — Светлината, която грее в децата ни.

Щеше да използва всичките си сили, за да защити тази светлина и всичко, което идваше от нея, и най-сетне, след толкова време, да унищожи мрака.

Чакаше да дойде времето, посрещаше всеки ден и му се наслаждаваше с цялото си сърце. А когато децата ѝ си почиваха, когато онова вътре в нея настояваше и тя да си почине, сядаше до огъня с книгата с магии на майка си. Проучваше я внимателно, добавяше своите заклинания, своите впечатления и мисли. Знаеше, че ще я предаде като наследство заедно с амулета си. На децата си и на онова от тях, което щеше да продължи делото на Тъмната вещица, в случай че тя, Иймън и Тийгън се провалят.

Майка им се бе заклела, че те — или наследниците им — ще унищожат Кеван. Тя сама бе видяла, със собствените си очи, един от наследниците на рода им от друго време, бе разговаряла с него. А в

сънищата си виждаше жена, която носеше нейното име и амулета, който сега бе неин, и която бе също като нея една от тримата.

Тримата на Сърха щяха да имат деца, които на свой ред да имат деца. И наследството щеше да се предава през поколенията, както и предопределението им, докато целта не бъде изпълнена. Тя нямаше и не можеше да изневери на съдбата си.

Нямаше и не можеше да пренебрегне повика на кръвта си, докато лятото наближаваше своя край.

Но имаше деца, за които да се грижи, както и дом, животни, които да храни и пои, градина, от която трябваше да прибере реколтата, козичка, която да дои. Имаше съседни и пътници, които се нуждаеха от изцеление и помощ.

Имаше и своите светли и ярки заклинания, които да запази.

Докато децата подремваха — о, Брин се беше възпротивил категорично срещу това да затвори очички — тя излезе за миг навън, на въздух.

Видя сестра си — светлата ѝ коса бе сплетена — да върви нагоре по пътеката с кошница в ръка.

— Сигурно си ме чула как си мечтая за компанията ти, понеже ми се иска да поговоря с някой на повече от две години.

— Нося черен хляб, изпекох повече, отколкото ни трябва. И на мен ми се прииска да си поговорим.

— Ще хапнем още сега, защото непрекъснато съм гладна. — Брана се разсмя и разтвори ръце да прегърне сестра си.

Тийгън беше толкова хубава, с коса като слънчеви лъчи и очи като зюмбюлите, които майка им обожаваше.

Брана я стисна в прегръдките си, а после моментално се дръпна назад.

— Бременна си!

— Не можа ли да ме оставиш сама да ти кажа? — Грейнала, сияеща, Тийгън я сграбчи в здрава прегръдка. — Едва тази сутрин разбрах със сигурност. Събудих се и усетих, че вътре в мен има нов живот. Не съм казала на Гелуън, защото трябваше да кажа първо на теб. И да съм сигурна, напълно сигурна. Сега съм. Бърборя като кречетало. Не мога да спра.

— Тийгън. — От очите на Брана бликнаха сълзи, докато целуваше страните на сестра си и си спомняше малкото момиче, което

бе плакало в онази мрачна утрин преди толкова години. — Благословена да си, сестричке. Влез. Ще ти направя чай, нещо полезно за теб и за живота в теб.

— Искам да кажа на Гелуън — каза тя, докато влизаше с Брана и сваляше шала си, — край потока, където ме целуна за пръв път. И после ще кажа на Иймън, че отново ще става вуйчо. Искам да има музика и весели песни. Ще дойдете ли довечера у нас с Оуен и децата?

— Ще дойдем, разбира се, ще дойдем. Ще има музика и весели песни.

— Липсва ми мама. Глупаво е, знам, но искам да ѝ кажа и на нея. На татко. В себе си нося живот, който е част и от тях. Така ли беше и с теб?

— Да, всеки път. Когато се роди Брин, а после и моята Сърха, я видях за миг, само за един миг. Почувствах присъствието ѝ и това на татко. Усетих ги, когато бебчетата ми изплакаха за първи път. Имаше толкова радост в това, Тийгън, а също и тъга. А после...

— Кажи ми...

Сивите ѝ очи бяха пълни с радост и тъга, когато Брана скръсти ръце върху детето вътре в нея.

— Любовта е толкова силна, всепоглъщаща. Животът, който държиш, но вече не в утробата си, а в ръцете си! Любовта, която те изпълва! Мислиш си, че познаваш любовта, а после я познаваш наистина и онова, което си си представяла, е толкова бледо и слабо на фона на това, което е в действителност. Сега знам какво е изпитвала към нас. Какво са изпитвали двамата с татко. И ти ще го разбереш.

— Може ли да е по-силно от това? — Тийгън притисна ръка до корема си. — Вече ми се струва толкова огромно.

— Може. И ще стане. — Брана се загледа в дърветата, в пъстрите градини. И очите ѝ се замъглиха. — Синът, който носиш, няма да бъде този, който ще наследи силата ти, макар че ще бъде силен и смел. Нито другият, който ще родиш след него. Дъщерята, третото дете, тя ще бъде следващата. Тя ще бъде твоята част от следващите трима. Красива като теб, с добро сърце и пъргав ум. Ще я наречеш Кийра. Един ден ще носи знака, който майка ни направи за теб.

Внезапно усетила замайване, Брана седна. Тийгън се спусна към нея.

— Добре съм, нищо ми няма. Дойде толкова бързо, че не бях готова. Малко съм бавна напоследък. — Потупа ръката на сестра си.

— Не съм поглеждала напред. Не ми хрумна.

— Защо да го правиш? Имаш право просто да си щастлива. Не бих искала да помрача деня ти за нищо на света.

— Не си. Как би могла да ми развалиш деня, като ми кажеш, че ще имам син, после и още един, и дъщеря? Не, остани на мястото си. Аз ще довърша приготвянето на чая.

И двете едновременно погледнаха към вратата, която се отвори в този миг.

— Разбира се, веднага е надушил прясно опечения хляб, такъв си е нашият Иймън — отбеляза Тийгън, когато брат им влезе с разрошена кестенява коса, както винаги, обрамчваща поразително красивото му лице.

Той се ухили и подуши въздуха като хрътка.

— Определено имам добър нюх, но не ми беше нужен, за да дойда насам. Толкова светлина струи от това място, че направо може да запали луната. Ако сте решили да правите толкова ярка магия, можеше да ми кажете.

— Не правим магии. Само си говорим. Ще имаме малко празненство с музика и песни в къщата тази вечер. А ти можеш да правиш компания на Брана, когато си тръгна, за да кажа на Гелуън, че ще става баща.

— След като има пресен хляб, бих могъл да... Баща ли каза? — Яносините очи на Иймън грейнаха от удоволствие. — Това се казва хубава новина. — Вдигна Тийгън във въздуха и я завъртя, а после отново, след като тя се разсмя. Остави я на стола ѝ, целуна я и се ухили на Брана. — Бих направил същото с теб, но сигурно ще си счупя гръбнака, понеже си голяма като планина.

— Не се надявай да хапнеш конфитюр с хляба.

— Красива планина. Която вече ме е дарила с прекрасен племенник и очарователна племенничка.

— Това може да ти донесе малко конфитюр.

— Гелуън ще полудее от радост. — Нежно, както винаги се отнасяше с Тийгън, той я погали по бузата. — Добре ли си, Тийгън?

— Чувствам се прекрасно. Сигурно ще сготвя за цяла армия, което идеално те устройва, нали?

— О, да, така си е.

— И ти трябва да си намериш жена, която ти подхожда — добави Тийгън, — защото от теб ще излезе чудесен баща.

— Напълно доволен съм вие двете да раждате децата, а аз да съм щастливият вуйчо.

— Има огнена коса и очи като бурно море и също притежава частица от магията. — Брана се облегна назад и погали с длан огромния си корем. — Напоследък ме връхлита на вълни. Отчасти се дължи на него, така си мисля — вече е нетърпелив. — После се усмихна. — Хубаво е да видя жената, която ще се хване с теб, Иймън. Не само за кратка закачка, а за дългия път.

— Не съм тръгнал да си търся жена. Не и единствената.

Тийгън се пресегна и улови ръката му.

— Мислиш си, както винаги си го правил, че не можеш да имаш жена, съпруга, защото трябва да пазиш сестрите си. Грешис и винаги си грешал. Ние сме тримата, Иймън, двете с Брана сме също толкова силни, колкото и ти. Когато се влюбиш, няма да имаш избор.

— Недей да спориш с жена, която носи дете, особено ако е вещица — подхвърли бодро Брана. — Аз изобщо не търсех любовта, но тя ме намери. Тийгън я чакаше и тя дойде при нея. Ти може да бягаш от нея, братко мой, но въпреки това ще те настигне. Когато се върнем у дома. — Очите ѝ отново се насълзиха. — О, за бога, разплаквам се от най-малкото нещо. Това те чака, Тийгън. Настроенията се променят безпричинно и често.

— И ти си го усетила. — Сега Иймън хвана ръката на Брана и тримата останаха съединени. — Ще се върнем у дома, и то скоро.

— При следващата пълна луна. Трябва да тръгнем, щом настъпи пълнолунието.

— Надявах се да изчака — прошепна Тийгън, — поне докато родиш, но в ума и сърцето си усещах, че няма да чака.

— Бебето ще се роди у дома, в Мейо. И все пак... Това също е нашият дом. Не за теб — обърна се тя към Иймън. — Ти чакаше, беше търпелив и остана тук, но в сърцето си, в мислите и душата си винаги си бил там.

— Беше ни казано, че пак ще се върнем у дома. Затова чаках. Тримата, онези трима, които са дошли след нас. Те също чакат. —

Иймън погали с пръсти синия камък, който носеше на врата си. — Ще ги видим отново.

— Сънувам ги — каза Брана. — Виждам в съня си жената, която носи моето име, както и другите. Биха се и загубиха битката.

— Ще се бият отново — обади се Тийгън.

— Причиниха му голяма болка. — В очите на Иймън блесна жесток пламък. — Той изгуби много кръв, както когато онази, която наричат Мийра и която дойде с Конър от тримата, го прониза с меча си.

— Проляха кръвта му — съгласи се Брана. — И той се изцели. Събира сили. Черпи ги от мрака. Не мога да видя къде и как, само го усещам. Не мога да видя дали ще променим онова, което предстои, дали ще можем да го унищожим. Но виждам тях и знам, че ако ние не успеем, те ще се сражават с него.

— Затова ще се върнем у дома и ще намерим начин. Така че онези, които ще ни наследят, да не са сами в битката.

Брана се замисли за децата си, които спяха горе. В безопасност и невинни. И за децата на децата на нейните деца, в друго време, в Мейо. Които не бяха нито в безопасност, каза си тя, нито толкова невинни.

— Ще намерим начин. Ще се върнем. Но не тази вечер, защото тази вечер ще празнуваме. Ще има музика. И тримата ще благодарим на онези, които са били преди нас, за светлината. За живота — каза тя и леко сложи ръка върху корема на сестра си, както и върху своя.

— Утре. — Иймън се изправи. — Утре ще започнем да кроим планове за края на онзи, който отне живота на родителите ни.

— Ще останеш ли при Брана? Искам сега да кажа на Гелуън.

— Кажи му само радостната вест днес. — Брана стана заедно със сестра си. — Утре ще има достатъчно време за другото. Нека днешният ден бъде посветен единствено на радостта.

— Така ще направя. — Целуна сестра си, брат си. — Нека Оуен си донесе арфата.

— Непременно. Ще огласим цялата гора с музиката си и ще полети над хълмовете.

Седна пак, когато Тийгън излезе, и Иймън побутна чашата с чай към нея.

— Изпий го. Бледа си.

— Малко съм уморена. Оуен знае. Говорих с него и е готов да тръгне — да остави всичко, което е построил тук. Никога не съм мислила, че ще ми е трудно да се върна. Не знаех, че ще се разкъсам надве.

— Братята на Гелуън ще се грижат за земята заради двете ви с Тийгън.

— Да, това е известна утеха. Не и за теб, земята тук никога не те е теглила. — И отново я връхлетяха смесени чувства на радост и тъга. — Ти ще останеш в Мейо, каквото и да стане. Не мога да видя какво ще направим ние — Оуен, аз и децата. Но Тийгън ще се върне тук, това го виждам ясно. Сега нейното място е тук.

— Така е — съгласи се той. — Тя винаги ще си остане тъмна вещица от Мейо, но домът ѝ, сърцето ѝ са в Клеър.

— Какво ще стане с нас, Иймън, когато вече не сме заедно както е било винаги?

Очите му, непокорно сини като на баща им, се вгледаха дълбоко в нейните.

— Разстоянието не значи нищо. Винаги сме заедно.

— Постоянно плача и се държа глупаво и това никак не ми харесва. Надявам се, че този период няма да продължи дълго, защото иначе сама ще се прокълна.

— Е, към края на бременността си. С малката Сърха постоянно беше в лошо настроение и се караше с всички, така че май предпочитам сълзите.

— Аз не ги предпочитам, това е сигурно. — Изпи чая си, защото знаеше, че ще я успокои. — Ще добавя още нещичко в тоника, който давам на Кател и Аластар, за да издържат пътуването. Ройбиър се справя добре и без него засега. Силен е.

— Сега ловува — каза Иймън за сокола си. — Всеки път отива по-далеч. Сега лети на север всеки ден. И той знае също като нас, че скоро ще тръгнем на път.

— Ще предупредим за идването си. Ще ни посрещнат добре в замъка Ашфорд. Децата на Сърха и Дайхи. Тъмните вещици ще бъдат добре дошли.

— Аз ще се погрижа. — Той се облегна назад, настани се удобно с чая си и се усмихна. — С огнени коси, значи?

Както и бе очаквал, тя се разсмя.

— О, да, и ти обещавам, че направо ще онемееш, заслепен от красотата ѝ.

— Не и аз, скъпа сестричке. Не и аз.

ВТОРА ГЛАВА

За децата бе приключение. Мисълта за дългото пътуване, за заминаването на ново място, при това с очакването за замък в края на пътя, правеше Брин особено нетърпелив.

Докато Брана опаковаше всичко, което щеше да им трябва, отново се сети за онова отдавна отминало утро, когато бързаше да изпълни заръките на майка си, да събере всичко, което ѝ беше казано да вземе. Толкова набързо, мислеше си сега, толкова окончателно. Спомни си и онзи последен поглед към майка ѝ, която грееше с останалата в нея сила, застанала пред хижата в гората.

Сега събираше багажа, за да се върне, което бе неин дълг, съдба, която бе приела. И която чакаше с копнеж — до раждането на първото ѝ дете, до онази всепоглъщаща любов, която бе изпитала към момчето, което и в момента тичаше напред-назад, силно развълнувано.

Но ѝ предстоеше да свърши още нещо тук.

Събра необходимото, купата, свещта, книгата, билки и камъни. И погледът, който хвърли към малкото момче, бе изпълнен едновременно с гордост и съжаление.

— Време му е — каза тя на Оуен.

Разбрал какво има предвид, той целуна челото ѝ.

— Ще кача Сърха горе. Вече трябва да си ляга.

Тя кимна и се обърна към Брин. Повика го.

— Не съм уморен. Защо не тръгнем още сега и не спим под звездите?

— Ще тръгнем на заранта, но първо има нещо, което трябва да направим двамата с теб.

Тя седна и разтвори ръце.

— Първо ела, седни при мен. Момчето ми — прошепна тя, когато той се покатери в скута ѝ. — Сърце мое. Ти знаеш каква съм аз.

— Мама — отвърна той и се сгуши в нея.

— Така е, но понеже никога не съм го крила от теб, знаеш и какво друго съм. Тъмна вещица, пазител на заклинания, дъщеря на

Сърха и Дайхи. Това е в кръвта ми. И в твоята кръв също. Виждаш ли свещта?

— Ти я направи. Мама прави свещи и пече питки, а татко язди кон.

— Така ли било? — Тя се засмя и реши, че ще го остави още малко да запази тази илюзия. — Вярно е, че аз направих свещта. Виждаш ли фитила, Брин? Той е студен и без никаква светлина. Погледни свещта, Брин, виж фитила. Виж светлината и огъня, мъничък пламък, топлина, светлината, която ще се появи. Ти носиш светлината, пламъка в себе си. Виж фитила, Брин.

Тя му го повтаряше нежно отново и отново, усети как енергията му се уталожва, как мислите му се сливат с нейните.

— Светлината е сила. Силата е светлина. Вътре в теб, навън от теб, през теб. Твоята кръв, моята кръв, нашата кръв, твоята светлина, моята светлина, нашата светлина. Почувствай какво живее в теб, какво се таи вътре в теб. Виж фитила, той чака твоята светлина. Твоята сила. Извади я. Остави я да се надигне, бавно, бавно, нежно и чисто. Пресегни се към нея, тя е твоя. Пресегни се, докосни я, вдигни я. Донеси светлината.

Фитилът заискри, угасна, отново заискри, после се запали наистина.

Брана го целуна по главата. „Ето, помисли си тя, това е първото, което научи.“ И момчето ѝ никога повече нямаше да е просто дете.

Радост и тъга, завинаги преплетени.

— Много добре се справи.

Той извърна лице към нея с усмивка.

— Може ли още една?

— Да — отвърна тя и отново го целуна. — Но ме чуй сега, чуй ме добре, защото има още много да учиш и видиш. Но първото нещо, което трябва да научиш, което трябва да спазваш, в което трябва да се закълнеш, е да не вредиш никому с това, което си, което имаш в себе си. Твоят дар, Брин? Да не носи вреда никому. Закълни ми се, закълни се пред себе си, пред онези, които са били преди и които ще дойдат след теб.

Тя вдигна ритуалната си кама, драсна с нея дланта си.

— Ще дадем кръвна клетва. Майка на син, син на майка, вещица на вещер.

Със сериозни очи той протегна ръка и само примигна от острата болка, когато тя го поряза.

— Да не вреди никому — каза Брин, когато тя стисна ръката му и смеси кръвта си с неговата.

— Да не вреди никому — повтори тя, после го прегърна здраво, целуна раничката, излекува я. — Сега можеш да запалиш още една свещ. А после заедно ще направим амулети за защита. За теб, сестра ти и баща ти.

— Ами за теб, мамо?

Тя докосна фигурката, окачена на врата ѝ.

— Аз имам каквото ми е нужно.

В мъгливото утро Брана се качи на каруцата, а малкото ѝ момиченце бе сгушено в одеялата до нея. Погледна към момчето си, зачервено от удоволствие, настанено на седлото пред баща си. Обърна се към сестра си, красива и притихнала върху гърба на Аластар, към брат си, сложил меч на дядо им на кръста си, висок и строен, върху гърба на коня, който бе нарекъл Митра. И накрая Гелуън, спокоен и уравновесен, върху красивата кобила, на която Аластар бе станал баща преди три години.

Брана цъкна с език да подкани стария впрегатен кон на Гелуън и след веселия вик на Брин потеглиха. Само веднъж погледна назад към къщата, която бе заобичала, и се запита дали някога ще я види отново.

После впери поглед напред.

Лечителят винаги бе добре приет, където и да отидеше, а същото важеше и за музикант с арфа. Макар бебето в корема ѝ често да бе неспокойно, Брана и семейството ѝ намираха подслон и гостоприемство по пътя си.

Оуен свиреше, тя, Тийгън или Иймън предлагаха мехлеми и отвари за различни болезки и рани. Гелуън разчиташе на здравия си гръб и мазолестите ръце.

Прекараха една топла вечер под звездите, както толкова искаше Брин, а Брана бе спокойна, като знаеше, че кучето, соколът и конят пазят онова, което ѝ принадлежеше.

Не срещаха никакви неприятности по пътя си, но това бе, защото вестта се бе разнесла. Тъмните вещици, тримата, пътуват през Клеър

към Голуей.

— И Кеван ще чуе накрая — обади се Иймън, когато поспряха за малко, за да отпочинат конете и децата да потичат наоколо.

Брана седеше между него и Тийгън, докато Гелуън и Оуен даваха вода на конете, а Иймън хвърли въдицата си в потока.

— По-силни сме отпреди — напомни му Тийгън. — Дойдохме на юг като деца. Връщаме се на север като големи хора.

— Той се тревожи. — Брана погали корема си. — Понеже сега двете с теб носим повече отпреди.

— Не се съмнявам в силата и волята ви.

— И все пак се тревожиш.

— Питам се дали трябва да е точно сега — призна Иймън, — макар и да знам, че така е редно. Усещам го, както и вие двете, но все пак щеше да е по-лесно, ако имаше време и да родите, както си му е редът, преди да се изправим пред онова, което ни чака.

— Каквото е писано, ще стане, но истината е, че се радвам, че ще спрем за няколко дни при братовчедите си. Боговете ми са свидетели, че ще се радвам поне ден-два да не съм в тази проклета каруца.

— Аз си мечтая за медените питки на Ейлиш.

— Пак мечтаеш с корема си — отбеляза Тийгън.

— Човек трябва да се храни. Ха! — Изтегли въдицата и вдигна пляскащата риба, която се бе хванала на кукичката. — Ще хапнем.

— Ще ти трябва повече от една — отбеляза Брана и припомни на всички думите, казани от майка им в един чудесен и радостен ден на реката край дома им.

Минаха през каменистите хълмове на Клеър, брулени от силни ветрове, внезапни и бурни дъждовни пориви. Яздеха през зелените долини на Голуей, покрай поля с блеещи овце, край къщички, над които се издигаше дим от торфените огнища. Ройбиър летеше нависоко под и между пластовете облаци, които превръщаха небето в пухкаво сиво море.

Децата дремеха в каруцата, сгушени между багажа, затова Кател седеше редом с Брана, нащрек както винаги.

— Има повече къщи, отколкото си спомням. — Тийгън се приближи на гърба на неуморния Аластар.

— Годините минават.

— Земята тук е добра — направо чувам мислите на Гелуън.

— Бихте ли се преселили тук? Тегли ли те тази земя?

— Да. Но същото е и с нашата хижа в гората на Клеър. И все пак, колкото повече се приближаваме към дома, толкова повече ме тегли към него. Наложил се да го оставим далеч, всички ние, но сега... Усещаш ли го, Брана? Този зов на дома?

— Да.

— Страхуваш ли се?

— Да. От онова, което предстои, но повече от това да не се провалим.

— Няма. — Брана рязко вдигна поглед, но Тийгън само поклати глава. — Не, не съм имала видение, но съм убедена. И увереността ми нараства, колкото повече се приближаваме до дома. Няма да се провалим, защото светлината винаги побеждава мрака, макар и да са нужни хиляда години.

— Звучиш като нея — прошепна Брана. — Като майка ни.

— Тя е във всички нас, затова няма да се провалим. О, виж, Брана! Погледни онова дърво с кривите клони. Същото, за което Иймън каза на братовчедка ни Маб, че оживява на всяко пълнолуние, за да я уплаши. Почти стигнахме до фермата на Ейлиш. Съвсем близо сме.

— Хайде, бързай напред.

Лицето ѝ светна, сякаш отново бе дете, и Тийгън отметна глава, преди да се разсмее.

— Така и ще направя.

Тя отиде първо при мъжа си, отново се разсмя весело и препусна в галоп. Кател, който седеше до Брана, изляя тихичко и потрепери.

— Добре, върви и ти. — Брана го погали.

Кучето скочи от каруцата, хукна след коня, а соколът се носеше в небето над тях.

Беше като завръщане у дома, защото бяха живели тук цели пет години. Брана забеляза, че е подредено и чисто както винаги — с нови навеси и пристройки, както и нова ливада, където тичаха млади кончета.

Видя едно малко момче със светла коса, което бе прегърнало здраво Кател. И когато то ѝ се усмихна, разбра, че това е Лоик, най-малкото и последно дете на Ейлиш.

Самата Ейлиш изтича пъргаво до каруцата. Беше се позакръглила и в светлата ѝ коса имаше сиви нишки. Но очите ѝ бяха ведри и младежки усмихнати, както винаги.

— Брана! О, виж се само, Брана! Шеймъс, ела тук и помогни на братовчедка си да слезе от каруцата.

— Добре съм. — Брана се смъкна тромаво, прегърна братовчедката на майка си. — О, колко се радвам, че те виждам.

— И аз, и аз. О, каква си ми красавица. Толкова приличаш на майка си. Ето го и нашия Иймън, какъв хубавец. Близките ми, и тримата, върнахте се, както казахте. Изпратих близнаците да доведат Бардан от полето, а, Шеймъс, ти изтичай и кажи на Маб, че братовчедите са тук.

С просълзени очи тя отново прегърна Брана.

— Маб и мъжът ѝ си имат собствена къщичка от другата страна на пътя. Скоро ще роди първото си дете. Ще ставам баба! О, не мога да спра да бърборя. Това е Оуен, нали? И мъжът на Тийгън — Гелуън. Добре сте дошли. Но къде са ви децата?

— Спят в каруцата.

Нямаше как Ейлиш да не ги вдигне на ръце и да не ги почерпи с медените питки, които Иймън си спомняше. А после Конъл, който бе съвсем малко бебе, когато го бе видяла за последен път, сега поведе нейните деца при новото котило малки кученца.

— Всичко ще е наред, давам ви дума — каза Ейлиш, докато сипваше чая. — Добро момче е нашият Конъл, комуто ти помогна да се появи на бял свят. Да оставим мъжете да се погрижат за конете и останалото, а вие двете си починете.

— Благодаря ти много. — Брана отпи от чая, седна до огъня, за да се стопли, да се отпусне тялото ѝ.

— Яж. В себе си носиш и друг, който има нужда от храна.

— Гладна съм по цял ден и през половината нощ. Тийгън не е толкова гладна — поне засега. Но скоро ще бъде.

— О, бременна ли си? — Лицето на Ейлиш грейна от удоволствие и тя спря да се суети с чая, за да притисне ръце към сърцето си. — Моята малка сладка Тийгън ще става майка. Къде отлетяха годините? Ти беше съвсем мъничка. Ще останете ли? Докато дойде време да родиш? — попита тя Брана. — До Мейо има още доста път, а времето ти приближава. Виждам, че не е далеч.

— Ще останем само ден-два, за което съм ужасно благодарна. Бебето ще се роди в Мейо. Така е писано. Така трябва да бъде.

— Трябва ли? — Ейлиш стисна здраво ръката на Брана, после и на Тийгън. — Наистина? Създали сте свой живот в Клеър. Вие сте жени, майки. Трябва ли да се връщате към мрака, който чака там?

— Ние сме жени и майки, и нещо много повече. Не можем да обърнем гръб на това. Но не се тревожи. Не мисли за това. Нека се порадваме на днешния ден, на чая със сладки питки и на семейството си.

— Ще се върнем пак някой ден. — Когато двете я погледнаха, Тийгън притисна ръка към сърцето си. — Усещам го толкова силно. Ще се върнем. Вярвай в това. Вярвай в нас. Мисля, че вярата ни прави по-силни.

— Ако е така, можете да разчитате на моята.

Имаше музика и обилна храна, и компанията на роднини. И тази нощ, и следващия ден всичко бе спокойно. Но Брана въпреки това се притесняваше. Макар мъжът ѝ да спеше в леглото, което Ейлиш им бе приготвила, тя седеше пред огъня.

Ейлиш дойде, облечена в нощница и наметната с дебел шал.

— Трябва ти от онзи чай, който приготвяше за мен, когато приближавах края и бебето в мен беше толкова голямо, че не можех да спя.

— Търся я в огъня и пушека — отрони тихо Брана. — Не мога да се сдържа. Толкова ми липсва. Още повече с приближаването към дома. Липсва ми и татко; това е като рана. Но с майка ми е като мъка, която няма край.

— Разбирам те. — Ейлиш седна до нея. — Идва ли понякога при теб?

— В сънищата. За миг или два, но само толкова. Копнея да чуя гласа ѝ, да ми каже, че се справям добре. Че постъпвам така, както тя искаше.

— О, миличката ми, така е. Помниш ли деня, в който ни напусна?

— Да. Нараних ви с тръгването ни.

— Раздялата винаги боли, но така трябваше да стане — вече го знам. Преди да тръгнете, ти ми каза за Лоик, за бебето, което носех. Каза, че трябва да бъде последното, защото нито бебето, нито аз ще

преживеем още едно раждане. И ми даде да пия една отвара на всяко пълнолуние, докато течността в бутилката свърши. За да нямам повече деца. Това ме натъжи.

— Знам. — И го разбираше още по-дълбоко сега, когато имаше свои деца. — Ти си най-добрата майка и беше такава и за мен.

— Нямахте да доживея да видя децата си пораснали, да видя най-голямата си дъщеря бременна на свой ред. Да видя, както ми каза ти, Лоик, толкова весел и чаровен, с глас — както каза — на ангел.

Ейлиш кимна и на свой ред се загледа в огъня, сякаш отново виждаше онзи ден в пушека и пламъка.

— Ти направи заклинание за защита над мен и скъпите за мен хора, даде ми години, които можеше да не доживея. Ти си такава, каквато тя би искала да станеш. Макар да ме натъжава, че ще заминете, ти ще се изправиш срещу Кеван. Знам, че така трябва. Никога не се съмнявай, че тя се гордее с теб. Никога, Брана.

— Думите ти са утеха за мен, Ейлиш.

— Ще вярвам във вас, както поиска Тийгън. Всяка нощ ще запалвам свещ. Ще я паля с малкото магия, която нося в себе си, за да свети за теб, за Тийгън и Иймън.

— Знам, че се боиш от силата.

— Тя е в кръвта ми. Ти си и моя дъщеря. Ще правя това при всеки залез и в малката светлинка ще влагам цялата си вяра. Знайте, че гори за вас и вашите близки. Помнете го и се пазете.

— Ще се върнем. В това вярвам аз. Ще се върнем тук и ти ще можеш да гушнеш бебето, което сега нося в мен.

Продължиха пътя си заедно с малко петнисто кученце, което бе подарено на децата с голяма тържественост и след много обещания за по-дълго гостуване, когато се върнат.

Въздухът стана студен, вятърът — режещ.

Неведнъж дочуваше гласа на Кеван, коварен и прелъстителен, да се носи по вятъра.

Чакам.

Виждаше как Тийгън поглежда към хълмовете или Иймън стиска амулета си и знаеше, че и те го чуват.

Когато соколът се отклони от пътя, а Аластар понечи да го последва, Кател скочи от каруцата и тръгна по една странична пътека.

— Пътят не е натам. — Оуен се приближи с коня си до каруцата. — Ще стигнем в Ашфорд утре, но пътят не е натам.

— Не, не и пътят за Ашфорд, но именно натам трябва да вървим. Вярвай на водачите ни, Оуен. Има нещо, което трябва да направим първо. Усещам го.

Иймън се приближи от другата ѝ страна.

— Близко до дома — каза той. — Почти усещам вкуса на родния дом. Но сега сме призовани.

— Да, призовани сме. Затова ще се отзовем. — Тя се пресегна и докосна ръката на мъжа си. — Трябва.

— Тогава така ще направим.

Не познаваше пътя, но все пак ѝ се струваше познат. Беше сляла съзнанието си с това на кучето и виждаше ясно всеки завой, всеки следващ хълм. Усещаше как той се пресяга към нея, онзи мрак, жадуващ да погълне всичко, което беше тя.

Забуленото слънце слезе ниско над западните хълмове, но те продължаваха да яздят. Гърбът я заболя от дългите часове в каруцата, а гърлото ѝ пресъхна. Но продължиха.

Забеляза сянката му в настъпващия мрак — извисяваше се над заобикалящите го поля. Място за преклонение, помисли си тя, усещаше го.

И място с голяма сила.

Спря каруцата, вдиша дълбоко.

— Не може да проникне тук. Прекалено силно е, за да го преодолее.

— Има нещо — промърмори Иймън.

— Нещо светло — обади се Тийгън. — Силно и ярко. И много старо.

— Преди нашето време. — Благодарна за помощта му, Брана се остави мъжът ѝ да я свали от каруцата. — Преди майка ни. От незапомнени времена.

— Църква. — Гелуън вдигна ръце да свали Тийгън от седлото. — Но няма никого наоколо.

— Тук са. — Изморена, Тийгън се облегна на раменете му. — Онези, които са били преди нас, които са осветили тази земя. Те няма

да го пуснат да мине. Това е свято място.

— Тази нощ е наша. — Брана пристъпи напред, вдигна ръце. — Богове на светлината, богини светли, призоваваме ви през мрака. Със силата, която сте ни дали, заради целта, която ни води, ние търсим вашата благословия. Една нощ под вашия подслон, преди да стане каквото съдбата е решила, искаме почивка, нощ отмора. Ние сме тримата на Сърха. Тъмни вещици дошли при вас. Каквато е волята ви, тъй да бъде.

Светлината блесна като слънце, грейна в прозорците, а вратите се отвориха от вятъра, сякаш въздишка ги откряна. И отвътре бликна топлина.

— Добре дошли сме. — Усмихна се, вдигна дъщеря си и сякаш цялата умора от пътуването се изцеди от нея. — Добре дошли.

Брана сложи децата да спят на постеля, която бе стъкмила върху пода на църквата. И беше благодарна, че и двете хлапета бяха прекалено изтощени, за да хленчат или спорят, тъй като мигновеният прилив на енергия я бе напуснал.

— Чуваш ли ги? — прошепна Иймън.

— Дори и аз ги чувам. — Оуен оглеждаше църквата, каменните стени, дървените седалки. — Пеят.

— Да. — Гелуън гушна кученцето, за да го успокои. — Нежно, красиво. Както пеят ангелите или боговете. Това е свято място.

— Не е просто убежище за през нощта. — Опряла ръка отзад на кръста си, Брана се изправи. — Предлага ни благословията и светлината си. Призовани сме от онези, които са били преди нас, да дойдем тук тази нощ.

Тийгън докосна нежно и почтително олтара с пръсти.

— Построена е от един крал за направената добрина. Удържал е обещанието си. Построена е близо до убежището на поклонник. Абатството на Балинтъбър.

Вдигна ръце и се усмихна.

— Толкова мога да видя. — Обърна се към мъжа си. — Да, мястото е свято и ще потърсим благословията на онези, които ни повикаха тук.

— Също като краля — обади се Брана, — и ние сме дали обещание. Оуен, любими, ще ми донесеш ли книгата на майка ми?

— Да, ще я донеса само ако седнеш. Просто поседни, Брана. Много си бледа.

— Уморена съм, вярно, но те уверявам, че това трябва да се направи, и после всички ще сме по-добре. Тийгън...

— Знам какво ни трябва. Аз ще...

— Седни — настоя брат й. — Аз ще донеса каквото ни трябва, а вие двете си починете поне за малко. Гелуън, заклевам те във всички богове, ако не искат да останат мирни, просто ги вържи.

Достатъчно бе Гелуън само да докосне страната на жена си и да хване Брана за ръка, за да ги накара да останат на място.

— Какво трябва да се направи? — попита той Тийгън.

— Да се поднесе дар. Да помолим за помощ. Да се съберем заедно. Той не може да дойде тук. Кеван не може да влезе, нито да види какво се случва тук. Тук няма сила. И точно тук можем да съберем нашите сили.

— Какво ви е нужно?

— Ти си най-добрият от всички ни. — Тя го целуна по бузата. — Ако идеш да помогнеш на Иймън, аз ти обещавам, че двете с Брана ще стоим тук и ще си почиваме.

Когато той тръгна, тя бързо се извърна към Брана.

— Имаш болки.

— Не са родилни. Ще разбереш, че бебето често иска да ти покаже какво предстои да се случи. Тези ще преминат. Но почивката ми е нужна. Това, което ще направим, изисква сили.

Отделиха близо час да си починат, да се подготвят.

— Трябва да направим кръг — обясни тя на Оуен, — да поднесем дар. Не се бой за мен.

— А ще поискаш ли от мен да не дишам?

— Твоите любов и вяра, както и на Гелуън, са това, което ни е нужно.

— Тогава ги имате.

Направиха кръга и котлето увисна във въздуха над огъня, който бяха наклали. Водата се изля в котлето от ръцете на Тийгън. Брана добави билки, Иймън — натрошени камъни.

— Тези са от дома, който сами създадохме.

— А тези... — Тийгън отвори една торбичка и изсипа скъпоценното й съдържание. — Тези са от дома, който търсим. Дребни

неща, изсушено цвете, камъче, кора от дърво.

— По-ценни от златото и от среброто. Поднасяме ги в дар. Ето къдрица от косата на първородния ми син.

— Перо от моя водач. — Иймън го добави към къкрещото вече котле.

— Този амулет, който майка ми направи.

— О, Тийгън — прошепна Брана.

— Тя би го искала. — Тийгън го добави към дара.

— На вас поднасяме онова, което ни е скъпо, и добавяме към него вещерска сълза. Запечатваме го с кръв, за да покажем, че сърцата ни са верни.

Всеки използва свещената кама, за да поднесе кръвта си, след което къкрещото котле закипя и се обви в пушек.

— Татко, майко, кръв от нашата кръв и плът от нашата плът, ний, сираците, доказахме безкрайната си вяра. Дарете ни на това свято място, в този свят час мощта и правотата на вашата сила. С вашия дар няма да се провалим и Кеван ний ще повалим. Вдъхнете ни сила, ние сме тримата вещери. Както казахме, тъй да бъде!

Вятърът се изви вътре между стените. Свещите пламтяха ярко. Но при последните думи, които тримата изговориха заедно, вятърът се превърна във вихър, а светлината блесна ослепително.

Гласовете, които шепнеха тихо, отекнаха силно.

Брана сплете ръце с брат си и сестра си, заедно с тях падна на колене.

Разтърси се цяла от светлината, гласовете, вятъра. И от силата.

После настана тишина.

Тя се изправи отново и заедно с Тийгън и Иймън се обърна.

— Целите грехте — в почуда отрони Оуен. — Сякаш самите вие бяхте свещи.

— Ние сме тримата. — Гласът на Тийгън се издигна и отекна в стаената тишина. — Но има много. Мнозина са били преди нас, много ще дойдат след нас.

— Тяхната светлина е наша; нашата е тяхна. — Иймън вдигна ръце заедно с тези на сестрите си. — Ние сме тримата и сме като един.

Изпълнена от светлина, без следа от умората, Брана се усмихна.

— Ние сме тримата. Светлината ни ще прогони мрака, ще го измъкне от сенките. И ще го победим.

— Кълнем се в кръвта си — заговориха те в един глас, — ще победим!

На сутринта, под меката светлина на утрото, те отново потеглиха. Вървяха по пътя през зелените хълмове, покрай реката, която искреше в синьо под лъчите на яркото слънце. Яздеха към величествените сиви каменни стени на Ашфорд, където вратите бяха отворени за тях, подвижният мост бе свален, а слънцето грееше топло над водата, над земята на родното им място.

И така децата на Сърха се завърнаха у дома.

ТРЕТА ГЛАВА

Зима, 2013 г.

Брана О'Дуайър се събуди и видя сивкавия, просмукващ се, неумолим дъжд. И ѝ се прииска отново да се свие под завивките и да заспи. Винаги ѝ се струваше, че утрото идва прекалено рано. Но колкото и да не ѝ се нравеше, сънят си бе отишъл, а след него бавно и упорито я обземаше жаждата за кафе.

Леко раздразнена, както се случваше често сутрин, тя стана, обу дебели чорапи на краката си и навлече дебел пуловер върху тънката тениска, с която спеше.

По навик и заради вроденото си чувство за ред тя разпали жаравата в огнището, така че пламъците да разведрят стаята, и докато кучето ѝ Кател се протягаше блажено на килимчето пред огъня, тя оправи леглото си и добави купчина декоративни възглавнички, които много харесваше.

Отиде в банята, където среса дългата си черна коса и я вдигна на кок. Имаше работа, и то доста, но след кафето. Намръщи се на отражението си в огледалото и за миг се почуди дали да не направи малко заклинание за разкрасяване, понеже неспокойната нощ със сигурност личеше по лицето ѝ. Но после си каза, че няма смисъл.

Вместо това се върна обратно в спалнята си и разтри гърба на кучето, което го накара да размаха доволно опашка.

— И ти не спа спокойно, нали? Чух те да говориш насън. Чу ли гласовете, момчето ми?

Слязоха заедно на долния етаж тихо, понеже къщата ѝ беше пълна, както се случваше често напоследък. Брат ѝ делеше постелята си с Мийра, а братовчедка ѝ Айона — с Бойл.

Приятели и роднини. Обичаше ги всички и се нуждаеше от тях. Но бог ѝ бе свидетел, че малко усамотение щеше да ѝ се отрази добре.

— Тук са заради мен — каза тя на Кател, докато слизаха по стълбите на красивата ѝ къща. — Сякаш не мога да се грижа за себе

си. Нима не съм направила достатъчно добра защита около всичко мое и тяхно, нима не би удържала срещу силата на дузина като Кеван?

Това трябваше да престане, наистина, заключи тя, докато крачеше решително към хубавата си, прекрасна кафемашина. Едър мъж като Бойл Макграт едва ли се чувстваше удобно в тясното легло на братовчедка й Айона. Трябваше да ги подкани да си вървят. Във всеки случай нямаше никакъв знак от Кеван от нощта на Все светии.

„Измъкна се на косъм. По дяволите, за малко да го довършим. Заклинанието, отварата, и двете бяха толкова силни“ — мислеше си тя, докато слагаше кафето. Нима не бяха работили и върху двете достатъчно упорито? Ами силата, мили боже, силата се бе надигнала като могъща река в онази нощ край старата колиба на Сърха.

Бяха го наранили, проляха кръвта му и го накараха да вие от болка — вълка и човека едновременно. Но въпреки това...

Не бяха приключили. Беше се измъкнал от хватката им и сега лекуваше раните си някъде, събираше сили.

Нищо не бе свършило и понякога тя се питаше дали изобщо някога ще свърши.

Отвори вратата и Кател изтича навън. Дъжд или не, кучето се нуждаеше от сутрешната си разходка. Тя остана на прага в студеното, хапещо декемврийско утро, загледана в гората.

Той чакаше, усецаше го, отвъд гората. Дали в тяхното време, или в друго, не можеше да каже. Щеше да се появи отново и те трябваше да са готови.

Но нямаше да е тази сутрин.

Затвори вратата и студът остана навън, а вътре подкладе огъня в кухнята, добави още торф, така че ароматът му да внесе уют. Наля си кафе и се наслади на първата глътка, както и на краткия миг на тишина и спокойствие. А магията на кафето проясни ума й, повдигна настроението й.

Ще победим.

Гласовете, спомни си сега. Толкова много гласове се бяха надигнали, отекваха отвсякъде. Имаше светлина, сила и решимост. Почувствала го бе в съня си. И онзи единствен глас, толкова ясен, толкова уверен.

Ще победим.

— Ще се молим да си права.

Тя се обърна.

Жената стоеше с ръка, положена закрилнически върху големия ѝ корем, загърната с дебел шал над тъмносинята рокля.

Сякаш гледаше в огледало, помисли си Брана. Косата, очите, формата на лицето.

— Ти си Брана, дъщерята на Сърха. Познавам те от сънищата.

— Да, както и аз теб, Брана от рода О'Дуайър. Ти си от моята кръв.

— Така е. Аз съм една от тримата. — Брана докосна амулета с образа на кучето, който никога не сваляше от шията си, точно както и далечната ѝ прародителка докосна своя.

— Брат ти дойде при нас със своята любима една нощ в Клеър.

— Конър и Мийра. Тя ми е като сестра. — Сега Брана докосна сърцето си. — Ето тук. Разбираш ме, нали?

— Тя спаси живота на моя брат, проля кръвта си за него. И за мен е като сестра. — С голямо учудване на лицето си дъщерята на Сърха се огледа наоколо. — Какво е това място?

— Моят дом. Както и твой, добре си дошла. Ще поседнеш ли? Ще ти направя чай. Кафето, което пия, не е полезно за бебето.

— Мирише хубаво. Но само поседни при мен. Седни за миг. Това място е чудесно.

Брана се озърна в кухнята — спретната, приятна, точно каквато я бе проектирала. И вероятно изглеждаше чудновата за жена от тринайсети век.

— Това е прогресът — каза тя, докато присядаше до кухненската маса с родственицата си. — Улеснява и спестява часове работа в кухнята. Добре ли се чувстваш?

— Добре, много добре даже. Синът ми ще се роди скоро. Третото ми дете.

Тя се пресегна и Брана улови дланта ѝ.

Топлина и светлина, сливането на сила, мощна и истинска.

— Ще го наречеш Руарк, защото ще стане победител.

Това накара родственицата ѝ да се усмихне.

— Така ще бъде.

— В нощта на Все светии, ние — тримата и още трима, които са с нас — излязохме на битка с Кеван. Макар че го ранихме жестоко, изгорихме го и проляхме кръвта му, не го довършихме. Видях ви там.

Брат ти с неговия меч, сестра ти с жезъла и теб с лъка. Не беше бременна.

— Самхейн ще настъпи чак след две седмици в моето време. Значи сме дошли при вас?

— Да, при колибата на Сърха, където го подмавихме в капан, при това във вашето време, защото се пренесохме там с намерение да го впримчим здраво. Бяхме много близо до целта, но не достатъчно. Моята книга — книгата на Сърха — бих могла да ти покаже заклинанието, отровата, която направихме. Ти може би ще...

Брана вдигна ръка и притисна другата към корема си.

— Синът ми идва. И ме тегли назад. Но чуй ме, има едно място, свещено място. Абатство. Намира се насред полето, на един ден път на юг.

— Балинтъбър. Айона ще се омъжи за Бойл там през пролетта. Наистина е свято място с голяма сила.

— Той не може да отиде там, да вижда какво се случва там. Свещено място е и онези, които са го създали, бдят над него. Те ни дадоха на нас, на тримата на Сърха, своята светлина и надежда, своята сила. Следващия път, когато се изправите срещу Кеван, ние ще бъдем с вас. Ще намерим начин. Ще победим. Ако не е писано да сте вие, то ще дойдат други трима. Вярвай, Брана от рода О'Дуайър. Намери начин.

— Нищо друго не ми остава.

— Обичай. — Жената стисна здраво ръката ѝ. — Любовта, както научих, също е водач в живота. Вярвайте на водачите си. О, вече е нетърпелив. Синът ми ще се роди днес. Радвай се, защото той е още една ярка светлинка срещу мрака. Вярвай — повтори тя и изчезна.

Брана стана и с мисълта си запали свещица за новата светлинка, за новия живот.

И с въздишка прие факта, че с усамотението ѝ е свършено.

Зае се да приготвя закуската. Имаше да разказва много, а никой нямаше да иска да чуе историята ѝ на празен стомах. Да вярва, помисли си тя... Е, определено вярваше, че участта ѝ е да готви за цяла армия почти всекидневно.

Даде клетва, че когато пратят Кеван в преизподнята, ще си даде почивка и ще замине някъде на топло и слънчево място, където няма да докосне тенджерата или тиган дни наред.

Започна да бърка тестото за палачинки — нова рецепта, която искаше да опита от известно време, и тогава се появи Мийра.

Приятелката ѝ бе облечена за работния си ден в конюшната — дебел панталон, топъл пуловер, здрави ботуши. Беше сплела на плитка тъмната си кестенява коса и изглежда предпазливо Брана с тъмните си цигански очи.

— Обещах да се погрижа за закуската тази сутрин.

— Събудих се рано след тревожни сънища. И вече си имах компания заранта.

— Някой е тук?

— Беше. Накарай останалите да се довлекат, ако обичаш, за да разкажа историята само веднъж. — Поколеба се само за миг. — Най-добре Конър или Бойл да се обади на Фин и да го попита дали не може и той да дойде насам.

— Кеван. Върнал ли се е?

— Ще се върне със сигурност, но не още.

— Ще повикам останалите. Всички вече са будни, така че няма да се бавим.

Брана кимна и сложи бекон в нагорещения тиган.

Пръв слезе Конър и подуши въздуха, както би направило и кучето ѝ.

— Помогни с нещо — подкани го тя. — Сложи масата.

— Веднага. Мийра каза, че се е случило нещо, но не е бил Кеван.

— Мислиш ли, че щях да пробвам тези нови палачинки, ако съм имала вземане-даване с Кеван?

— Не мисля. — Той извади чинии от шкафа. — Крие се в сенките. По-силен е, отколкото беше, но не е напълно изцелен. Едва го усещам засега, но Фин казва, че не е оздравял напълно.

А Финбар Бърк щеше да го знае, каза си Брана, тъй като беше от кръвта на Кеван и съответно носеше клеймото на проклятието на Сърха.

— Идва насам — добави Конър.

Тя само кимна и той отиде до вратата, за да я отвори за Кател.

— Виж се само, мокър като кокошка.

— Подсуши го — подхвана Брана и въздъхна, когато брат ѝ изпълни задачата, като само прокара ръце над мократа козина. — Имаме кърпи в пералното помещение за тази цел.

Конър само се ухили, красивото му лице грейна, а зелените му като мъх очи проблеснаха весело.

— Сега е подсушен набързо, а и нямаш мокра кърпа за пране.

Айона и Бойл се появиха, хванати за ръце. Като две влюбени гълъбчета, помисли си Брана. Ако някой ѝ бе подхвърлил преди година, че сериозният, често рязък бивш боксьор и луда глава може да заприлича на влюбена птичка, тя щеше да се смее, докато я заболи коремът. Но виж го сега, широкоплещест, едър, с разрошена коса, жълто-кафявите му очи, леко унесени, застанал до грейналата и нежна като фея американска братовчедка.

— Мийра ей сега ще слезе — обясни Айона. — Обади се сестра ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита Конър. — С майка ѝ?

— Няма проблеми — просто някакви уточнения за Коледа. — Без да я молят, Айона извади още чинии и прибори, за да довърши започнатото от Конър, а Бойл сложи чайника на печката.

И кухнята на Брана се изпълни с гласове, с движение — и след като бе пийнала кафе, вече можеше да признае — с топлината и уюта на семейството. А после и с вълнение, когато Мийра се втурна вътре, сграбчи Конър и го завъртя в лудешки танц.

— Трябва да събера и останалите вещи на майка ми. — Набързо направи няколко сложни стъпки, включващи тропане с пети, после отново се хвърли към Конър и го целуна страстно. — Остава за постоянно при сестра ми Морийн. Слава на Господ и на бебето Исус в яслите!

Макар Конър да се засмя, тя се сепна и притисна ръце към лицето си.

— О, боже, аз съм ужасна дъщеря и изобщо лош човек. Танцувам от щастие, задето майка ми отива да живее при сестра ми в Голуей и няма да се налага да се занимавам с нея всеки ден.

— Не си нито лоша дъщеря, нито лош човек — поправи я Конър. — Радваш ли се, че майка ти е щастлива?

— Разбира се, но...

— И защо да не си щастлива и ти? Тя е намерила място, където е доволна и е заобиколена от внуци, които да глези. Защо да не си поне малко зарадвана, че вече няма да ти звъни по два пъти на ден, понеже не знае как да си изключи осветлението?

— Или когато изгори някое друго агнешко бутче — добави Бойл.
— Самата истина, нали? — И Мийра подхвана друг весел танц.
— Радвам се за нея, наистина. И направо не мога да повярвам на късмета си.

Когато Фин влезе, Мийра се хвърли да го прегръща, с което даде на Брана миг да се опомни, както правеше всеки път, щом той прекрачеше прага ѝ.

— Изгуби наемател, Финбар. Майка ми е решила да остане завинаги при сестра ми. — Целуна и него и го разсмя. — Това е от благодарност — и не казвай, че няма нужда — за годините на нисък наем, както и за това, че пазеше малката ѝ къща, в случай че реши да се върне обратно в Конг.

— Тя беше прекрасен наемател. Поддържаше къщата в идеален вид.

— Сега изглежда просто чудесно, след ремонта и подобренията, които направихме. — Тъй като Айона се бе заела с подреждането на масата, Конър си сипа чаша кафе. — Сигурен съм, че Фин ще си намери нов наемател много бързо.

— Ще се погрижа. — Но сега гледаше загрижено към Брана. Без да каже нищо, грабна кафето, което Конър бе сипал за себе си.

Тя гледаше ръцете ѝ да са заети с нещо и адски съжаляваше, че не бе направила онова заклинание за разкрасяване. По неговото лице не личеше да е прекарал тежка нощ, нямаше и следа от умора по красивите черти на лицето му, нито в дръзките му зелени очи.

Изглеждаше перфектно — и като мъж, и като вещер — с гарвановочерната си коса, мокра от дъжда, с високото си и стройно тяло, докато сваляше черното си кожено яке и го окачваше на закачалката.

Бе го обичала през целия си живот, знаеше и приемаше като факт, че ще го обича завинаги. Но първия и единствен път, когато се бяха отдали един на друг — толкова млади и все още невинни — белегът се бе появил върху него.

Клеймото на Кеван.

Една тъмна вещица от Мейо не можеше да бъде с някого от кръвта на Кеван.

Тя можеше да работи заедно с него, беше го правила и щеше да продължи, защото неведнъж бе доказвал, че желае края на Кеван

колкото и тя самата. Но никога не би могло да има нещо повече.

Дали знанието, че това го измъчваше толкова, колкото и нея, ѝ помагаше да го понесе по-леко? Може би донякъде, призна си тя. Само малко.

Извади от топлатата фурна подноса с палачинки, които вече бе приготвила в тигана, и добави и последните към купчината.

— Значи е време да седнем и да хапнем. Рецептата е на твоята баба, Айона. Ще видим дали съм я улучила.

Още докато допълваше подноса, Фин го пое от ръцете ѝ. И докато го вземаше, очите му срещнаха нейните и ги приковаха.

— Имала си и история в добавка, така ми казаха.

— Вярно е. — Взе голямото блюдо с бекон и наденички и го занесе до масата. Седна. — Преди по-малко от час седях тук и си приказвах с Брана, дъщерята на Сърха.

— Дошла е тук? — Конър се спря насред движението, с което прехвърляше куп палачинки в чинията си. — В нашата кухня?

— Да. Имах неспокойна нощ, пълна със сънища и гласове. И нейният бе сред тях. Не съм сигурна за мястото, защото всичко беше замъглено и неясно, както често става в сънищата. — Взе си само една палачинка. — Бях тук и тъкмо си сипвах първото сутрешно кафе, когато се обърнах. Тя беше тук. Изглежда като мен — или аз като нея. Това доста ме стресна отначало, изненадах се колко много си приличаме — макар тя да беше в напреднала бременност. Синът ѝ ще се роди днес — или не точно днес, тъй като в нейното време има още две седмици до Все светии.

— Смяна на времето — промърмори Айона.

— Както каза ти, били са спрели в абатството на Балинтъбър, докато идвали насам. Там ме е отвел сънят.

— Балинтъбър. — Айона се обърна към Бойл. — Усетих ги там, помниш ли? Когато ме заведе да го видя, почувствах ги, знаех, че са били там. Това е много силно място.

— Да, такава е — потвърди Брана. — Но аз съм ходила неведнъж, както и Конър. Никога не съм ги усещала.

— Не си била там, откакто дойде Айона — изтъкна Фин. — Не си била, откакто и тримата са събрани в Мейо.

— Вярно е. — И много добър аргумент, принуди се да признае тя. — Но ще го направя, всички ще отидем. На сватбения ви ден,

Айона, ако не преди това. Тя каза, че другите преди нас пазят мястото, така че Кеван не може да проникне вътре. Не може да влезе, да чуе. Истинско убежище, ако решим, че ни трябва такова. Онези, които са били по-рано, са дали светлина и сила на тримата. И се надявам — вярвам, че тя се е нуждаела най-вече от това.

— Както и ти — обади се Айона, — всички ние. Всички се нуждаем от надежда.

— Аз съм повече по действието, отколкото по надеждите, но това ѝ е дало нужното в момента. Видях го ясно. Тя каза — в съня ми и после отново тук — че ще победим. Да вярвам в това и че ще бъдат с нас, когато отново се изправим срещу Кеван. Да намерим начин. И да помним, че ако не е съдено ние да го довършим, то ще дойдат други трима. Ние ще победим.

— Макар и да са нужни хиляда години — добави Конър. — Е, добре, аз съм „за“ надеждата, както и „за“ действието. Но проклет да съм, ако чакам хиляда години, за да видя края на Кеван.

— Тогава ще намерим начин тук и сега. Веднъж ядох палачинки, когато бях в Монтана, в Американския запад — отбеляза Фин. — Там ги наричат другояче...

— „Флапджак“, обзалагам се — обади се Айона.

— Точно така. Бяха страхотни. Тези са още по-вкусни.

— Скитал си надлъж и нашир — отбеляза Брана.

— Да. Но няма да ходя никъде, докато това не приключи. Защото също като Конър и мен не ме устройват хиляда години. Ще намерим начин.

„Толкова просто?“ помисли си Брана и потисна раздражението си.

— Тя каза, че ще бъдат с нас следващия път, когато влезем в битка. Но те бяха тук на Все светии и въпреки това се измъкна.

— Бяха тук само частично, едва-едва — спомни си Конър. — Като сенки. Може би като част от магията за сън, която направихме, вероятно заради нея. Как бихме могли да ги доведем в цялата им сила — може ли да се направи? Ако намерим начин за *това*, как бихме могли да не го довършим? Първите трима и ние тримата. И още трима с нас.

— Времето е проблем. — Фин се облегна на стола си с кафето в ръка. — Смените във времето. Ние бяхме там на Все светии, но от

думите ти, Брана, става ясно, че те не са били. Затова са били просто сенки, неспособни да вземат участие. Трябва да направим така, че времената ни да се срещнат в едно. Нашето или тяхното време, но да бъде едно и също за всички. Интересно е и доста сложна задача за решаване.

— Но кое време и кога? — попита Брана. — Бях избрала два различни момента и всеки един би трябвало да свърши работа. Лятното слънцестоене, после Все светии. Времето тогава трябваше да е на страната на светлината. Заклинанията, които измислихме, отровата, която направихме, всичко бе съобразено с конкретните място и време.

— И в двата случая го ранихме — напомни й Бойл. — И двата пъти проляхме кръвта му и той побягна. Колкото до последния, би трябвало да е смъртоносна рана.

— Силата му е тъмна, както нашата е светла — изтъкна Айона. — И източникът ѝ го лекува. По-дълго този път. Нужно му е повече време.

— Само да можехме да намерим леговището му. — Лицето на Конър стана сурово. — Ако можехме да го атакуваме, докато е слаб.

— Не мога да го открия. Дори и двамата заедно не можахме — напомни му Фин. — Има достатъчно сила или онова, което го захранва, има достатъчно, за да се крие. Докато не изпълзи отново навън и аз или някой от нас не го усетим, можем само да чакаме.

— Надявах се да е на Коледа, но тя почти дойде. — Брана поклати глава. — Щеше ми се да го победим по Коледа, но това е по-скоро от желание всичко да свърши, отколкото увереност, че тогава е точният момент. Не съм го открила още сред звездите. Поне засега.

— Струва ми се, че имаме план за действие. — Бойл вдигна рамене. — Да намерим начина и точния момент. Да измислим как да използваме и първите трима в битката, ако това е реална възможност.

— Вярвам, че е така. — Фин погледна към Брана.

— Ще проучим въпроса, ще поразработим върху това.

— Имам време тази сутрин.

— Аз трябва да ида до магазина да заредя стока. Едва смогвам с търсенето за празниците.

— Аз мога да помогна утре, в почивния ми ден — предложи Айона.

— Съгласна съм.

— И аз трябва да напазарувам някои неща — добави Айона. — Първата ми Коледа в Ирландия. И баба ще дойде. Нямам търпение да я видя и да ѝ покажа къщата — е, каквото има засега поне. — Сгуши се в Бойл. — Ще си построим къща в гората.

— Тя отново си промени мнението за плочките в голямата баня — сподели Бойл с всички присъстващи.

— Трудно е да решиш. Никога досега не съм обзавеждала къща. — Тя погледна към Брана. — Помогни ми.

— Казах ти, че за мен ще бъде огромно удоволствие. Ела да поработим заедно утре и в края на деня ще отделим час-два с чаша вино в разглеждане на мостри на плочки и бои.

— Двамата с Конър почнахме да обмисляме как бихме искали да изглежда нашата къща на хълма над твоята. И мозъкът ми моментално изпущва. — Мийра поля обилно палачинката си със сироп. — Не мога да си представя в детайли построяването на една къща и избирането на цвета на вътрешните стени.

— Ами, ела да пийнеш вино с нас и ще си поиграем и с твоята къща. И като стана дума — подхвана Брана, решила да се възползва от случая, за да сподели сутрешните си мисли, — всички си имате свои жилища, Бойл, Мийра. Няма защо всички да се тъпчете на тясно тук всяка нощ.

— По-добре ни е заедно — настоя Конър.

— И няма нищо общо с факта, че ако спите в апартамента на Мийра, ще закусвате овесена каша всяка сутрин?

Той се ухили.

— И това е сериозна причина.

— Правя страхотна овесена каша. — Мийра го смушка в ребрата.

— Така е, скъпа, но опита ли тези палачинки?

— Признавам, че дори прочутата ми овесена каша не може да се мери с тях. Искаш малко лично пространство — обърна се Мийра към Брана.

— Нямам нищо против да оставам сама понякога.

— Ще поработим и върху това.

— Изглежда, имаме много задачи за решаване. — Бойл се изправи. — Добре е да започнем с разтребването на кухнята на Брана и залавяне с работата, с която си изкарваме хляба.

— Кога ще приключиш ангажиментите си с магазина? — попита я Фин.

Бе се надявала разговорите да са го разсеяли от темата, но го познаваше добре. Още повече, призна неохотно тя, не можеше да избегне съвместната им работа. Не и предвид крайната цел.

— Ще се върна към два.

— Значи и аз ще съм тук в два. — Той стана, взе чинията си и я занесе до мивката.

Всеки трябваше да изкарва някак прехраната си, а Брана всъщност обичаше своята работа. След като къщата се изпразни и утихна, тя се качи горе, за да се облече за работния ден, и остави само тлееща жаравя в камината на спалнята си.

Слезе в ателието си, където прекара следващия час в опаковане на ароматните сапуни, които бе приготвила предния ден. После украси с панделки и сухи цветя шишенцата с лосиони, които вече бе напълнила.

Към специалните подаръчни кутии, които бе купила за празничните дни, добави свещи, ароматизирани с червени боровинки.

След проверка на списъка, направен за нея от управителката на магазина ѝ, добави още мехлем, масло за вана, различни кремове и си отбеляза какво трябва да направи допълнително, след което се зае да пренася кашоните до колата си.

Бе планирала да остави кучето си у дома, но Кател явно бе на друго мнение, защото пъргаво скочи в колата.

— Явно искаш разходка, така ли? Ами, добре.

След една последна бърза проверка на багажа тя седна зад волана и пое по краткия път до градчето Конг.

Дъждът и студът обезсърчаваха всеки турист, дръзнал да посети региона през декември. Завари стръмните улички безлюдни, руините на абатството — пусти. Като място извън времето, помисли си тя с усмивка.

Харесваше градчето, както запустяло в дъжда, така и огласено от хора в хубав ден. Макар и да продаваше от стоката си и направо от ателието понякога — особено на онези, които се отбиваха с надеждата да им направи заклинание или специална отвара — тя бе предпочела

да отвори магазин в градчето, където туристи и местни жители да могат спокойно да се отбият. И тъй като винаги бе настроена прагматично, това беше място, където те да разменят своите пари за направеното от нея.

Спря колата на малката уличка пред варосаната в бяло фасада на ъгловата сграда, в която се помещаваше „Тъмната вещица“.

Кател скочи веднага след нея и въпреки дъжда изчака търпеливо, докато извади първия от кашоните със стока. Брана отвори с лакът вратата под акомпанимента на весели камбанки и влезе вътре сред ароматите и красивите светлини, създадени от нея за самата нея.

Толкова много красиви шишенца, купички, кутии по рафтовете, свещички, запалени за атмосфера и заради приятния аромат. Пастелни цветове за отмора и утеха, ярки такива за повдигане на тонуса, кристали, скупчени един до друг за повече сила.

И разбира се, веселието на празничния сезон с малката елхичка, с гирляндите и клонките имел, няколко коледни играчки, които бе купила от една жена в Дъблин, както и украсени с камъни магически пръчки и висулки, които бе поръчала по каталог, защото хората очакваха подобни неща в магазин с име „Тъмната вещица“.

Айлийн, дребничка като момиче, се бе покатерила на табуретка и забърсваше праха от един от високите рафтове. Обърна се и яркозелените ѝ очила се смъкнаха върху чипото ѝ носле.

— Виж ти, самата господарка е дошла. Много се радвам да те видя, Брана. Надявам се, че носиш още от онези свещи с аромат на боровинки, защото продадох и последната преди петнайсет минути.

— Нося още двайсет, както поиска. Бих казала, че са прекалено много, но след като сме продали и последната, явно ти отново си права.

— Затова ме направи управител на магазина. — Айлийн слезе от табуретката. Тъмнорусата ѝ коса бе прибрана на обичайния кок и както винаги, бе облечена елегантно. Днес бе с високи ботуши и тъмнозелена рокля. Висока едва метър и петдесет, тя бе родила и отгледала петима прекрасни синове. — Значи има още в колата? Ще ида да ги донеса.

— Не, няма, защото няма нужда и двете да се мокрим до кости. — Брана остави първия кашон на безукорно чистия плот. — Можеш да

разопаковаш този и да правиш компания на Кател, тъй като настоя да дойде с мен.

— Кател знае къде държа специалните бисквитки за такива чудесни и добри кучета.

Хрътката размахваше опашка, докато тя говореше, след което седна възпитано и направо ѝ се ухили.

Брана излезе отново под дъжда, последвана от смеха на Айлийн.

Наложи се да направи три курса и накрая бе подгизнала до кости.

Разпери ръце и бавно ги прокара близо до тялото си — от косата до краката, за да се подсуши, както бе направил Конър с кучето сутринта. Нещо, което би направила пред малцина, освен пред най-близките ѝ хора.

Айлийн дори не мигна, докато разопаковаше стоката. Брана я бе избрала за управител на магазина си и отговорник за служителите на непълен работен ден заради много практични причини. Сред които една от най-важните бе, че усещаше проблясъците на сила у тази жена, както и нейното пълно приемане на това, което беше Брана.

— Отбиха се четирима дръзки туристи — дошли от Англия да видят музея на „Тихия човек“ и да хапнат в бара. Влязоха тук и оставиха общо триста и шейсет евро, преди да си тръгнат.

Друга практична причина и далеч не най-маловажната, помисли си сега Брана, бе умението на Айлийн да предложи най-подходящите продукти на всеки клиент.

— Отлична новина в дъждовна сутрин.

— Ще пийнеш ли чай, Брана?

— Не, но ти благодаря за предложението. — Вместо това Брана запретна ръкави и се зае да помага на Айлийн в разопаковането на стоката. — Как вървят нещата?

Както се бе надявала, Айлийн отвлече вниманието ѝ от тревожните мисли с приказките си за случките в градчето, новини за синовете ѝ, за съпруга ѝ, за снахите — две засега, и трета, която щеше да се появи през юни, за внуците и какво ли още не.

Неколцина клиенти се отбиха през този час, докато работеха заедно, и никой не си тръгна с празни ръце. А това бе добре както за настроението, така и за джоба ѝ.

Бе създала нещо хубаво тук, напомни си Брана. Изпълнено с цветове, светлина и приятни ухания, всичко бе спретнато подредено, както го харесваше взискателната ѝ природа, и красиво аранжирано, както го желаше чувството ѝ за изящен стил.

Мислено благодари на Господ за Айлийн и останалите си служители, които се занимаваха с клиентите, за да може тя да посвети времето си на творчество в ателието.

— Ти си истинско съкровище, Айлийн.

Лицето на жената грейна от удоволствие.

— О, колко мило, че го казваш.

— Вярно е. — Тя целуна Айлийн по бузата с трапчинка. — Не е ли истински късмет, че и двете можем да правим онова, което обичаме и в което сме страхотно добри, при това всеки ден? Ако се налагаше да работя и на касата тук, както правех първите няколко месеца след отварянето на магазина, щях да откача. Затова си истинско съкровище за мен.

— Е, и ти си такава за мен, понеже работодател, който те оставя необезпокоявано да правиш това, което умееш най-добре, е рядкост.

— Тогава те оставям още сега и двете продължаваме да вършим работата, която обичаме и в която сме добри.

Когато си тръгнаха заедно с Кател, Брана се почувства ободрена. Отбиването до магазина винаги повдигаше настроението ѝ, а днес това бе особено вярно. Върна се обратно в дъжда по пътищата, които ѝ бяха познати като собствената ѝ длан, после остана за малко навън пред къщата си.

Чудесна сутрин, каза си тя, въпреки мрачното време. Бе говорила с родственицата си, една от първите трима, при това в собствената си кухня. Щеше да помисли много внимателно над думите ѝ за надеждата и вярата, от които имаха нужда.

Бе заредила добре магазина, бе прекарала повече от час с приятелка, бе видяла как хората купуват неща, направени от собствените ѝ ръце. Те щяха да отидат в домовете им, мислеше тя. Или на техни близки като подаръци. Хубави, полезни неща и при това красиви, защото тя ценеше красотата също толкова, колкото и практичността.

И с тези мисли вдигна ръка и накара коледното дръвче близо до прозореца да грейне в светлинки, както и гирляндите, окичили

прозорците на ателието.

— И защо да не внесем малко красота и светлина в мрачния ден?
— попита тя Кател. — А сега, приятелче, имаме работа за вършене.

Отиде право в ателието си и разпали огъня, докато Кател се наместваше удобно на пода пред камината.

Бе казала на Фин, че ще се върне в два, като съзнателно бе планирала да се прибере по обяд. Вече бе малко по-късно от предвиденото, но пак ѝ оставаха близо два часа на тишина и спокойствие, преди да се наложи да работи с него.

След като си сложи бяла престилка, най-напред направи джинджифилови курабийки, защото ги харесваше. Докато те изстиваха и уханието им изпълваше въздуха наоколо, тя събра нужните съставки за свещите, които Айлийн бе включила в новия си списък.

Тази работа я успокояваше. Нямахше да отрече, че добавя и мъничко магия, но само с най-добри намерения. Общо взето бе съчетание на изкуство и наука, както и много старание.

Върху печката разтопи восъка и киселината, добави ароматни масла, оцветителите, които сама приготвяше. Сега ароматът на джинджифил се смеси с мирис на ябълка и канела. Умело закрепиха фитили в малките стъклени бурканчета с извит навън горен ръб, при което ги задържа прави с помощта на тънка бамбукова пръчица. Наливането изискваше търпение, налагаше се да спира, за да разбърка с друга пръчка ябълковочервения восък, за да не се образуват вътре мехурчета въздух. Затова тя сипваше бавно и разбъркваше, докато не напълни нужните бурканчета, след което ги остави настрана да се охлаждат.

Последва втора партида, бяла и чиста, с аромат на ванилия, а след това и трета, за да допълни уханието — понеже три бе хубаво число — зелена като гората и миришеща на бор. Подходящо за сезона, помисли си тя, а той вече бе настъпил, затова половин дузина комплекти щяха да са достатъчни.

Следващите, които щеше да направи, сигурно щяха да са с пролетно ухание.

Доволна от свършената работа, тя погледна към часовника и забеляза, че е почти два и половина. Значи той закъсняваше, но тя нямаше нищо против, понеже така имаше време да си довърши нещата, както бе искала.

Но проклета да е, ако го чака, за да се захване за следващата си задача от деня.

Свали престилката, окачи я, направи си чай и си взе две курабийки от буркана. Така подготвена, тя седна, разгърна книгата на Сърха, нейната собствена, бележника си, после включи и лаптопа.

В тишината и на спокойствие Брана се зае да проучва внимателно всичко, което бяха направили досега, и как можеха да го подобрят.

Той дойде — с цели трийсет и пет минути закъснение — подгизнал от дъжда. Тя едва го погледна и решително отсече:

— Не ми цапай пода.

Той измърмори нещо, на което тя не обърна внимание, после бързо се подсуши.

— Няма защо да се ядосваш, че закъснях. Един от конете се разболя и имаше нужда от грижи.

Тя често забравяше, че и той имаше своята работа.

— Много ли е зле?

— Беше зле, но ще се оправи. Кобилата Маги внезапно се разкашля силно. Лекарствата можеше и да я оправят в крайна сметка, но... ами, не исках да рискувам.

— Не, не би го направил. — Напълно го разбираше. Слабото му място бяха животните, както и всеки, нуждаещ се от грижи. — Няма начин.

А че положението е било зле, си личеше по умората в очите му.

— Седни. Трябва ти малко чай.

— Нямам нищо против, както и няколко от тези курабийки, които надушвам. С джинджифил?

— Сядай — повтори тя и отиде да сложи чайника.

Но той крачеше напред-назад неспокойно.

— Виждам, че си работила. Има нови свещи, които още не са изстинали напълно.

— Имам магазин, който трябва да заредя със стока. Не мога да отделям всеки миг от деня си на проклетия Кеван.

— Можеш да престанеш да се засягаш от всяко нещо, което казвам. В случая и аз самият искам да си купя малко свещи.

— Тези са приготвени специално за подаръчни комплекти.

— Ще взема два тогава, понеже и аз трябва да купувам подаръци, а колкото до останалите... — Приблѝжи се до един от рафтовете. — Харесват ми тези в огледалните бурканчета. Блестят от светлината. — Взѝ една и я подуши. — Червени боровинки. Мирише на Коледа, значи е подходяща, нали? Ще взема една дузина.

— Нямам цяла дузина. Само трите, които виждаш.

— Можеш да направиш другите.

Тя приготви чая и му хвърли кос поглед.

— Бих могла. Но ще трябва да почакаш до утре.

— Става. Както и тези високи свѝци, тънките бели и по-малката червена.

— Да работиш ли дойде, или да пазаруваш?

— Хубавото е, че мога да правя и двете на едно място, по едно и също време. — Взѝ каквото искаше, остави всичко на плота за по-късно.

След като седна и отпи от чая си, той се вгледа право в очите ѝ. Сърцето ѝ може би потръпна леко, но тя не му обърна внимание.

— От другата страна на реката, както беше и преди. Събира сили в мрака, някъде дълбоко. В пещера, така мисля, но кога и къде — не съм сигурен.

— Търсил си го. По дяволите, Фин...

— В пушека — хладно отвърна той. — Няма защо да вдигаш пара в гаден ден като днешния. Търсех образа му в пушека и видението бе мъгляво и размазано. Но мога да ти кажа, че не е толкова слаб, колкото беше, дори и преди няколко дни. Има нещо заедно с него, Брана. Нещо... друго.

— Какво?

— Онова, с което е сключил сделка, за да бѝде каквото е и да има тези сили, така мисля. То е още по-тъмно, по-дълбоко и мисля, че... не знам, не съм сигурен — измърмори той, докато потъркваше рамото си, където бе връзан белегът. — Мисля, че то го използва, възползва се от него също толкова, колкото и Кеван от него; в слабостта му успях да прозра поне това. Повече, отколкото досега. То е само неясно усещане, онова другото. Но знам с абсолютна сигурност, че той е на път да се изцери и ще ни нападне отново съвсем скоро.

— Значи ще бѝдем готови. Какво пропуснахме, Фин? Това е въпросът. Хайде да намерим отговора.

Той ухапа курабийка и се усмихна за първи път, откакто бе дошъл.

— Може би ще ми трябва повече от две такива, за да имам сили да издържа на ровенето в тези проклети магически книги.

— В буркана има още, ако са ти нужни. Хајде. — Тя потупа книгата. — Най-напред отварата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Болеше го да я гледа така — толкова близо, но далечна като на друга планета. Черпеше сили не толкова от джинджифиловите курабийки, колкото от това да вижда лицето ѝ, да чува гласа ѝ, да долавя уханието ѝ сред останалите аромати в ателието.

Бе опитал всичко, за да убие любовта си към нея. Напомняше си, че тя се бе отказала от него, бе го отхвърлила. Бе имал други жени, опитвал се бе да запълни празнината, оставена от нея, с техните тела, техните гласове, тяхната красота.

Бе оставил дома си, често го нямаше цели месеци само за да се отдалечи от нея. Пътуваше, обикаляше, скиташе из близки и далечни, познати и екзотични места.

Бе натрупал състояние, солидно, стабилно, с много работа в течение на годините, с ум и постоянство. Бе съградил красив и голям дом за себе си и се бе погрижил родителите му да имат всичко необходимо, макар те да се бяха преместили в Ню Йорк, за да са близо до сестрата на майка му. Или както често си мислеше, да са по-далеч от всякакви приказки и мисли за магии и проклетия. За което не можеше да ги вини.

Никой не би могъл да каже, че е пропилял живота и способностите си — магически или не. Но нищо от направеното или постигнатото не бе накърнило ни най-малко тази любов.

Бе обмислял да използва отвара, заклинание, но знаеше, че любовната магия — за привличане или отхвърляне на любов — има сериозни последици не само за човека, който желаше да получи или да се отърве от чувството.

Не би искал, не можеше да използва дарбата си, за да утеша сърцето си.

Често се питаше дали е по-добре, като знае, че и тя също го обича и страда от това. В някои дни, признаваше си той, намираще утеха в това. В други — кипеше от едва сдържан гняв.

Но засега никой от двамата нямаше голям избор. Трябваше да бъдат заедно, да работят в екип, да слоят силите си, за да победят Кеван, да го унищожат и сложат край.

Затова сега работеше с нея в спорове и съгласие в прекрасното ѝ ателие, докато пиеше чаша след чаша чай — накрая с малко уиски в него — ровеха се в книгите, пишеха ново заклинание, от което и двамата засега не бяха доволни, и отново преповтаряха всяка отделна стъпка от предишните две битки.

И никой от двамата не можеше да измисли нещо ново, да намери отговора.

Тя беше най-способната вещица, която познаваше, и твърде често най-стриктната в спазването на етичните норми. При това красива. Не само в лице и тяло, с прекрасната си коса и топли сиви очи. Вътрешната ѝ сила, способностите и духът ѝ добавяха към красотата ѝ, както и непоклатимата всеотдайност към занаята и дарбата ѝ, към семейството.

Бе обречен да я обича.

Затова работеше с нея, после плати свещите — пълната им цена без отстъпка, защото Брана О'Дуайър определено бе практична вещица — и я остави, за да се прибере у дома под проливния дъжд.

Най-напред провери как е Маги и остана доволен от подобрението ѝ. Даде на добродушната кобила половин ябълка и ѝ отдели от времето и вниманието си. Отиде и при другите коне, за да обърне внимание и на тях. Гордееше се с това, което бе изградил тук, което двамата с Бойл бяха създали заедно в голямата конюшня, както и в помещенията под наем. Гордееше се и с школата за соколи в съседство.

Конър се грижеше за нея и всичко вървеше по вода, помисли си Фин.

Ако не беше Кеван, можеше още утре да замине за Индия, Америка или Истанбул, спокоен, че Бойл и Конър ще се погрижат добре за всичко, което бяха изградили заедно.

След края на Кеван щеше да направи точно така. Да си избере точка от земното кълбо и просто да замине. Да се махне оттук, да види нещо ново. Където и да е, но не и тук, където се намираще всичко, което обичаше прекалено силно.

Даде бисквитка на дребничкия Бъгс, който живееше в конюшната, после импулсивно гушна кучето и го взе със себе си в къщата. Каза си, че и двамата се нуждаят от компания.

И Фин обичаше тишината и спокойствието, колкото и Брана — или почти толкова. Но нощите бяха ужасно дълги през декември, а студът и мракът — жестоки. Не можеше и да се отбие при Бойл в апартамента му над гаража, както правеше преди, защото вероятно Бойл и Айона щяха да останат през нощта у Брана, макар тя да се опитваше да ги откаже от навика.

Те щяха да я пазят така, както той не можеше.

Дори и само това бе достатъчно да разбуди потиснатите с мъка гняв и чувство на безсилна ярост.

Пусна кучето на пода и махна с ръка, за да разпали огъня, след което също с махване запали светлинките на елхата, която бе сложил близо до големия прозорец до входната врата.

Кучето заподскача наоколо и радостта му от това, че се намира вътре, бе толкова осезаема, че Фин се усмихна и леко се отпусна. Да, и на двамата щеше да им дойде добре малко компания.

Запъти се към кухнята, ярко осветена от отраженията в бляскавите повърхности на мебелите и уредите, взе си бира.

Тя бе идвала в дома му само веднъж, и то когато Конър бе тук и бе ранен. Но той си я представяше точно тук. Винаги си я бе представял тук. Гордостта му страдаше от признанието, че е построил къщата с мисълта за нея, за мечтите, които някога заедно бяха таили.

Занесе няколко от нейните свещи в трапезарията, където сложи високите в сребърни свещници, а тези в огледалните бурканчета разположи отстрани. Да, наистина отразяваха чудесно светлината, реши той. Макар да бе малко вероятно тя да види творенията си в тази стая.

Замисли се дали да не си приготви нещо за хапване, но отхвърли идеята, тъй като просто мразеше да готви. По-късно щеше да потърси нещо в хладилника, реши той, понеже не му се ходеше навън за вечеря в проливния дъжд.

Можеше да слезе долу и да прекара част от вечерта в гледане на спортни предавания по телевизията или да убие времето с една-две игри. Можеше да се изтегне на дивана пред камината с бира в ръка и книга, в която няма нищо за магии и заклинания.

— Мога да правя каквото си поискам — каза той на Бъгс. — И само аз съм си виновен, че нищо не ми носи удоволствие, нали така? Може би е заради дъжда и мрака навън. Бих се зарадвал на горещ плаж, жарко слънце и страстна жена. Но и това не е съвсем вярно, нали?

Приклекна и погали кучето по корема, при което то изпадна в дива радост.

— Ако можеше всички да сме доволни от толкова малко като едно дребничко куче, което живее в обора. Е, стига толкова. Омръзнах дори и на себе си. Да се качим горе да поработя, защото колкото по-бързо приключи това, толкова по-скоро ще разбера дали онзи горещ плаж е това, което ми трябва.

Кучето го последва с всеотдайно покорство, докато Фин се качваше по стълбите към втория етаж. Помисли си за горещ душ, може би и парна баня, но вместо това отиде право в кабинета си. Тук също запали огъня и пламъците грейнаха в рамката от зелен турмалин, докато кучето разглеждаше наоколо.

Бе проектирал всеки сантиметър от тази стая — с малко помощ от Конър — от черните гранитни работни плотове и тъмните махагонови вратички на шкафчетата до подовата настилка от широки дъски от кипарис, както във всички останали стаи от къщата. Високи сводести прозорци, като средният бе изцяло в стъклопис — образът на жена в дълга бяла роба, прихваната с обсипан със скъпоценни камъни колан. Държеше жезъл в една ръка и огнено кълбо в другата, а дългата ѝ черна коса се развяваше от невидим вятър.

Беше Брана, разбира се, на фона на пълната луна и гъста гора. Тъмната вещица го гледаше с очи, изпълнени със сила и светлина, макар и само от стъклото.

Имаше масивно старинно бюро, върху което се намираше най-модерен компютър. Вещерите не се бояха от новите технологии. В един шкаф с дебели и изкусно гравирани вратички пазеше оръжия, които бе събирал по света. Мечове, широка брадва, боздугани, рапири, метателни звезди. В други имаше котлета, купи, свещи, жезли, книги, звънци, ритуални ножове, както и най-различни отвари и съставки.

На нея стаята би ѝ харесала, помисли си Фин, защото по отношение на работата, както и в живота, той бе почти толкова педантично подреден, колкото и тя.

Бъгс вдигна поглед към него и с надежда размаха опашка. Фин прочете мислите му и се усмихна.

— Давай. Настани се удобно.

Кучето замаха още по-енергично с опашка, после изтича и скочи върху един извит диван, завъртя се в кръг и се отпусна на място с въздишка на пълно задоволство.

Фин работи до късно през нощта, занимаваше се с практични неща като заклинания — защитните такива трябваше редовно да се подновяват, лечебни отвари и тоник. Нещо специално за Маги. Пречисти и няколко кристала — смяташе го за домакинска работа — които имаха нужда от това.

Бе забравил напълно за вечерята, но почувства глада на кучето. Слезе долу с Бъгс по петите му, направи си сандвич, добави няколко парченца чипс и нарязана една ябълка. Тъй като бе забравил да вземе кучешка храна, сега просто сподели вечерята си с кучето, като и двамата се забавляваха. Когато той хвърляше парчета от сандвича си, Бъгс ги ловеше във въздуха също толкова ловко, колкото и буболечките, заради които бе получил името си^[1].

Настроен все така практично, Фин пусна кучето да изтича навън, но остави съзнанието си свързано с това на Бъгс, за да разбере, ако мъникът реши да се върне в обора, след като се погрижи за физиологичните си нужди.

Но Бъгс дотича отново до вратата на кухнята, седна и зачака Фин да му отвори.

— Добре, явно ще пренощуваш у дома. При това положение бог ми е свидетел, че се нуждаеш от душ дори повече и от мен. Миришеш на обор, приятелче. Да се погрижим за това.

Вече в банята, душът за малко да прогони Бъгс, но Фин бе бърз. И през смях помъкна кучето със себе си.

— Това е само вода. Макар че след малко ще добавим и сапун.

Бъгс трепереше, ближеше водните струи, извиваше се, притиснат до гръдния кош на мъжа, докато Фин втриваше в козината му от течния сапун.

— Ето, видя ли, не е толкова зле, нали? — Поглеждаше го нежно, за да го успокои, докато го почистваше. — Съвсем не е зле.

Махна с ръка към тавана. Грейнаха светлилки в приглушени цветове, разнесе се музика, тиха и омайна. Остави кучето на пода и

сам се наслади на горещите струи на душа, докато Бъгс се забавляваше да ближе мокрите плочки.

Фин беше бърз, но не достатъчно, че да подсуши кучето, преди Бъгс да се изтръска, пръскайки капки из цялата баня. Собственият му смях отекна в помещението, когато дребното куче го изгледа доволно.

След като почисти бъркотията, Фин отиде в спалнята, където метна на пода една от големите възглавници от дивана в ъгъла. Но кучето, което вече се чувстваше у дома си, скочи на голямото и високо легло и се изтегна там като пълновластен господар.

— Е, поне си чист.

Той също се отпусна на леглото и реши да почете книга, вместо да гледа телевизия с цел да се унесе в сън.

Докато Фин угаси лампата, Бъгс вече тихичко похъркваше. Фин установи, че звукът му носи макар и малка утеха, и мислено отбеляза колко е тъжно, че похъркващото куче е неговият лек срещу самотата.

В тъмното, под заревото на тлеещите в камината въглени, той си представи Брана.

Тя се обърна към него, а косите ѝ бяха като черна завеса, като коприна, покрила голите ѝ рамене. Сега огънят проблясваше ярко с игриви златисти пламъци, които превръщаха очите ѝ в танцуващо сребро.

И тя се усмихваше.

— Копнееш за мен.

— Денем и нощем.

— Ето че и сега ме желаеш — в голямото си легло, в красивата си къща.

— Желая те навсякъде. Където и да било. Ти ме измъчваш, Брана.

— Наистина ли? — Тя се засмя, но не жестоко. Смехът ѝ бе топъл като целувка. — Не аз, Финбар, не само аз. Дватама се измъчваме взаимно. — Тя прокара пръст надолу по гърдите му. — Сега си по-силен отпреди. Както и аз. Питаш ли се понякога дали ще бъдем по-силни заедно?

— Как бих могъл да мисля, да се питам, след като съм напълно запленил от теб?

Той улови косата ѝ в ръце, придърпа я към себе си. Господи, о, господи, вкусът ѝ след толкова дълго, след цял един живот, бе като

възкръсване след смъртта.

Той се претърколи, притискайки я под себе си, потъна още по-дълбоко в чудото на случващото се. Гърдите ѝ бяха по-зрели, по-меки и по-прекрасни, отколкото помнеше, а сърцето ѝ биеше ускорено под дланите му, докато се надигаше към него.

Истинска буря атакува сетивата му и замъгли всичко — усещането за кожата ѝ, мека като косата ѝ и топла, толкова топла, прокуждаща далеч студа. Тялото ѝ с прелестни извивки, устните ѝ, които шепнеха името му, докато тя се извиваше под него, движеше се неспирно и пропъждаше самотата.

Кръвта му кипеше за нея. Неговото сърце също биеше като лудо, когато тя вплете пръсти в косата му както някога, а после ги прокара по гърба му. Сграбчи хълбоците му, надигна се нагоре. Отвори се.

Той проникна дълбоко. Светлината избухна, бяла, златиста, искряща като огън — целият свят пламна. Вятърът се изви вихрено и превърна този огън в бушуващ пожар. За миг само, за едно дихание, удоволствието го прониза.

После се появи светкавицата. А след нея — мракът.

Той стоеше с нея напред бурята, стиснал здраво ръката ѝ.

— Не познавам това място — каза тя.

— Нито пък аз. Но... — Имаше нещо, нещо, което познаваше дълбоко в себе си. Прекалено дълбоко, за да го извади наяве. Гъста гора, вихрушка и някъде наблизо — шумоленето на вода.

— Защо сме тук?

— Има нещо наблизо — каза само той.

Тя вдигна ръка и в нея се появи малко огнено кълбо.

— Трябва ни светлина. Можеш ли да намериш пътя?

— Нещо е съвсем близо. Трябва да се върнеш. Мракът е твърде близо.

— Няма да се върна. — Тя докосна амулета си, затвори очи. — Усещам го.

Когато тя понечи да тръгне напред, той стисна по-здраво ръката ѝ. Щеше да намери начин да я защити при нужда. Но нуждата да продължи напред, го пришпорваше да бърза.

Гъсти дървета, плътни сенки, които сякаш сияеха в мрака. Нямаше луна, нито звезди, само този вятър, от който нощта пишеше.

Вътре нещо виеше.

Фин си пожела оръжие, потърси дълбоко скрита сила и извади меч, който мигом пламна.

— Тъмна магия — прошепна Брана. Тя също сякаш сияеше, озарена от собствената си сила. — Навсякъде наоколо. Това не е родното ни място.

— Не е, но е близо. Не сега, а преди много време.

— Да, отдавна. Леговището му? Може ли да е то? Усещаш ли го?

— Не е същото. Нещо... друго е.

Тя кимна, сякаш бе почувствала същото.

— Трябва да повикаме останалите. Трябва да бъдем в пълния си кръг. Ако това е неговото място.

— Там. — Той го видя, мрак в мрака, отвор на пещера, свряна в подножието на хълма.

Не би могъл да я заведе вътре, помисли си Фин. Нямахше да го направи, защото вътре беше смъртта. И дори по-лошо.

В мига, в който си го помисли, старецът излезе навън. Беше с груба роба, износени кожени ботуши. И косата, и брадата му бяха оплетени, дълги и бели. В очите му имаше лудост и магия.

— Идвате прекалено рано. Прекалено късно идвате. — Докато говореше, той вдигна ръка. От нея закапа кръв, кръв заля грубата му роба.

— Свършено е. Както и аз съм свършен. Прекалено рано е, за да го видите, прекалено късно — да го спрете.

— Какво е свършено? — попита Фин. — Кой си ти?

— Аз съм жертвата. Аз съм бащата на мрака. Аз съм предаден.

— Мога да помогна. — Но когато Брана пристъпи напред, от пещерата изригна сила. Помете я назад заедно с Фин, а стареца повали на земята, която се обагри в черно от кръвта му.

— Тъмна вещица от бъдното — прошепна той. — Поколение от кръвта на Кеван. Няма помощ. Той погълна мрака. Всички сме прокълнати.

Фин скочи на крака и се опита да избута Брана назад.

— Той е вътре. Вътре е. Мога да го усетя.

Но когато понечи да хукне към пещерата, тя го сграбчи здраво.

— Не и сам. Не може да си сам.

Той се извърна и по лицето му се четеше ярост.

— Той е мой и аз съм негов. Твоята кръв направи да е така. Вашето проклятие нося и затова ще получа възмездие.

— Не бива да е за отмъщение. — Тя се обви около него. — Защото така ще бъдеш проклет навеки. Не за отмъщение. И не сам.

Но Фин се събуди сам, облян в пот, а белегът на рамото му го изгаряше като прясно клеймо.

А все още усещаше уханието ѝ по чаршафите, по кожата си. Във въздуха.

Кучето потрепери до него, заскимтя.

— Всичко е наред вече. — Погали го разсеяно. — Всичко свърши засега.

Взе си душ, за да отмие потта, навлече панталон и стар пуловер и слезе на долния етаж. Пусна кучето навън и бегло отбеляза, че дъждът е спрял и бледото зимно слънце наднича зад облаците.

Имаше нужда да помисли трезво, затова тръгна да прави кафе. После изруга, когато на вратата се потропа.

Сети се за Маги и побърза да се върне, като междуременно я потърси в мислите си и се успокои, че с кобилата всичко е наред.

Отвори вратата на Брана.

Тя влезе и го бутна силно с две ръце.

— Нямахте право! Проклет негодник, нямаш право да ме увличаш в съня си.

Той сграбчи китките ѝ, преди да успее отново да го блъсне. И отново си помисли, че сияе, но този път от истинска ярост.

— Не съм — или поне не нарочно. Може пък ти да си ме въвлякла в твоя сън.

— Аз? Глупости. Ти ме вкара в леглото си.

— Не беше против волята ти. — Понеже стискаше ръцете ѝ, нямаше как да му удари плесница, но пък силата ѝ бе свободна и тя го запрати цели две стъпки назад. При това леко го опари. — Престани. Най-добре охлади страстите, Брана. Сега си в дома ми. Не знам дали аз съм те извикал, дали ти си извикала мен, или нещо друго е повикало и двама ни. И не мога да мисля, по дяволите, защото дори и чаша кафе не съм изпил още.

С тези думи той се обърна и закрачи към кухнята.

— Е, и аз не съм пила. — Тя хукна подире му. — Искам да ме погледнеш.

— А аз си искам проклетото кафе.

— Погледни ме, Финбар, да те вземат дяволите. Погледни ме и ми отговори. Ти ли ме привлече в съня си, в леглото си?

— Не. — Той прокара ръка в косата си. — Не знам, просто не знам, но ако съм го направил, то е било в съня ми, по дяволите, и не е било нарочно. За бога, Брана, не бих ти направил магия. Каквото и да си мислиш за мен, не бива да мислиш това. Никога не бих те използвал по този начин.

Тя си пое дълбоко въздух, после пак.

— Знам го. Извинявай, наистина го знам, когато съм спокойна. Съжалявам искрено. Бях... разстроена.

— Нищо чудно. И аз не съм в най-добрата си форма.

— Бих пийнала кафе, ако нямаш нищо против.

— Разбира се.

Той отиде при кафемашината — от онези, които тя си бе мечтала да си купи и които правеха най-различни видове кафе, чай и шоколадови напитки.

— Няма ли да седнеш? — Той кимна към малката остъклена веранда, където вероятно пиеше сутрешното си кафе.

Брана седна на една от пейките с мека тапицерия в оранжево-червено и се загледа в ръчно направена дървена купа — лъскава като стъкло — пълна с яркочервени ябълки.

Бяха големи хора, напомни си тя, и нямаше защо да се свенят да обсъдят случилото се в голямото легло.

— Не мога и няма да обвинявам един мъж за това къде скитат мислите му насън — започна тя.

— Не мога и няма да виня една жена за това къде скитат нейните. — Той ѝ поднесе кафето в огромна бяла чаша, която остави на масата пред нея. — Защото може да се окаже, че си била ти.

Не бе помислила за този вариант и затова слисано замълча. За да си даде време да помисли, тя опита кафето и откри, че е точно по вкуса ѝ.

— Добре. Може и така да е било. Или макар че не бях се замисляла досега, възможно е да са били съвсем други сили.

— Други?

— Кой може да каже? — Вече по-скоро объркана, отколкото ядосана, тя вдигна ръце. — Това, което знаем, е, че аз дойдох или бях

доведена в леглото ти и в онова, подобно на транс състояние в съня двамата започнахме нещо, което нормалните хора правят.

— Кожата ти е нежна като розови листенца.

— Няма нищо чудно — небрежно подхвърли тя, — защото използвам собствените си продукти, а аз правя страхотни неща.

— В онези мигове, Брана, всичко бе както някога и дори похубаво.

— В онези мигове и двамата бяхме подвластни на магия. И какво стана, Фин, когато се сляхме? В онзи миг? Светкавицата, бурята, светлината и после мракът, когато бяхме захвърлени в друго място и време. Не е ли показателно за цената, която е платена за тези мигове?

— Не и за мен, изобщо не ми е ясно. Какво научихме, Брана? Върни се назад.

Тя скръсти ръце. Мрак, гъста гора, без луна, без звезди, силен вятър, който свисти в клоните на дърветата.

— Река. Шумоленето на вода някъде зад нас.

— Да. — Тя затвори очи, пренесе се обратно. — Точно така. Реката е зад нас, а силата — отпред. Силата на мрака, но въпреки това тръгнахме към нея.

— Пещерата. Леговището на Кеван, сигурен съм.

— Не го видяхме.

— Почувствах го, но... не е каквото е сега. Има още нещо. — Той поклати глава. — Не съм сигурен, но макар да не знаех къде сме, усетих нещо познато. Сякаш би трябвало да го познавам. И тогава се появи старецът.

— Не го познавам.

— Нито пък аз, но отново имах усещането, че би трябвало да го позная. Прекалено рано, за да видим, прекалено късно да го спрем, по думите му. Загадки. Проклети гатанки.

— Смяна на времето според мен. Не бяхме в сегашното, но не и когато можем да научим повече. Той се нарече жертва.

— И родител на мрака. Кръвта му изтичаше. Луд и умиращ, но в него имаше сила. Отслабваше, но още беше там.

— Жертва на Кеван? — зачуди се Брана, после рязко изправи гръб. — Баща на Кеван? — каза тя в същия миг, в който прочете мисълта в очите на Фин. — Възможно ли е?

— Ами все някой го е заченал. О, той ме нарече „поколение от кръвта на Кеван“, а теб — „Тъмна вещица от бъдното“. Той ни позна, Брана, макар да не сме били родени в неговото време. Знаеше кои сме.

— Той не е превърнал Кеван в това, което е. — Тя поклати глава, отново се остави да изпита чувствата, които бе изпитала преди. — В него нямаше достатъчно сила за това. Но...

— В пещерата, там имаше повече. — Вече по-спокоен, Фин отпусна юмрука си върху масата. — Дали старецът е създал нещо, което не е могъл да овладее, дали не е извикал мрака, дал му е източник?

— Кръвта на Кеван — негов баща. И кръвта на бащата бе пролята. Животът му се изля върху земята. Като жертвоприношение? Господи, Фин, Кеван е убил собствения си баща, пожертвал го е, за да получи силата на мрака?

— Трябва да има кръв — прошепна Фин. — Винаги има кръв. Мракът го изисква; дори и светлината иска така. Прекалено рано да видим. Ако бяхме останали, дали щяхме да го открием точно когато е получил силата, която има сега? Тъкмо когато я е придобил, но още не е напълно овладяна?

— Станало е тогава, когато старецът е умирал. Сякаш избухна, нали, изхвърли ни обратно, разкъса магията, която ни е върнала назад. И беше студено, помниш ли, усети ли го? Беше адски студено за миг, преди всичко да свърши, и после се събудих в собственото си легло.

Фин стана и закричи неспокойно.

— Едва ли е искал да сме там. Кеван. Не може да е искал да сме близо до леговището му или да научим как и от какво е произлязъл.

— Ако сме прави в разсъжденията си.

— Не той ни е отвел там, Брана. Защо да го прави? Колкото повече знаем, толкова повече оръжия имаме, за да го сразим. Други сили, казваш ти. И аз бих казал, че други сили са ни изпратили там, независимо дали са вътре в нас, или извън нас.

— Защо само нас двамата? Защо не и шестимата?

— Тъмна вещица от бъдното, поколение от кръвта на Кеван? — Той сви рамене. — Отлично знаеш, че магията невинаги е подвластна на логиката. Трябва да се върнем и да научим повече.

— Няма да правя секс с теб само за да се върнем назад във времето до пещерата на Кеван.

— Но би жертвала живота си за това. — Той махна с ръка, за да спре думите ѝ. — Не искам да използвам секса като средство за магия, дори и с теб. И искам да бъда в пълно съзнание следващия път, когато поемем по този път, а не да бъда отведен от чужди сили. Трябва да помисля.

— Дай ми клетва.

— Какво? — Разсеян от мислите си, той се обърна и я видя как става от мястото си, а дългата ѝ коса се вееше свободно. Погледът ѝ бе едновременно спокоен и яростен.

— Закълни се, Финбар. Няма да се връщаш сам. Няма да продължаваш без мен, без нашия кръг. Ти не си сам и няма да действаш сам. Дай ми думата си тук и сега.

— Вярваш ли, че съм толкова безразсъден, толкова склонен към самоунищожение?

— Знам какво направи на Самхейн, когато бе готов да напуснеш кръга ни и сигурното си място в него, за да хукнеш сам след Кеван, дори и рискувайки никога да не се върнеш обратно в своето време и дом. Толкова малко ли мислиш за нас, Фин? Толкова маловажни ли сме, че би си тръгнал и би ни оставил?

— Ти и останалите сте всичко за мен, но той е от моята кръв, не от твоята. — Думите бяха горчиви, но самата истина. — Въпреки това няма да действам сам. Защото, ако сбъркам, бих рискувал живота на теб и останалите. Всичко.

— Дай ми ръката си. — Тя протегна своята. — Дай ми ръка, за да скрепим клетвата.

Той пое ръката ѝ в своята. Светлина грейна между пръстите им, изпраця и пропука като фитил, който току-що е докоснал пламъка.

— Да. Виж ти — тихо каза той. — Това не се беше случвало от много време.

Тя почувства топлината, която се разля в тялото ѝ — едновременно утеха и мъчение. Дали щеше да порасне в пламък, запита се тя, ако се приближи към него, ако се пресегне и го докосне?

Отдръпна ръката си от неговата, отстъпи крачка назад.

— Трябва да кажа на останалите, преди да са хукнали по задачите си за деня. Ела и ти.

— Ти ще се справиш. — А на него му бе нужно малко да се отдалечи от нея. — Имам да свърша някои неща.

— Добре. — Тя тръгна редом с него към вратата. — Днес ще поработя с Айона, ще видим какво ще направим. Може би е най-добре всички да се съберем заедно, но не тази вечер. Трябва ни още малко време, за да обмислим добре всичко. Утре вечер, ако те устройва.

— Ти ще сготвиш.

— Такава е съдбата ми.

Искаше му се да погали с ръка косата ѝ, да я усети, както бе в съня. Но не я докосна.

— Ще донеса вино.

— Това е твоята съдба. — Тя прекрачи прага, след като той ѝ отвори вратата, после се обърна, остана за миг навън с утринната мъгла около нея. — Построил си хубава къща, Фин. Красива е несъмнено, но има и чудесна атмосфера в нея.

— Не си видяла почти нищо освен кухнята.

— Е, казват, че тя е сърцето на дома. Ако можеш да дойдеш утре към три следобед, ще успеем да поработим заедно, преди другите да дойдат за вечеря.

— Ще се постарая.

Той остана да чака, докато тя вървеше към колата си, но се изненада, когато тя спря и се обърна, за да му хвърли закачлива усмивка.

— Трябва да спомена, че и твоята кожа е много нежна, но по мъжествен начин, разбира се.

Той се разсмя и усети как напрежението в тялото му намалява, докато тя се отдалечава.

---

[1] Bug (англ. език) — буболечка. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

След като разказа историята си, Брана помоли останалите от своя кръг да помислят какво означава тя и поиска още нещо.

— Бих искала къщата да се опразни от мъже довечера и да остана само с жените, с вино и мостри на бои, и други такива. Бихте ли ми направили услуга, Конър, Бойл? Отидете да превземете къщата на Фин и останете там през нощта. Правете това, което правят мъжете, когато са без жени. Не искам да знам какво е то.

Когато Конър се поколеба, тя забодде пръст в корема му.

— И да не ти минава през ума дори, че ние трите може да имаме нужда от мъжка защита. Две от нас са вещици като теб, а другата може да те скрита здравата, ако я ядосаш.

— Много внимавам да не я ядосвам. Добре. Какво ще кажеш, Бойл, да замъкнем Фин до бара, а после да се завлечем обратно в неговата къща?

— Аз съм „за“. Предполагам, че и той ще иска компания — отвърна Бойл и хвърли поглед към Брана.

— Дали я иска, или не, има нужда от компания. Аз ще съм в ателието. Айона, когато свършиш тук, ще ти намеря работа.

— Аз ще дойда към шест — каза Мийра и изчака Брана да излезе от стаята, преди да продължи: — Ужасно тежко е било и за двамата. Не знам как изобщо могат да го понесат. Затова предлагам да им осигурим малко забавление и веселие поне тази вечер.

— Ще го направим. — Бойл потупа Мийра по рамото, после се обърна към Айона. — Хубаво е, че ще си с нея днес.

Надяваше се, че ще може да помогне, ще знае какво да каже и какво не. А когато отиде в ателието, Брана вече бе до печката и на плота бяха подредени цяла дузина бурканчета с огледални стени.

— Имам поръчка за тези, затова искам първо да приключа с тях, а после съм решила да направя няколко комплекта — в малките

шишенца — от лосион за ръце, сапун и маска за лице. Ще ги сложим заедно в червените кутии, от които ми изпратиха твърде много, ще ги завържем с панделка на червено и зелено каре. Айлийн ще може да ги предлага с отстъпка, тъй като доставчикът не ми таксува допълнителните кутии, понеже грешката си беше негова. Някои хора все чакат последния момент за коледното пазаруване, така че със сигурност ще се продадат.

Айона се довери на инстинкта си, приближи се и без да каже нищо, прегърна братовчедка си.

— Добре съм, Айона.

— Знам, но само защото си толкова силна. Аз не бих била. Искам само да знаеш, че съм с теб, ако решиш да откачиш.

— Да откача какво?

Айона се разсмя и отстъпи крачка назад.

— Имам предвид да се разкрещиш, да беснееш, да проклинаш небесата.

— Няма смисъл.

— О, достатъчно е просто да го направиш. Е, както и да е, аз съм с теб, каквото и да решиш. Ще ида да донеса шишенцата и кутиите. Знам къде са.

— Благодаря ти за всичко. Имаш ли нещо против да занесеш малките комплекти в магазина, след като сме готови с тях? Искам да ги предложим на клиентите възможно най-бързо.

— Разбира се. Но само защото искаш да се отнесат в магазина бързо или за да ме разкараш оттук?

Братовчедка й имаше отлични инстинкти, реши Брана.

— И двете, но второто само за малко. Радвам се, че си тук, но бих искала да остана сама за малко. И когато се върнеш, ще можем да се захванем с по-важната работа.

— Добре. — Айона извади кутиите, започна да ги сглобява. — Колко от тези ти трябват?

— Половин дузина, благодаря.

— Мисля, че си права, ако искаш да чуеш мнението ми.

— За кутиите?

— Не, не за това. За случилото се. И аз мисля, че друга сила е привлякла двама ви с Фин един към друг.

— Не съм сигурна, че съм права, нито пък че това е било заключението ми.

— Така мисля аз. — Тя прокара пръсти в късата си светла коса и вдигна очи. — Може би — надявам се да не засягам твърде болно място — но може би и двамата с Фин искате да бъдете заедно и това желание се пробужда от време на време, и може би снощи е бил един от тези моменти, каквато и да е била причината за това.

— Много „може би“ има в твоите мисли, братовчедке.

— Предполагам, че е, защото се опитвам да не сипвам сол в раната. Няма никакво съмнение в желанието ви, нито в силата му. Съжалявам, Брана, но е невъзможно да не го види или усети човек. Особено когато всички сме толкова близко свързани.

Брана не спираше да работи и гласът ѝ бе спокоен.

— Хората желаят всякакви неща, които не могат да имат.

Болно място, напомни си Айона и реши да не настоява повече.

— Имам предвид, че е много възможно двамата да сте били уязвими снощи, защитните ви механизми или прегради да са били отслабени. И това е отворило вратата, така да се каже, за онази друга сила. Не Кеван, защото това е абсолютно нелогично.

— Това ни нарани. — И остави подире си болезнена празнота. — Той живее, за да ни вреди.

— Да, но... — Айона поклати глава. — Той не ни разбира. Не може да проумее какво е истинската любов или вярност, или саможертва. Страстта, да. Не се съмнявам, че му е ясно, че двамата с Фин се привличате силно, но никога няма да разбере какво се крие под това. Сърха може да знае.

Брана спря да се занимава със свещите и зяпна братовчедка си.

— Сърха.

— Или дъщерите ѝ. Помисли за това.

— Когато се замисля, не мога да не се сетя, че именно Сърха е тази, която проклела всички потомци на Кеван, което означава и Фин.

— Вярно. Сбъркала е, но е точно така. И сигурно може би, предвид, че той е убил мъжа ѝ и я е откъснал от децата ѝ, тя отново би го направила. Но е познавала любовта. Разбирала е значението ѝ, дала е силата и живота си за нея. Не мислиш ли, че би я използвала, ако може? Или че децата ѝ биха го направили?

— Значи тя или те са направили заклинанието за съня, в който бяхме заедно и всички прегради помежду ни бяха разрушени, за да бъдем заедно?

Тя започна да крачи наоколо решително, премисляйки всичко отначало.

— И когато се сляхме в едно, са използвали силата, за да ни изпратят в миналото. Но твърде рано и едновременно с това прекалено късно.

— Добре, но помисли само. Ако беше по-рано, случващото се в онази пещера би могло да ви притегли вътре и да се озовете в битка, която не можете да спечелите. Ако беше по-късно, нямаше да сте говорили със стареца, който евентуално е — а съм почти сигурна, че е точно така — бащата на Кеван.

Айона извади панделката, шишенцата, докато Брана работеше мълчаливо.

— Казвам само, че сте видели точно това, което е трябвало да видите. Мисля, че трябва да намерим начин да видим повече — това е задачата ни. Не може да ни дадат всичко наготово, нали? Мисля още — и знам, че е болезнена тема — че е трябвало да бъдете вие двамата с Фин, защото именно вие трябва да приемете — не да пренебрегвате, криете или отричате — чувствата си.

— Моите са ясни.

— О, Брана.

— Мога да го обичам и съм решена да живея без него. Но сега виждам, че прекалено много неща са били мъгляви в съзнанието ми. При всички бушуващи чувства наоколо не можех да се успокоя напълно. Имаш добри попадения, Айона. Видяхме онова, което е трябвало да видим, ще тръгнем отгук.

Тя хвърли поглед през рамо и се усмихна, преди да продължи да сипва благоуханния восък.

— Научила си много от деня, в който влезе през тази врата в проливния дъжд, с розовото си палто, нервно бърбреца безспир.

— Ако можех и да се науча да готвя...

— Е, някои неща са отвъд възможностите ни.

Брана довърши свещите и двете с Айона приготвиха красивите подаръчни комплекти. Когато братовчедка ѝ тръгна към Конг, Брана

остана сама със себе си и чаша чай пред камината, гушнала в скута си главата на Кател.

Загледа се в пламъците, остави мислите си да се реят. После въздъхна и остави чая настрана.

— Добре, добре. — Протегна ръце към огъня. — Прояснете се за мен и ми позволете да видя през дима и в пламъка, отведете ме, където светлината пожелае.

Образи в пламъците, гласове в дима. Брана се остави да бъде привлечена, понесе се към тях, предаде се на повика, който усещаше в кръвта и костите си.

Когато пламъците и димът се разсеяха, тя се озова в стая, където пламтеше друг огън и проблясваха свещи. Брана на Сърха седеше на един стол и тихичко пееше на бебето, което сучеше от гърдата ѝ. Вдигна очи и лицето ѝ грейна, преди да попита:

— Майко?

— Не. — Брана излезе от сенките. — Не, съжалявам.

— Мислех си за нея. Видях я, когато синът ми се появи на бял свят, видях я как го гледа и усетих благословията ѝ. Но само толкова, после си отиде. Искях да я видя.

— Аз поисках светлината да ме отведе където пожелае. И ето ме тук. — Брана се приближи още, сведе очи към бебето с мека тъмна косица, нежни бузки и тъмни сериозни очи, докато усърдно сучеше от гърдата на майка си.

— Красив е. Твоят син.

— Руарк. Появи се много бързо и светлината грейна ярко при раждането му. Видях в нея майка ми, докато Тийгън му помагаше да излезе от мен и да пристъпи в белия свят. Не очаквах да те видя, не и толкова скоро.

— Колко време е минало за теб?

— Шест дни. Отседнахме в Ашфорд, приеха ни добре в замъка. Още не съм ходила до старата ни къща, но Тийгън и Иймън са били. И двамата са видели Кеван.

— А ти — не.

— Чувам го. — Погледна към прозореца, докато люлееше нежно бебето. — Той ме зове, сякаш бих му отвърнала. Изкушавал е майка ми, а сега и мен. Ти чуваш ли го?

— Преди време, а вероятно и пак ще го чуя, но това е без значение. Знаеш ли за някаква пещера отвъд реката?

— Има пещери в хълмовете, под водата.

— В тази има сила. Свърталище на мрака.

— Не ни беше позволено да ходим отвъд реката. Родителите ни категорично ни забраняваха. Никога не са говорили за подобно място, но някои от възрастните хора, когато всички се събираха понякога, чувала съм ги да споменават пещерата на Мидор и да правят знак за предпазване от злото.

— Мидор. — Просто едно име, но поне беше някакво начало, помисли си Брана. — Знаеш ли нещо за родителите на Кеван? В книгата на Сърха не се споменава нищо за произхода му.

— Никога не е говорила за това. Ние бяхме само деца, Брана, а към края вече нямаше време. Дали би било от полза, ако знаехме?

— Не съм сигурна, но винаги е по-добре да знаеш, отколкото да си в неведение. Бях там в съня си. Заедно с Фин. Финбар Бърк.

— От рода Бърк в Ашфорд? Не, не — побърза да се поправи тя. — Това е онзи от твоя кръг, който носи кръвта на Кеван. Неговата кръв ли го е отвела до онова място и теб заедно с него?

— Не знам, нито пък той. Той не е Кеван, не е като него.

Сега дъщерята на Сърха се загледа в своя огън.

— Сърцето ти ли говори сега, или главата?

— И двете. Той проля кръвта си заедно с нас. Сама го видя или ще го видиш в нощта на Самхейн. И сама ще прецениш. Мидор — повтори тя. — Светлината ме доведе тук и може да е било само заради това. Никога не съм чувала за пещерата на Мидор. Мисля, че може да е било заровено дълбоко във времето, но аз знам как да хвана лопатата и да дълбая.

И двете погледнаха към високия прозорец, когато навън се понесе протяжен вой.

— Той дебне и обикаля наоколо. — Брана притисна сина си поздраво. — Откакто дойдохме тук, едно момиче от селото вече изчезна. Той напират с мрака си по прозорците ни, обвива всичко в мъгла. Пази се от сенките!

— Пазя се, внимавам.

— Вземи това. — Тя намести леко бебето и протегна ръка, а в нея блесна острие от кристал, прозрачно като вода. — Подарък за теб и

светлина.

— Благодаря ти. Ще го нося с мен. Остани със здраве, Брана, и светлината да пази теб и сина ти.

— И теб също. Самхейн — промърмори тя, докато Брана усещаше как започва да се отдалечава. — Ще намажа стрелите си с отрова и ще направя всичко по силите си, за да го унищожим.

„Но няма да успеем“, помисли си Брана, когато се озова седнала пред своята камина, загледана в кристала в ръката си. Не и на Самхейн.

Друг път, ако боговете са решили така, но не и в нощта на Все светии.

Стана и прибра подаръка в джоба си. Предпочете лаптопа пред книгите си и се захвана да търси пещерата на Мидор.

— Не можах да намеря абсолютно нищо, което да е от полза.

Брана седеше и ровичкаше в салатата, която бе приготвила в добавка към макароните и хляба с маслини.

— Не съм сигурна, че можеш просто така да намериш в Гугъл пещерата на магьосник от дванайсети или тринайсети век — измърмори Мийра, докато мажеше масло върху хляба си.

— В Гугъл можеш да намериш какво ли не.

— Името ирландско ли е? Мидор? — зачуди се Айона.

— Не съм го чувала. Но може да се е появил откъде ли не, дори от някой кръг на ада, и да е умрял пред онази пещера.

— Ами майката? — Айона вдигна чашата си с вино. — Мидор е дал живот на Кеван — ако сме разбрали правилно — заедно с още някого. Къде е майката? Коя е тя?

— Няма нищо, абсолютно нищо за това в книгата на Сърха, както и в тази на прабаба ми. Може би не е важно в крайна сметка. — Брана опря брадичка на свития си юмрук. — Пълни глупости. Поне донякъде е важно, иначе двамата с Фин нямаше да се озовем пред онази проклета пещера.

— Ще го измислим. А тези макарони са просто великолепни — добави Мийра. — Ще разберем какво е, Брана. Може би е заради безкрайния оптимизъм на Конър, който постепенно се предава и на мен, но вярвам в това. Нещата отново започват да се случват, нали? Ти

се срещаш с дъщерята на Сърха, двамата с Фин се разхождате насън, след като сте правили вълшебен секс.

Айона сви рамене, но после се отпусна, когато прочете по лицето на Брана, че Мийра е подхождала правилно.

— Не беше кой знае какъв секс — призна Брана. — Постави преждевременната еякулация на съвсем друго ниво. Съдбата е кучка, ако ме питате. Беше само: „О, Брана, помниш ли това?“. И после, хм. Ще си останеш със спомените. И отново обратно към кървищата и мрака, и битките със злото.

— Уморена си от всичко това. — Айона се пресегна и разтри ръката ѝ.

— Тази вечер определено е така. Никой не ме е докосвал като Фин и тази вечер съм достатъчно уморена от всичко, за да си го призная гласно. Никой — нито тялото, нито сърцето или душата ми. И никой друг няма да ме докосне така. Знам го с абсолютна сигурност, а това определено може да изтощи човек.

Айона понечи да каже нещо, но Мийра поклати глава и я накара да замълчи.

— Нямаше нужда да ми го напомнят. Беше жестоко, но магията е такава. Ето ти дарбата, виж какво имаш и какво можеш да бъдеш. Но никога не можеш да знаеш какво ще трябва да платиш за нея.

— Той също е платил висока цена — тихо се обади Мийра.

— Разбира се, знам. Повече от всеки друг. Беше по-лесно, когато можех да съм бясна или да се чувствам предадена. Но онова, което трябва да направим, не може да бъде сторено в гняв или омраза. Освобождаването от тези емоции върна толкова много други чувства. Прекалено много. И сега се питам как мога да свърша онова, което трябва, когато се чувствам по този начин? Всичко трябва да излезе наяве.

— Любовта е сила — каза Айона след миг. — Мисля, че дори когато от нея боли, пак е много силна.

— Може и така да е. Не, наистина е така — поправи се Брана. — Но как да я използвам, без да бъда погълната от нея, това е много деликатна задача, нали? А точно сега се чувствам обременена и неуравновесена, и...

Тя замлъкна и леко сложи длан върху ръката на Айона, а другата — върху тази на Мийра.

— Пазете се от сенките — прошепна тя и се загледа през прозореца, където сенките бяха като тъмни пещери в стената от мъгла. — Не, стой спокойно — каза тя, когато Мийра понечи да стане. — Остани на мястото си. Той не може да дойде в моя дом, колкото и да се опитва. Но аз си седя тук, в собствената ми кухня, и се правя на глупачка. Седя и се оплаквам от съдбата, за да може той да се довлече до стените и прозорците ми и да се храни от самосъжалението ми. Е, стига толкова.

Тя стана рязко от масата, без да обърне внимание на опита на Айона да я спре. Отиде право до прозореца, отвори го и запрати навън огнено кълбо, после още едно, а след това две наведнъж, докато силата яростно кипеше в нея.

Нещо изрева, нещо свръхчовешко. И мъглата пламна като прахан, преди да изчезне безследно.

— Така е добре. — Брана затвори прозореца с рязко движение.

— Мили боже. — Айона стоеше права с огнено кълбо в дланта си и предпазливо издиша. — Мили боже — повтори тя.

— Не мисля, че му хареса, никак дори. А аз вече се чувствам по-добре. — След като изтръска ръце, плесна леко с длани, Брана се върна на масата, седна и хвана вилицата си. — Махни това огнено кълбо, Айона, и седни да си изядеш макароните. — Тя най-сетне ги опита. — Мисля, че са страхотни, въпреки че сама си го казвам. Мийра, би ли пратила съобщение на Конър? Просто да ги предупредиш да внимават, макар да не вярвам, че Кеван ще има сили да се занимава с тях тази нощ.

— Разбира се.

— Беше намислил да изплаши жените — каза Брана, докато хапваше. — Винаги подценява жените. И искаше да почерпи сили от моите чувства. Сега ще се задави с тях. Той не понася светлината. — Тя щракна с пръсти и светлината в стаята грейна още по-ярко. — И радостта, затова ще има много от нея. Страшно обичам да избирам цветове и бои, и всичко, свързано с обзавеждането на дома.

Тя си сипа още от макароните.

— Е, Айона, какво мислиш за плочки от травертин за голямата баня?

— Травертин. — Айона издиша дълбоко и успя само да каже: — Хмм.

— Още не сме уточнили всички детайли за сватбата ти, а за твоята почти не сме говорили, Мийра. В това също има много радост. — Тя отново стисна ръцете на приятелките си. — Каквато само жените познават. Хайде да пийнем още вино и да си поговорим за сватби и за това как камъкът и стъклото се превръщат в дом.

Конър прочете съобщението от Мийра в телефона си.

— Кеван е бил пред къщата. Не — побърза да каже той, когато и двамата му приятели понечиха да скочат от местата си. — Отишъл си е. Мийра казва, че Брана го е пропъдила опърлен и с подвита опашка.

— Навън ще виждам по-добре, далеч от светлината и шума. Трябва да съм сигурен — добави Фин и стана, за да излезе от топлото убежище на бара.

— Да се прибираме — настоя Бойл.

— Мийра пише да не ходим при тях. Казва, че Брана има нужда от вечер по женски, къдне се, че са в безопасност вътре в къщата. Тя не би подценила опасността, Бойл.

Конър отвори съзнанието си, опита се да се изолира от гласовете и смеха наоколо.

— Не е наблизо. — Погледна към Фин за потвърждение, когато той се върна.

— Адски е ядосан, но все още е слаб — каза Фин. — Вече е далеч от къщата и оттук. Трябваше да го усетя. Ако бяхме там...

— Само сенки и мъгла — вметна Конър. — Само дотолкова е бил склонен да рискува. Но вече приключихме с бара, нали? Да идем в твоята къща?

— Там е по-лесно да бъдем нащрек, независимо дали на Брана ѝ харесва, или не.

— Съгласен съм с теб. Не, аз ще платя. — Бойл извади няколко банкноти и ги остави на масата. — Така и не успя да поговориш с Конър, както възнамеряваше.

— За какво? — попита Конър.

Фин само наметна якето си и изчака до вратата, защото поне половината посетители на бара имаха да кажат нещо на Конър. Този човек привличаше хората, както медът — мухите, каза си Фин,

давайки си сметка, че той самият би се побъркал, ако имаше подобна дарба.

Навън всички се натъпкаха в пикапа на Фин, защото бяха решили — след сериозен спор — че една кола е достатъчна.

— Искрах да поговорим за школата — започна Фин.

— Не се сецам за никакви проблеми. За разходките със соколи и коне едновременно ли става дума? Защото доста съм мислил по въпроса.

— И за това може да поговорим. Подготвил съм за подпис документи за партньор в бизнеса.

— Партньор ли? И Бойл ли ще участва?

— Имам си достатъчно грижи с конюшните, много благодаря — отвърна Бойл, докато се мъчеше да намери място да си протегне краката.

— Ами тогава с кого ще ставаш партньор? О, не ми казвай, че е онзи идиот О'Лоури от Слиго. Вярно е, че разбира от соколи, но иначе е пълен глупак.

— Не е О'Лоури, а друг идиот. Ти ще ми бъдеш партньор.

— Аз? Но... ами, аз съм управител, нали? Не е необходимо да ме правиш свой партньор.

— Не съм подготвил документите, защото е необходимо, а защото така е редно и е дошъл моментът. Щях да го направя от самото начало, но ти се колебаеше между строителството и бизнеса със соколи. А и ръководенето на школата можеше и да не ти е по вкуса с цялата бумацина, разправи с служителите и всичко останало, свързано с бизнеса. Но се оказа, че не е така, иначе щеше само да излизаш със соколите и да ги обучаваш. Явно всичко е точно по твоя вкус, затова вече е решено.

Конър не каза нищо, докато Фин не спря пред дома си.

— Не ми трябват никакви подписани документи, Фин.

— Не ти трябват, нито пък на мен. Както и на Бойл не са му нужни. Но на адвокатите, данъчните и всички други им трябват. Затова ще ги прочетем заедно, ще ги подпишем и край. Ще ми направиш услуга, Конър.

— Глупости. Никаква услуга не е...

— Вие двамата няма ли да ме пуснете да сляза от проклетия пикап, щом имате намерение да спорите цяла нощ, а аз съм заклещен

помежду ви?

Фин слезе от колата.

— Ще му сипем още няколко бири, а после ще подпише документите и ще забрави, че изобщо го е направил.

— Няма достатъчно бира в цялото графство, че да ме накара да забравя каквото и да било.

Раздразнението в гласа на Конър накара Бойл да поклати глава и да ги остави двамата насаме. А Фин сложи ръце върху раменете на приятеля си.

— Братко мой, нима мислиш, че правя това от някакво чувство на дълг?

— Не знам защо го правиш.

— О, за бога, Конър. Школата е повече твоя, отколкото моя, и винаги е била. Нямах изобщо да я има, ако не беше ти, колкото и да съм я искал. Аз съм бизнесмен, нали така?

— Така разправят.

— И става дума за бизнес. Също и за соколите, които са ми също толкова скъпи, колкото и на теб. — Той вдигна ръка без ръкавица. И само след няколко мига Мерлин, неговият сокол, кацна, лек като перце, върху китката му.

— Ти се грижиш за него, когато съм далеч.

— Разбира се.

Фин извърна глава, за да може соколът да се погали в него.

— Той е част от мен, както и Ройбиър е част от теб. Поверявам ти грижите за него — на теб и на Мийра. Когато това приключи, след края на Кеван, аз не мога да остана тук, поне не веднага.

— Фин...

— Ще трябва да замина, ако искам да запазя разсъдъка си. Налага се да замина и не мога да кажа, не и в момента, дали някога ще се върна. Искам да ми направиш тази услуга, Конър.

Ядосан, Конър блъсна силно Фин в гърдите.

— Когато това свърши, ще останеш. И Брана ще бъде с теб, както беше някога.

— Краят на Кеван няма да заличи белега ми. — Фин отново вдигна ръка и Мерлин отлетя, разперил широко криле. — Тя не може да бъде моя, наистина моя, докато го нося. Докато не намеря начин да се отърва от него, не мога да поискам от нея да бъде моя. А не мога да

живея, Конър, кълна ти се, че не мога да живея, като знам, че е на една ръка разстояние от мен всяка нощ и никога няма да бъде моя. Някога смятах, че бих могъл. Сега знам, че не мога.

— Ще подпиша документите ти, щом така искаш. Но ти казвам сега, докато те гледам право в очите, че когато това свърши — а то ще свърши — ти ще останеш. Запомни го, Финбар. Помни думите ми. Залагам стотачка на това тук и сега.

— Дадено. Хайде. — Фин прегърна Конър през рамо. — Да идем да пийнем по бира и да видим дали можем да убедим Бойл да ни сготви нещо, понеже така и не хапнахме в бара.

— Съгласен съм.

Тя не можеше да заспи. Дълго след като къщата бе утихнала, Брана обикаляше наоколо, проверяваше дали са затворени вратите и прозорците, дали заклинанията за защита са здрави. Той беше навън и дебнеше. Усещаше го като сянка върху слънчев лъч. Когато се върна на горния етаж, тя погали Кател по главата.

— Трябва да поспим — каза тя. — И ти, и аз. Утре ни чака още работа.

В спалнята си запали огън заради топлината и утехата, която ѝ носеше светлината му. Би могла да прекрачи в пламъците в мислите си, каза си тя, но знаеше, че виденията можеше и да не ѝ донесат топлина и спокойствие.

Засега ѝ стигаше толкова студ.

Вместо това, след като Кател се настани пред огъня, Брана взе цигулката си. Кучето я гледаше как наглася лъка и затупа ритмично с опашка. Това я разсмя и тя отиде до прозореца.

Оттам можеше да гледа навън, към хълмовете, гората, небето, където луната се носеше сред облаците, а звездите проблясваха като далечни свещици.

И той можеше да я види вътре, помисли си тя, да я види как стои зад стъклото, зад заклинанията си. Далеч от лапите му.

Гледай колкото си искаш, помисли си тя, но никога няма да имаш онова, което съм.

Нагласи цигулката на рамото си, за миг затвори очи и музиката зазвуча вътре в нея.

Тя засвири и нотите сякаш извираха от сърцето ѝ, от душата, кръвта и чувствата ѝ. Бавно, унесено, прекрасно, силата пееше в струните, блестеше дръзко срещу мрака отвъд стъклото.

В рамката на прозореца, с танцуваща зад гърба ѝ светлина на огъня, тя свиреше и едновременно го примамваше и отблъскваше, докато кучето ѝ бдеше, приятелите ѝ спяха, а луната се носеше в небето.

В своето легло, сам в мрака, Фин чу мелодията и почувства онова, което се изливаше от сърцето ѝ, да пронизва неговото.

Копнееше за нея.

ШЕСТА ГЛАВА

Тя отдели сутринта за домакински задачи — подреди и излъска всичко в къщата, така че да отговаря на страховитите ѝ, както често ги наричаше Конър, стандарти. Брана смяташе себе си за човек на реда и домашния уют и бе най-щастлива, когато всичко бе подредено и по собствения ѝ вкус.

Харесваше ѝ да знае, че нещата са там, където ги е оставила, което в чисто практичен аспект спестяваше доста време. За да бъде в най-добрата си форма, ѝ бе нужно да бъде заобиколена от наситени цветове и материи, и красиви вещи, които сгряваха сърцето ѝ и радваха окото.

Красивите вещи и редът изискваха много време и усилия, но тя харесваше домакинските задължения, простотата и рутината им. Обичаше да усеща лекото ухание на портокалова кора, след като полира мебелите с лосиона, който сама приготвяше, и натрапчивия аромат на грейпфрут, който оставаше, след като изтърка банята си.

Пухкавите възглавници ѝ носеха усещане за уют, а красивата покривка за легло, която подгъваше по специален начин, радваше погледа ѝ.

След като приключи с чистенето, тя сложи нови свещи, поля цветята и напълни старата бакърена кофа с торф за огъня в камината.

Мийра и Айона бяха почистили и подредили кухнята, преди да тръгнат за работа, но... не точно както тя изискваше.

Затова, докато прането се въртеше в пералнята, тя продължи да се суети наоколо и мислено да прави списък с продукти, които ѝ бяха нужни от пазара, както и потенциални нови стоки за магазина. Тихичко си тананикаше, докато кроеше планове и довършваше домакинските задължения с миенето на пода в кухнята.

Тогава го почувства.

Макар сърцето ѝ да подскочи, тя се постара да се обърне бавно към вратата на ателието, където стоеше Фин.

— Весела мелодийка за чистене.

— Обичам да чистя.

— Факт, който си остава пълна мистерия за мен. Както и как успяваш да изглеждаш толкова красива, докато го правиш. Бъркам ли нещо? Нямахме ли уговорка да работим тази сутрин?

— Не бъркаш, просто си подранил. — Тя преднамерено продължи с миенето на пода. — Иди да сложиш чайника в ателието. Почти съм готова.

Беше се насладила на самотата си тази сутрин, напомни си Брана, на времето, в което да прави каквото си иска. Сега бе време да изпълни дълга си. Щеше да работи с Фин, защото така трябваше. Приемаше това, както бе приела и него като част от кръга им.

Дългът, каза си тя, невинаги беше приятен. Постигането на заветната цел, към която се стремеше, изискваше жертви.

Остави парцала за под и кофата, свали кърпата, която бе затъкнала в колана на панталона си, и я занесе в пералното помещение. Даде си само още минутка да се стегне за предстоящите няколко часа и влезе в ателието.

Фин бе разпалил огъня и топлината му бе приятна. Вече не й се струваше чак толкова странно, както преди, да го види в ателието си, зает с приготвянето на чая.

Беше свалил палтото си и стоеше облечен в черен панталон и пуловер с цвета на горските сенки, а кучето клечеше до него.

— Ако искаш бисквитка, най-добре първо да питаме нея за разрешение — каза той на Кател. — Не казвам, че не заслужаваш поне една, както и дрямка пред огъня. — Спря каквото правеше в момента и се ухили на кучето. — Мислиш, че се страхувам от нея? Гледай сега, обидите едва ли са най-добрият начин да ме накараш да ти дам бисквитка, нали?

Тя бе леко смутена, както винаги, че той може да разбира Кател също толкова лесно, колкото и тя.

И както тя го бе усетила в кухнята, сега и той усети присъствието ѝ и се обърна.

— Надява се да получи бисквитка.

— Разбрах. И за това е рано — каза тя с многозначителен поглед към кучето. — Но може да изяде една, разбира се.

— Знаем къде са.

Фин отвори шкафа, докато тя влизаше в стаята. Извади кутията и я отвори. Преди още да подаде бисквитката, Кател се надигна на задни лапи и сложи предните на раменете на Фин. Загледа се в очите на мъжа за миг, после нежно близна бузата му.

— Нямаше нужда — промърмори Фин, когато кучето отново стъпи на земята и ухапа почерпката.

— Има добро и смело сърце — каза Брана. — Обича децата и е безкрайно търпеливо с тях. Но обича, истински обича, малцина. Ти си един от избраниците.

— Би дало живота си за теб и знае, че и аз бих го направил.

Истината я разтърси.

— След като е така, най-добре да се залавяме за работа, за да не умира никой.

Взе книгата си.

Фин наля чай в две големи чаши и ги донесе на плота, до който се бе настанила тя.

— Ако се чудиш как да промениш отварата, която направихме, за да го унищожим, бъркаш много.

— Не го унищожихме, нали?

— Не беше виновна отварата.

— Какво тогава?

— Ако знаех със сигурност, вече да съм го оправил. Но знам, че отварата го накара да изпита ужас, болка, непоносима болка. Изгори го и проля кръвта му.

— Но се измъкна от капана ни. Недей — продължи тя, преди той да я прекъсне. — Не казвай, че можеше да го довършиш, ако те бяхме оставили. Не беше приемлив вариант тогава, нито пък когато и да било.

— Не ти ли е хрумвало, че може би именно така трябва да стане? Че аз, който съм от неговата кръв, аз, който нося белега, трябва да довърша започнатото от твоята кръв, която ме е проклела, да сложа край?

— Не, защото не е така.

— Много си сигурна, Брана.

— Убедена съм в това. Така е писано, предавано от поколение на поколение. Децата на Сърха трябва да го унищожат. Ще го направят. За

разлика от всички преди нас, които са се провалили в тази задача, ние имаме нещо повече. И това си ти.

Бе впрегнала цялата си воля, за да запази спокойствие, докато говори, да звучи логично.

— Вярвам, че ролята ти е изключително важна. Нещо ново е онзи, който е наследил неговата кръв, да работи за унищожението му, да помага на тримата. Никога не е било описвано подобно нещо в никоя от книгите. Нашият кръг е по-силен заради теб, това е вън от съмнение.

— И в това ли си убедена?

— Без капка съмнение — повтори тя. — Не те исках в кръга, но това бе слабост от моя страна и егоистична постъпка, за която съжалявам. Сега нашият кръг е цял и ако бъде разкъсан... мисля, че ще загубим. Ти ми даде думата си.

— Това може би е грешка, но все пак ще удържа обещанието си.

— Можем да го унищожим. Знам го. — Докато говореше, тя извади кристала от джоба си, завъртя го на светлината. — Конър, Айона, аз, всички сме се срещали с първите трима. И не просто насън, а в състояние на будно сънуване. Направихме връзка с тях телом и духом, а това също не е било описвано досега.

Той чуваше думите ѝ, приемаше логиката им, но не можеше да се отърве от измъчващото го раздражение и от съмнението.

— Много разчиташ на книгите, Брана.

— Така е, защото написаното слово има голяма сила. Знаеш го по-добре и от мен. — Тя сложи длан върху книгата. — Отговорите са тук. Онези, които вече са написани, както и тези, които сами ще напишем.

Тя отвори книгата, разлисти я.

— Ето тук съм описала как се пренесохме с теб в съня си до пещерата на Мидор и видяхме смъртта му.

— Това не е отговор.

— Ще ни отведе до него, когато се върнем там.

— Върнем там? — Сега интересът му се увеличи. — В пещерата?

— Бяхме отведени там. Бихме могли да сторим повече, да научим и да видим повече, ако сами отидем. Не мога да намеря нищо

за този човек. Името му не означаваше нищо за Брана, дъщерята на Сърха. Трябва да го намерим.

Фин искаше да се върне, мислеше за това всеки ден, но...

— Не знаем нито кое е мястото, нито кое е времето. Нямаме представа накъде да тръгнем, Брана.

— Може да бъде направено, можем да го измислим. Докато останалите от кръга ни стоят тук на пост, за да ни върнат, ако е нужно. Бащата на Кеван, Фин, колко ли отговори крие той?

— Думи на луд човек. Сама видя лудостта в очите му.

— Ти би се върнал там и без мен, ако можеше. Но трябва да бъдем двамата.

Не можеше да го отрече.

— В онази пещера имаше смърт.

— И тук има смърт без отговорите. Отварата трябва да бъде променена. Не, не същината ѝ, в това си прав. Но онази, която направихме, беше специално за Самхейн. Би ли изчакал чак до нощта на Все светии, за да опитаме отново?

— Не, не бих.

— Не мога да определя момента, Фин, а ти? Не мога да реша кога е най-добре да се опитаме отново да го победим, а без този едничък отговор сме като слепи. — Тя стана, закрачи из стаята. — Мислех, че е на слънцестоенето — беше съвсем логично. Светлината надделява над мрака. После на Самхейн, когато воалът изтънява.

— Видяхме ги — първите трима. Воалът изтъня и ги видяхме редом с нас. Но не напълно — добави той, преди тя да го направи.

— Питам се дали не е зимното слънцестоене? Или пролетното равноденствие? Лятната жътва на Ламас или посрещането на лятото на Белтейн? Или никой от тези дни?

Гняв и яд към самата нея заради провала кипяха в гърдите ѝ, когато се извърна към него.

— Отново виждам какво стана пред колибата на Сърха, битката там. Мъглата и мрака, горящите ръце на Бойл, твоята кръв да изтича. Провалихме се, Фин, защото аз избрах грешния момент.

Фин се засмя задавено, с привкус на самоирония, и повдигна вежди.

— Значи сега вината е само твоя?

— Изборът на точния момент и в двата случая беше само мой. И двата пъти сбърках. Всичките ми внимателни изчисления се оказаха грешни. Затова сега е нужно нещо повече, за да бъдем сигурни третия път.

— Третият път е на късмет.

Тя издиша на пресекулки и леко се усмихна.

— Така казват. Онова, което ни е нужно, може би ни чака да се върнем там. Е, ще се върнеш ли обратно в съня заедно с мен, Фин?

„Бих те последвал и в ада“, помисли си той.

— Ще го направя, но първо трябва да сме сигурни в заклинанието за съня. Както и да знаем как ще се върнем. Няма да допусна да бъдеш изгубена отвъд.

— И аз не бих допуснала никой от двамата ни да остане залутан там. Най-напред ще се уверим, че знаем как да стигнем там и как да се приберем. Става дума за времето на Кеван, в самото начало на силата му — и двамата сме съгласни за това, нали?

— Да. — Фин въздъхна. — Което означава, че пак ще искаш да точиш кръвта ми.

— Само малко. — Сега тя повдигна вежди. — Толкова шум за малко кръв, и то от човек, който преди малко твърдеше, че ще умре заради мен?

— Предпочитам да не е от загуба на кръв капка по капка.

— Не — каза тя, когато той понечи да свали пуловера си. — Не от белега. Говорим за самото му раждане, Фин. Той не е бил белязан в началото.

— Кръвта от белега е повече негова.

Тя направи нещо, което рядко си позволяваше — пристъпи към него и сложи ръка върху проклетия белег.

— Не от това място. Твоята кръв от ръката ти, моята — от моята ръка, за да се слоят сънищата ни в едно.

— Вече си написала заклинанието?

— Само отчасти и само в главата си. — Тя му се усмихна и забрави себе си дотолкова, че да остави ръката си върху неговата. — Мисля много добре, докато чистя.

— Ела тогава в моята къща и мисли на воля, понеже брат ти е оставил пълна бъркотия в стаята, която използва.

— Той е прекрасен човек, но и ужасно разпилян. Просто не забелязва безпорядъка, който оставя след себе си. Това си е дарба, с която Мийра ще трябва да се бори години наред.

— Спомена ми, че обмислят да се оженят на слънцестоеенето — лятното, и да направят сватбата на открито, в полето зад твоята къща.

— И двамата много обичат да прекарват времето си навън, доколкото е възможно, така че им подхожда. — Тя се извърна, за да вземе една купичка и най-малкото си котле.

— Допълват се отлично.

— О, разбира се, колкото и изненадани да са и двамата от този факт. А сватбата на Бойл и Айона е преди това, така че и през пролетта, и през лятото ще бъдем свидетели на ново начало, а с волята на боговете останалото ще бъде вече зад гърба ни.

Тя взе билките, които ѝ трябваха, вече изсушени и готови, дъждовна вода, която бе събрала на пълнолуние, екстракт от валериан.

Фин стана, взе едно хаванче и чукало.

— Аз ще го направя — каза той и се зае да стрива билките.

Известно време работеха в приятно мълчание.

— Никога не пускаш музика тук — отбеляза той.

— Разсейва ме, но може да донесеш айпода от кухнята, ако искаш.

— Не, няма нужда. Снощи свиреше на цигулка. Късно през нощта.

Тя се сепна и вдигна поглед.

— Да. Откъде разбра?

— Чувам те. Често свириш нощем, доста късно. Обикновено са тъжни и прекрасни мелодии. Снощи не беше тъжна, а уверена и силна. И все така прекрасна.

— Не би трябвало звукът да стига до теб.

Той вдигна очи и прикова нейните с погледа си.

— Някои връзки не могат да бъдат прекъснати, колкото и да ти се иска, колкото и да се опитваш да ги прекъснеш. Независимо колко далеч се намирах, понякога те чувах да свириш толкова ясно, сякаш стоиш до мен.

Това развълнува и рани сърцето ѝ.

— Никога не си ми казвал.

Той само сви рамене.

— Музиката ти ме е връщала у дома неведнъж. Сигурно така е било писано. В купата или котлето? — попита той.

— Какво?

— Билките, които стрих. В купата ли, или в котлето ги искаш?

— В купата. Какво те върна у дома последния път?

— Видях Аластар и разбрах, че е необходим. Пазарих се за него и го купих, уредих да го докарат тук. Но за мен не бе дошъл моментът. После видях Аня и знаех, че тя е за Аластар, и нещо повече. Красотата ѝ, духът ѝ ме привлякоха и си помислих, че тя трябва да се върне у дома, но не и аз. После Айона дойде в Ирландия, в графство Мейо, мина през гората и край колибата на Сърха, за да дойде при теб. Крачеше под дъжда в розовия си дъждобран, толкова развълнувана и изпълнена с надежда и магия, която още не владее.

Смаяна, Брана спря да върши каквото и да е.

— Видял си я.

— Видях я да се прибира у дома, да идва при теб и разбрах, че и за мен е време. Той щеше да види и да разбере. И щеше да се появи. А с помощта на тримата най-сетне бих могъл да го унищожа.

— Как си видял Айона? Помниш дори розовия ѝ дъждобран. — Напълно слисана, Брана зарови ръце в косата си и разхлаби фибите, които се наложи да намести наново. — Тя не е от кръвта ти. Не се ли питах как е станало?

— Задавам си много въпроси, но невинаги им отговарям. — Той отново сви рамене. — Кеван знае, че тя е една от тримата, така че може да съм го видял през неговите очи и така да съм разбрал.

— Това трябва да ти напомня, когато се усъмниш, че кръвта, която двамата споделяте, прави кръга ни по-силен. — Тя запали свещите, после и огъня под малкото котле. — Загряваме бавно, за да кипне плавно. Ще го оставим да ври, докато напишем заклинанието.

Когато Конър влезе в ателието, той запази мълчание, понеже във въздуха се носеше магия. Брана и Фин стояха с протегнати ръце над котлето, от което се издигаше бледосин пушек.

— Заспи, за да сънуваш; сънувай, за да полетиш; литни, за да търсиш; търси, за да узнаеш. — Тя изрече думите три пъти подред, а Фин я последва.

— Сънувайте като един, за да видите като един, познайте истината, за да разберете.

В пушека проблеснаха звезди.

— Звездите ще ни водят през нощта и ще ни върнат пак при светлината. — Брана вдигна ръка, а с другата махна към едно тънко и прозрачно шишенце. Течността се надигна от котлето, синя като пушека, искряща от звезди, и с едно грациозно движение се изля в шишенцето. Фин му сложи запушалка.

— Готово е. Направихме го. — Тя въздъхна облекчено.

— Ново заклинание за сън? — Сега Конър пристъпи в стаята. — Кога ще се изправим срещу него?

— Не е за това, още не. — Брана отново зарови ръце в косата си, изруга под нос и този път направо измъкна фибите. — Колко е часът? По дяволите, къде отиде денят?

Фин посочи към малката бутилка.

— За малко да ми отсече главата, задето се осмелих да предложа да починем за час и да хапнем нещо за обяд.

— Така прави, когато работи — съгласи се Конър и потупа утешително Фин по рамото. — Но пък можем да разчитаме на вечеря. — Той се усмихна подкупващо на Брана. — Нали?

— Мъжете и техните стомаси. — Тя прибра бутилката в един шкаф, където да отлежава. — Ще сготвя нещо, защото е най-добре всички да обсъдим онова, върху което двамата с Фин работихме днес. Махайте се от къщата ми за известно време.

— Но аз тъкмо дойдох — възрази Конър.

— Щом искаш топла храна и аз да я приготвя, ще трябва да се разкараш, за да мога да измисля нещо на спокойствие.

— Искам само да пийна една бира, преди да...

Фин го хвана за ръка и грабна палтото си.

— Ще те черпя една бира в бара, понеже разходката на чист въздух ще ми се отрази добре. Както и бирата.

— Ами, добре, след като поставяш така нещата.

Когато Кател изгича след тях към вратата, Брана им махна и на тримата за довиждане.

— И Кател има нужда от разходка. Не се връщайте поне час — и кажете и на другите същото.

Без да чака отговор, тя се обърна и отиде в кухнята си.

Безукорно чиста, помисли си тя, и толкова прекрасно тиха — чудесно нещо след часове наред работа и заклинания. Би могла да се наслади на чаша вино пред камината и един час почивка, но си припомни, че обича домакинските задължения.

Сложи ръце на кръста и проясни мислите си.

Добре, можеше да сотира пилешки гърди с билки и вино, да изпече малко червени картофи в зехтин и да ги поръси с розмарин, а във фризера имаше бланширан зелен боб от градината си — можеше да го задуши и поръси с белени бадеми. Не й беше останало време да замеси хляб, а всички го ядяха като мравки на пикник, затова щеше да опече набързо бирени хлебчета. И това трябваше да е достатъчно за всички.

Най-напред обели картофите, нарязва ги на едри шайби, подправи ги с билки и зехтин, добави малко пипер и чесън и ги пъхна във фурната. Забърка тестото за хляба — като отпи глътка от бирата междуременно — и след като щедро намаза питките с разтопено масло, ги пъхна при картофите.

Понеже пилешките гърди бяха замразени, махна с ръка да ги размрази, след това ги заля с марината, която сама бе приготвила и пазеше в бутилка.

Доволна, че всичко е под контрол, тя си сипа вино и отпи първата глътка още в кухнята. После реши, че и тя има нужда от въздух и малка разходка, взе си якето, уви шал около врата си и излезе навън с чашата вино.

Навън бе ветровито и студено, помисли си тя, но приятно разнообразие след целия следобед в ателието заедно с Фин. Вятърът развяваше косата й, докато крачеше из градината зад къщата и си представяше къде ще разцъфтят цветята й, къде ще засади зеленчуковите лехи напролет.

Още имаше цъфнали рози, отбеляза тя, както и теменужки, разбира се, които подаваха веселите си главици дори и през снега и леда, когато всичко наоколо замръзнеше. Зимно зеле и яркооранжевите и жълти цветове на невена, който толкова харесваше заради цвета и пиперливия му аромат.

Би могла да приготви супа на следващия ден и да добави малко в нея, както и от морковите, които бе покрила с оборски тор и слама, за да понесат по-леко студената зима.

Дори и през зимата градината ѝ носеше удоволствие.

Отпи глътка от виното си и продължи да обикаля дори и когато сенките станаха по-плътни и мъглата се приближи до дома ѝ.

— Нямах място тук. — Гласът ѝ бе спокоен и тя извади малък нож от джоба си, с който да отреже няколко стръка невен, весели кученца и няколко теменужки. Щеше да украси масата с някои от зимните цветя от градината си, реши тя.

— Ще намеря. — Кеван се появи като човек, красив, усмихнат, а червеният камък на шията му грееше в сумрака. — Ще ме посрещнеш с радост в дома си. В леглото си.

— Още си слаб от последното „радушно“ посрещане и затова се самозалъгваш. — Сега тя се обърна и преднамерено бавно отпи от виното си, докато го оглеждаше. — Не можеш да ме съблазниш.

— Ти си толкова по-силна от всички тях. Знаеш го, както и аз. С мен ще станеш още по-силна. Повече, отколкото някой някога си е представял. Мога да ти доставя удоволствието, което напразно жадуваш. Мога да изглеждам като него.

Кеван махна с ръка пред лицето си. И насреща ѝ се усмихна Фин. Тя усети болка в сърцето, сякаш сама бе забола ножа дълбоко.

— Само празна обвивка.

— Мога да звуча като него — каза той с гласа на Фин. — *Aghra, a chuid den tsaol.*

Ножът сякаш се завъртя и разкъса сърцето ѝ, когато изрече думите, които Фин някога ѝ повтаряше. *Любов моя, живот мой.*

— Да не мислиш, че това ме прави по-слаба? Че ме изкушава да се отворя за теб? Ти си всичко, което презирам. Ти си причината да не бъда вече негова.

— Ти избра така. Ти ме отблъсна. — Внезапно пред нея стоеше Фин, какъвто бе на осемнайсет, толкова млад, толкова изпълнен с мъка и ярост. — Какво искаш да направя? Не съм знаел. Никога не съм те лъгал. Не си отивай. Не ме отблъсквай.

— Не ми каза — чу се да мълви Брана. — Отдадох се на теб, само на теб, а ти си от неговата кръв. Негов си.

— Не знаех! Как бих могъл? Просто се появи върху мен, Брана, изгори кожата ми. Не беше тук, преди да...

— Преди да правим любов. Повече от седмица мина след това, а ти не каза нищо, докато сама не го видях. Аз съм една от тримата. —

Сълзите пареха в очите ѝ, но гласът ѝ оставаше спокоен. — Аз съм Тъмна вещица, дъщеря на Сърха. Ти си потомък на Кеван, носиш мрака и болката. Твоите лъжи и онова, което си, разбиха сърцето ми.

— Плачи, вещице — отрони тихо той. — Изплачи болката си. Дай ми сълзите си.

Осъзна, че стои пред него, на края на градината, а лицето му е това на Кеван. И то бе осветено в мрака от сиянието на червения камък, което сега бе по-силно.

Сълзи, осъзна тя, замъгляваха очите ѝ. Събра цялата си воля и ги преглътна, вдигна високо глава.

— Не плача. Няма да получиш от мен друго, освен това.

Тя замахна с градинския нож и успя да го прободее в гърдите, макар и не дълбоко, докато с другата си ръка се пресегна да сграбчи камъка. Земята потрепери под краката ѝ; верижката я опари. За миг очите му пламнаха в червено като камъка, после се изви мъгла, която сякаш хапеше с остри зъби, а след това тя остана да държи само ножа с окървавен връх.

Погледна към дланта си и усети пареща болка. Тя стисна юмрук, призова силата си, стопли ледената рана и я укроти, излекува я.

Ръцете ѝ трепереха леко, в което нямаше нищо срамно, но тя взе цветята и чашата, която бе изпуснала.

— Жалко за виното — тихо каза тя, докато вървеше към къщата.

Но съвсем не бе изгубила напразно времето си.

Разбърка картофите, извади питките от фурната и си сипа нова чаша вино, преди другите от кръга ѝ да почнат да пристигат.

— С какво да помогна — попита Айона, след като изми ръце, — без да докарам киселини на някого?

— Можеш да накълцаш онзи чесън.

— Много ме бива в кълцането, а също и в рязането.

— Достатъчно е да го накълцаш.

— Добре ли си? — попита Айона тихо. — Изглеждаш малко бледа.

— Добре съм, честна дума. Имам да ви разказвам нещо на всички, но предпочитам първо да приключим тук.

— Добре.

Съсредоточи се в готвенето, заслушана в разговорите на близките ѝ хора, докато работеше. Нямаше нужда да моли за помощ —

другите подреждаха масата, сипваха вино, сервираха храна в табли или купички.

— Имаш ли списък за пазаруване? — попита Мийра, докато подреждаха храната върху масата. — Ако нямаш, направи, за да напазарувам вместо теб. Освен ако не възразяваш.

— Ще пазаруваш вместо мен?

— Всички ще се редуваме отсега нататък. Или поне докато ти си тази, която готви през повечето време. Отдавна вече не е справедливо просто да разтребим след това. Затова ще се погрижим и за пазаруването.

— Вече съм започнала да правя списък и планирах утре да ида до пазара.

— Значи е мой ред, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам.

— Ако искаш нещо да бъде занесено в магазина, мога да го взема с мен.

Брана понечи да отговори, после се огледа наоколо и присви очи.

— За какво е всичко това, пазаруването, зареждането на магазина ми?

— Изглеждаш уморена. — Конър вдигна очи към тавана и въздъхна, а Бойл се намръщи. — Защо да не говорим направо.

— Благодаря много, че ми го напомняте — сопна се Брана.

— Истината ли искаш, или украсената ѝ версия? — Бойл продължи да се мръщи. — Изглеждаш уморена и толкоз.

Все така с присвити очи, тя прокара ръце пред лицето си, направи заклинание за хубост. Сега направо сияеше.

— Ето, вече съм по-добре.

— Под тази маска си уморена.

Тя бе готова да се нахвърли върху Фин, но Конър вдигна ръце.

— О, стига вече, Брана. Бледа си и очите ти са хлътнали, а ние не сме слепи. — Той изпъна показалец, когато тя понечи да стане, и с лек тласък със силата я накара отново да седне на мястото си.

Сега нямаше нужда от заклинание за хубост, за да пламнат страните ѝ.

— Искаш да си премерим силите ли?

— Престанете и двамата — заповяда Айона. — Просто престанете. Ти имаш право да изглеждаш уморена, след като вършиш

толкова много работа, а ние имаме право да поемем част от товара ти. Говорим само за пазаруване, за бога, както и за почистване и домакински задължения. Правим го, за да можеш да си поемеш дъх за малко, по дяволите. Затова престани да се дърпаш толкова.

Брана се облегна на стола си.

— Съвсем неотдавна всяка втора дума от устатата ти бе извинение. А сега — заповеди.

— Развивам се. И те обичам. Всички те обичаме.

— Не ми тежи пазаруването — каза Брана вече по-спокойно. — Нито домакинските задължения — не особено! Но с благодарност ще прехвърля част от тях на някой друг, понеже ще сме много заети с по-важни неща, а и до Коледа не остава много време. Трябва да има светлина и радост на Коледа. Така ще бъде.

— Значи е решено — заяви Айона. — Ако още някой иска да добави нещо по темата, аз ще готвя утре. — Бодна от пилешките гърди и се усмихна. — Знаех си, че това ще сложи край на спора.

— Категорично. — Брана се пресегна и стисна ръката ѝ. — А има и още нещо, което трябва да обсъдим. Кеван беше тук.

— Тук ли? — Конър скочи на крака. — В къщата?

— Разбира се, че не. Не ставай глупав. Мислиш ли, че може да проникне през преградите, които съм издигнала, както и ти? Видях го навън. Излязох в градината да огледам зимните насаждения, както и да подишам малко въздух, след като бях работила цял ден вътре. Беше достатъчно смел, че да дойде чак до края на градината, което е границата, до която може да достигне. Поговорихме.

— След като двамата с Конър отидохме в бара. — Гласът на Фин бе спокоен. — И ни казваш едва сега?

— Искях първо да сервирам вечерята, понеже и бездруго е голяма бъркотия с толкова хора в кухнята. А след като седнахме на масата, разговорът се насочи към изтормозения ми вид.

— Не съм казал „изтормозен“ — измърмори Бойл.

— Във всеки случай сега казвам на всички ви, или поне бих разказала, ако Конър спре да проверява прозорците и се върне на масата.

— И се чудиш защо не искам да те оставям сама.

Тя прониза брат си с поглед.

— Мери си думите, иначе ще ти се наложи да правиш тези обидни забележки със завързан на възел език. Обикалях из градината с чаша вино в ръка. Светлината се промени, появи се мъглата.

— Не ни повика.

Този път тя посочи брат си с пръст.

— Престани да ме прекъсваш. Не ви повиках, не, защото исках да чуя какво има да каже и защото не бях в опасност. Той не можеше да ме докосне и двамата го знаехме. Не бих рискувала живота си, Конър, но по-важното е, че и ти, и всеки друг тук трябва да знае, че никога не бих рискувала нашия кръг и онова, което трябва да сторим. Нито от любопитство, нито заради гордостта си. За нищо на света не бих поела този риск.

— Остави я да довърши. — Макар да се изкушаваше да го срита под масата, Мийра само стисна утешително ръката на Конър. — Защото знаем, че е така. Както знаехме, че ще се опита да изкуши Брана, преди да дойде краят.

— Жалък опит, поне този път — продължи Брана. — Обичайните измамни обещания. Как щял да ме направи своя, да ми даде повече сила, отколкото някога съм мечтала да имам, и все подобни глупости. Още изпитва болка, прикрива се, но червеният камък светеше по-слабо. И все пак има скрити козове. Преобрази се във Фин.

В настаналата тишина Фин вдигна очи от чашата си с вино и пламналият му поглед срещна нейния.

— В мен ли?

— Сякаш представянето му за теб може да отслаби защитата ми. Но имаше и още нещо. Той е коварен и ни е наблюдавал през целия ни живот. Отново се преобрази, този път в теб, какъвто беше на осемнайсет. В онзи ден, когато...

— Когато бяхме заедно. Първият път. Единственият.

— Не, не в онзи ден, а седмица по-късно. Когато научих за белега. Всичко, което чувстваше тогава, и всичко, което ми каза, както и моите чувства и думи, всичко беше съвсем същото. Имаше достатъчно сила, за да ме накара да почувствам всичко отново, да ме привлече до границата на защитената ми градина. Сякаш се хранеше от чувствата ми и камъкът засвети по-ярко, арогантността му стана още по-непоносима и така и не разбра, че аз имам достатъчно

самообладание, за да стисна градинския си нож и да го пробода с него. В същото време сграбчих верижката на камъка и забелязах страха му. Той се изплаши. Превърна се в мъгла и не успях да го задържа, не бях достатъчно бърза, за да скъсам верижката. Ледена — измърмори тя, загледана в дланта си. — И докато я стисках, само за миг, почувствах мрака в него, неговия глад и най-вече страха му.

Конър сграбчи ръката ѝ.

— Погрижих се за раната — успокой го тя, докато той внимателно търсеше следи по дланта ѝ. — Брънките на верижката се бяха отпечатали върху кожата ми.

— Но не би рискувала живота си.

— И не съм. Конър, той не можеше да ме докосне. А ако бе достатъчно бърз, че да улови ръката ми, когато сграбчих верижката, предимството щеше да е на моя страна.

— Напълно сигурна ли си? — Фин стана и заобиколи масата, преди да протегне ръка. — Дай да видя. Ще разбере дали има останало нещо от него.

Без да каже нищо, Брана сложи длан в неговата и остана мълчалива, докато топлината проникваше през кожата ѝ и се разливаше в кръвта ѝ.

— Ами ако беше взел ножа ти? — попита Бойл. — Ако го беше използвал срещу теб, за да среже ръката ти, докато си стискала верижката?

— Да ми вземе ножа? — Тя грабна един от ножовете на масата. И в ръката ѝ се появи бяла роза. — Той ми предостави възможност. Аз я използвах и не загубих нищо. — Тя погледна към Фин. — Не е оставил нищо в мен.

— Не. — Той пусна ръката ѝ, върна се до мястото си и седна. — Нищо.

— Той се страхува от нас. Това научих. Онова, което направихме, болката, която му причинихме, го плаши. Почерпи известна сила от чувствата ми, няма да отричам, но затова пък пролях кръвта му и той побягна.

— Ще се върне. — Фин я прикова с поглед, докато говореше. — И страхът ще го накара да нападне по-яростно източника му.

— Винаги ще се връща, докато не го унищожим. И макар да напада по-яростно, колкото повече се бои, толкова по-слаб е.

СЕДМА ГЛАВА

Реши да излезе на разходка със сокола. Щеше да оседлае Бару, каза си Фин, докато пиеше кафето си на фона на едва порозовялото на изток небе. Ще оседлае коня, ще подсвирне на сокола си и ще препусне. Цяла сутрин само за себе си.

Вече имаха отварата за заклинанието за сън и макар да им предстоеше още работа, той се нуждаеше — бог да му е на помощ — от малко време далеч от Брана. Едва ли една сутрин щеше да е толкова важна.

— Защо да не го направим? — подхвърли той на Бъгс, който се бе проснал на пода в краката му и ентусиазирано гризеше кокал играчка от кожа, който Фин бе купил в пристъп на слабост. — И ти можеш да дойдеш, така че да сме пълен комплект. Кон, куче, сокол. Тъкмо съм в настроение за един хубав и дълъг галоп.

Ако Кеван се окажеше привлечен към него, толкова по-добре, но не излизаше да го търси нарочно. Не съвсем.

Погледна към вратата, на която се почука. Сигурно е някой от конярите, понеже те винаги идваха през задния вход. Но през стъклото видя Айона.

— Рано си станала — каза той, докато ѝ отваряше да влезе.

— О, да, ранобудна птичка съм. — Усмивката ѝ грееше като коледна елха. — Отивам да взема Нан от летището.

— Разбира се, бях забравил, че баба ти пристига. Ще остане до Нова година, нали така?

— Идва за Коледа и ще остане чак до втори януари. Ще ми се да можеше да е повече.

— Радваш се на срещата. Всички ще се радваме да я видим. А и тя ще дойде пак, нали така, за сватбата ти напролет?

— Абсолютно. Не можах да я убедя да остане тук дотогава, но сигурно така е по-добре. Предвид обстоятелствата.

— Далеч оттук и в безопасност.

— Точно. И не успях да я накарам да остане у Брана, докато е тук. Ще я заведа в дома на приятелката ѝ Маргарет Мийни. Познаваш ли я?

— Тя ме научи на буквите и цифрите и още ми прави забележка да не се прегърбвам, когато ме види в градчето. Родена учителка. Искаш ли кафе?

— Благодаря, но вече си взех дозата. О, това е Бъгс. Здравсти, Бъгс.

Когато тя приклепна да погали кучето по гърба, Фин изпита леко смущение.

— Понякога идва тук.

— Хубаво е да имаш компания. Госпожа Мийни не ме е учила на буквите и цифрите. — Тя вдигна поглед към Фин. — Не съм израснала с теб, както останалите. Нямаме споделено минало.

— Това не променя какви сме сега.

— Знам и това не спира да ме удивлява. Цялото семейство. Ти си част от семейството ми, Фин, но аз нямам онова споделено минало с теб и Брана, което имат другите, затова вероятно мога да кажа нещо, което другите не могат, или да го кажа по различен начин. Той те е използвал, както и случилото се помежду ви, за да се опита да стигне до нея. Това те наранява също толкова, колкото и нея.

Тя се изправи.

— По-лесно е да си тръгнеш и да оставиш всичко на тримата. Но ти не го правиш. И няма да ги оставиш. Отчасти заради собствената ти нужда да поправиш стореното зло — зло, причинено и на теб. Отчасти заради семейството, кръга и приятелите ти. А всичко останало, всички други причини, е свързано с Брана.

Той се облегна на плота, пъкна ръце в джобовете.

— Много части станаха.

— Ти си сложна личност. Аз не съм израснала с вас, не съм наблюдавала как двамата с Брана се влюбват и как страдате от раздялата, която ви е била натрапена. Но виждам добре какви сте сега. И двамата. И по мое мнение тя не е права да се лишава от любов и радост. Много е логично, но въпреки това е грешка. И ти грешиш, Фин. Не си прав да вярваш, а дълбоко в себе си го правиш, че тя действа от желание да те накаже. Ако това беше вярно, Кеван не би могъл да те използва, за да я нарани. Трябва да вървя.

— В теб има толкова добрина. — Фин се отблъсна от плота, после обхвана с длани брадичката ѝ, целуна я. — Толкова светлина. Ако можеше и да готвиш, кълна се, че щях да превърна Бойл в магаре и да те открадна от него.

— Ще го имам като резервен вариант. Ще посрещнем Коледа, семейството ще бъде заедно. Знам, че ти, както и Брана, би предпочел да действаме незабавно със заклинанието за съня. Но Конър беше прав снощи. Ще отделим време за семейството си, ще отпразнуваме Коледа с много светлина, пъстри цветове и музика. И така ще му натрием носа.

— Гласовете ни останаха в малцинство, а добре разбирам и вашата гледна точка.

— Чудесно. — Тя отиде до вратата, но там се обърна. — Трябва да организиращ парти. Тази прекрасна къща направо плаче за такава. Трябва да направиш парти за Нова година.

— Парти? — Рязката смяна на темата го обърка. — Тук ли?

— Да, парти, и то тук. Не знам как не съм се сетила досега. Време е да изпратим старото и да посрещнем новото. Определено ще бъде парти за посрещане на новата година. Ще пратя съобщение на Бойл. Ще ти помогнем с организацията.

— Аз...

— Трябва да вървя.

Тя побърза да затвори вратата и го остави да гледа намръщено подире ѝ.

— Хм, боже, Бъгс, изглежда, че ще правим парти.

Реша да мисли за това и за всичко, свързано със събитието, покъсно. Още искаше да излезе да поязди. Щеше да даде воля на Бару да тича, да остави Мерлин да се рее и да ловува. А и малкият Бъгс щеше да е на седмото небе от щастие.

На път за вкъщи можеше да се отбие в конюшните, както и в школата за соколи, и да им отдели малко време. И ако денят още не бе свършил след това, би могъл да провери дали няма да е полезен в ателието на Брана. Макар да подозираше, че и тя ще е също толкова доволна да бъдат разделени днес.

Докато оседлаваше големия си черен кон в конюшнията, си поприказва с Шон за какво ли не — за коне, за новата поръчка за фураж, за жени, футбол и пак за коне.

Спря за миг, докато извеждаше Бару навън.

— Може би ще направя парти за Нова година.

Шон примигна, бутна назад шапката си.

— В Голямата къща ли?

— Разбира се, точно там.

— Хм. Парти в Голямата къща — нещо официално?

— Не чак толкова официално. — Изобщо не бе се замислял дори, а и вероятно би трябвало да се консултира с Айона, след като идеята беше нейна. — Просто махни оборския тор от ботушите си.

— Хм — отново измърмори Шон. — Ами музика ще има ли?

Фин издиша шумно.

— Струва ми се логично да има музика. Ще има и храна, и напитки, преди да ме питаш. Девет часът ми се струва добре. — Той вдигна Бъгс от земята, метна го на седлото.

— Парти в Голямата къща — отрони Шон, докато Фин пришпорваше Бару в галоп.

Когато погледна назад, Фин забеляза дългогодишния си коняр да стои с ръце на кръста и да зяпа къщата, сякаш я вижда за първи път.

Което показваше, според Фин, че отдавна е трябвало да направи такова парти.

Бъгс направо трепереше от радостно вълнение, докато галопираха, от коня се излъчваше удоволствие от възможността да тича свободно, а соколът нададе силен вик, докато кръжеше високо в небето.

Което пък показваше, помисли си Фин, че отдавна е било време и за това.

Макар част от него да копнееше за гората, за мириса на дърветата и песента на бриза в клоните им, той се отправи към откритото пространство. Тръгна през полята, по ниските хълмове, остави коня да тича по зелената трева, докато соколът му се рееше в синевата.

Извади ръкавицата и си я сложи. Двамата с Мерлин нямаха нужда от нея, но беше най-добре да я използва, ако някой случайно се озовеше наблизко. Вдигна ръка и отвори съзнанието си. Соколът се спусна, направи красиво и майсторски изпълнено завъртане, което разсмя Фин, после кацна като пернат бог върху ръкавицата.

Кучето потрепери, загледано внимателно в двамата.

— Дватама се харесваме взаимно, това е. Така стоят нещата. Значи, и вие двамата сте братя отсега нататък. Искаш ли да ловуваш? — попита той Мерлин.

В отговор соколът се издигна и нададе вик, докато кръжеше над полето.

— Ще се поразходим малко. — Фин слезе от коня, остави Бъгс на земята.

Кучето моментално се отърколи в нея и залая весело.

— Още е малък. — Фин потупа шията на Бару, когато конят изгледа кучето със съжаление.

Точно от това се нуждаеше, помисли си Фин, докато вървеше редом с коня. Открито небе, чист въздух. Денят бе студен, разбира се, но пък ясен и светъл.

Соколът се спусна рязко и улови жертвата си.

Фин се облегна на Бару и се загледа в зелените поля, кафявата земя, тънките стълбове пушек от комините.

Точно това, каза си той, му липсваше като отрязана ръка, докато скиташе по света. Земята на неговата кръв, на плътта, на душата и сърцето му. Липсваше му зеленината, полегатите хълмове, сивите камъни, тъмнокафявата изорана и готова за посеви пръст.

Отново щеше да я напусне — щеше да се наложи, когато свърши онова, което имаше да свърши. Но винаги щеше да се връща, привлечен обратно към Ирландия, към Брана, привлечен... Айона го бе казала — към семейството.

— Те не те искат тук.

Фин продължи да се обляга на коня. Бе усетил появата на Кеван. Вероятно бе искал да го види.

— Ти си мой. Те го знаят. Както и ти. Усещаш го.

Белегът на рамото му туптеше болезнено.

— Откакто белегът се появи върху тялото ми, ти се опитваш да ме подмамиш, да ме привлечеш към себе си. Спести си обещанията и лъжите, Кеван. Отегчават ме, а съм излязъл да подишам малко въздух на спокойствие.

— Дошъл си тук. — Кеван крачеше през полето, над тънка пелена от мъгла, с развято черно наметало, а червеният му камък грееше ярко. — Далеч от тях. Дошъл си при мен.

— Не и при теб. Нито сега, нито когато и да било.

— Синко мой...

— Не съм такъв. — Гневът, който успяваше да потиска досега, кипна яростно. — И никога няма да бъда.

— Но ти си. — Усмехнат, Кеван смъкна наметалото от рамото си, показва клеймото си. — Кръв от моята кръв.

— Колко жени си изнасилил, преди да посееш семето, от което да се роди твойт син?

— Нужна ми беше само онази, която бе предопределена да роди сина ми. Доставих ѝ удоволствие и получих още повече. Ще ти дам Брана, ако нея желаш. Ще легне в постелята ти отново и толкова често, колкото поискаш. Само ела при мен, съедини се с мен и тя ще бъде твоя.

— Тя не е твоя, за да ми я дадеш.

— Ще бъде.

— Не и докато аз дишам. — Фин протегна ръка с дланта напред, призова силата си. — Ела при мен, Кеван. Кръв за кръв, както казваш. Хайде, ела.

Усети го, онова притегляне и отблъскване, почувства горещина, когато силата му се разгоря. Видя, както бе видяла и Брана, проблясък на страх. Кеван залитна крачка напред.

— Не можеш да ме призоваваш!

Кеван кръстоса ръце, после със сила ги разпери. И разкъса магията.

— Те ще те предадат, ще те отритнат. Когато тялото ти изстине и кръвта ти напои земята, те няма да оплачат загубата ти.

Сля се с мъглата, сниши се и се приведе, за да се превърне във вълка. Фин си представи меча си, който стоеше в ножницата си в кабинета му. И вдигна ръка, стиснал здраво дръжката му.

В мига, в който повика останалите от кръга си, вълкът скочи.

Но не към него, не към мъжа, който стискаше пламтящ меч и излъчваше сила. Хвърли се към малкото кученце, което трепереше във високата трева.

— Не! — Фин скочи, замахна. Но срещна и разсече само мъглата, а после и тя се разсея и на тревата остана окървавеното кученце със замъглени от шок и болка очи. — Не, не, не, не. — Фин понечи да коленичи. Соколът извика яростно, конят изцвили мощно. И двамата нападнаха вълка, който се бе появил отново зад гърба на Фин.

Звярът нададе вой и отново изчезна.

Брана се появи, преди Фин да успее да коленичи.

— О, боже. — Той се пресегна към кученцето, но тя хвана ръцете му и ги бутна настрани.

— Остави на мен. Нека аз. Моята сила е да лекувам, а кучето е моят водач.

— Гърлото му. Разкъса гърлото му. Напълно е безпомощен и никому не вреди, а той нападна него, вместо мен.

— Аз мога да му помогна. Мога. Фин, погледни ме, виж вътре в мен. Фин.

— Не ми е нужна твоята утеха!

— Остави на нея. — Конър се наведе до него, стисна здраво рамото му. — Остави я да опита.

Фин вече тъгуваше, защото бе почувствал как крехкият живот си отива, затова се отпусна на колене, разтърсен от вина и безсилна ярост.

— Хайде, хайде. — Брана нареждаше тихичко, докато нежно слагаше ръце върху окървавеното гърло. — Бори се заедно с мен. Чуй ме и се бори да живееш.

Очите на Бъгс се изцъклиха. Фин усети как сърцето на кучето забавя ритъма си.

— Той страда.

— Изцеляването е болезнено. Той трябва да се бори. — Тя рязко вдигна очи към Фин, изпълнена със сила и гняв. — Каж ми да се бори, защото той е твой. Не мога да го изцеля, ако се предаде. Каж ми!

Макар да бе мъчително за него да поиска това от кученцето, Фин сложи длани върху тези на Брана.

Бори се.

Силна болка. Брана я чувства. Гърлото ѝ пареше и собственото ѝ сърце също пропусна удар. Тя не откъсваше очи от тези на малкото куче, вливаше му от силата си, сгряваше го.

„Най-напред дълбоката рана“, каза си тя. Трябваше да изцели и съедини разкъсаните тъкани. Насред студеното поле, под виещия вятър, челото ѝ се покри с пот.

Отнякъде чу Конър да ѝ казва да спре. Че е прекалено късно, но тя усещаше болката и искрицата надежда. И огромната мъка на мъжа, когото обичаше.

Погледни ме — мислено заповяда тя на кучето. — *Погледни вътре в мен. Дълбоко. Виж ме.*

Бъгс изскимтя.

— Той се връща. Брана. — Конър продължи да оглежда полето, да пази всички, но сложи ръка върху рамото на сестра си, даде ѝ всичко, което имаше.

Зейналата рана започна да се свива, да се затваря.

Бъгс извърна глава, немощно близна ръката ѝ.

— Хайде, готово — нежно прошепна тя. — Да, вече си тук. Само още малко. Още минутка. Бъди смел, малчо. Бъди смел още за миг поне.

Когато Бъгс размаха опашка, Фин само опря чело в това на Брана.

— Ще се оправи. Иска да пийне малко вода, ще му трябва почивка. Той...

Тя не можа да се сдържи, нямаше какво да стори. Разпери ръце и прегърна здраво Фин.

— Вече е добре.

— Задължен съм ти...

— Разбира се, че не и няма да ти позволя да го изречеш. Фин. — Тя приседна назад, обхвана лицето му с длани. За миг останаха коленичили, докато кучето бодро махаше с опашка помежду им. — Сега трябва да го заведеш у дома.

— Да. У дома.

— Какво стана? — попита Конър. — Ще ни кажеш ли? Казахме на Айона да не идва. Господи, тя сега пътува с баба си от летището в Голуей.

— Не сега, Конър. — Брана се изправи на крака. — Ще разберем подробностите после. Заведи го у дома, Фин. Имам тоник, който ще му се отрази добре. Ще ти го донеса. Но всъщност най-много се нуждае от почивка.

— Ще дойдеш ли с мен? — Никак не му се искаше да я моли, но все още се боеше за малкото куче. — Да го наблюдаваш още малко само за да сме сигурни?

— Добре. Разбира се. Конър, ти можеш да яздиш Бару по обратния път и да вземеш соколите. Вземи и Кател. Аз ще се прибера скоро.

— Ами аз...

Но Брана само стисна ръцете на Фин. Тя, Фин и кученцето изчезнаха в миг.

— Ами, както вече казах... — Конър зарови пръсти в косата си, вдигна поглед към небето, където се рееха соколът на Фин и неговият Ройбиър. Потупа Кател по главата, после се метна на Бару. — Ще се погрижа за всичко.

В собствената си кухня, гушнал кучето до гърдите си, Фин се опитваше да реши какво да направи най-напред.

— Трябва да измия тази кръв от него.

— Не тук — възрази Брана, шокирана до дъното на душата си, когато той се запъти към мивката. — Не може да къпеш кучето на същото място, където си миеш чиниите. Сигурно имаш перално помещение, мивка за мръсни неща.

Макар да не виждаше разлика, Фин смени посоката и влезе в пералното помещение с чисто бели стени и масивни черни уреди. Отвори един шкаф и се пресегна за течен препарат за пране.

— Не с това, за бога, Фин. Не можеш да къпеш куче с препарат за пране. Трябва ти течен сапун — като онзи, с който си миеш ръцете.

Би могъл да изтъкне, че проклетият течен сапун е на проклетата мивка в кухнята, където поначало бе възнамерявал да изкъпе кучето. Но тя се суетеше наоколо, свали си палтото, окачи го, след което запретна ръкави.

— Дай ми кучето. Донеси сапуна.

Добре, помисли си той, така да бъде. И бездруго още не можеше да мисли трезво. Донесе сапуна, приближи се.

— Справяш се чудесно — шепнеше тя на Бъгс, който я зяпаше с обожание. — Само си малко уморен и леко поразтърсен. Сега те чака една хубава топла вана — продължи тя, докато пълнеше мивката с вода. — Малко тоник и една дълга дрямка и ще си като чисто нов.

— Какво толкова му е хубавото на новото, винаги съм се чудил. — Фин сипа щедро сапун под течащата вода.

— Стига, Фин, това е достатъчно. Ще задушиш горкото мъниче с толкова много пяна.

Той остави шишето на плота.

— Имам нещо горе — една отвара, която ще му даде сили.

— Аз ще започна с къпането, а ти иди да я донесеш.

— Благодарен съм ти, Брана.

— Знаем. Хайде сега, влизай вътре. Нали е приятно?

— Обича да се къпе под душа.

Докато кучето седеше сред море от мехурчета и изглеждаше доста нелепо според Фин, Брана се извърна.

— Моля?

— Няма значение. Ще донеса отварата.

— Значи под душа? — промърмори тя, когато Фин излезе, и продължи да разтрива козината на кучето. Бъгс ближеше мехурчетата, ръката ѝ и в главата ѝ изникна много ясна картинка, в която Фин не носеше друго освен вода и се смееше, стиснал здраво кучето, докато отвсякъде струеше вода и се издигаше пара. — Хмм. Поддържа отлична форма, нали? Още има нещо момчешко в него, щом се къпе заедно с кучето.

Това я развесели и трогна, което не бе проблем. И я възбуди, което вече беше проблем.

Фин се върна с красиво шишенце с шестоъгълно дъно, пълно с тъмнозелена течност. Брана го подкани с жест и той го отвори, протегна го под носа ѝ да го помирише.

— О, да, точно това му е нужно. Ако имаш бисквитка, може да добавиш три — не, нека са четири — капки към нея. Така по-лесно ще ги преглътне и ще реши, че е почерпка.

Без да се замисля, Фин бръкна в джоба си и измъкна оттам малка кучешка бисквитка.

— Носиш ги в джоба си, в случай че ти или кучето огладнеете?

— Не знаех колко време ще сме навън — измърмори той, докато отмерваше капките.

— Остави я за малко да попият добре капките. Сега ни трябва стара кърпа.

Той излезе отново и се върна с пухкава кърпа с цвета на мъх.

— Египетски памук — отбеляза Брана и ловко извади кучето от мивката и го загърна, преди да успее да се изтръска.

— Нямам стара кърпа. А и тази ще се изпере, нали?

— Така е. — Тя енергично подсуши кучето, целуна го по носа. — Сега е по-добре, нали? Чист и ухаещ на египетска цитрусова горичка.

Дай му почерпката, Фин, защото е добро момче, добро и смело.

Бъгс се обърна към Фин с пълните си с доверие и обожание очи, после погълна мигом предложената почерпка.

— Добре ще е да пийне малко вода, преди да... — Тя сведе поглед и зяпна. Истински ужасена. — „Белийк“? Използваш купички на „Белийк“ за храна и вода на кучето.

— Бяха ми подръка. — Смутен, той взе кучето, метна кърпата на плота и после клекна с Бъгс до купичката за вода.

Кучето започна да пие жадно и шумно, което продължи почти цяла минута. Накрая леко се оригна и седна, зяпнало вторачено Фин.

— Сега му е нужно само топло място да се наспи — увери го Брана.

Фин гушна кучето, грабна голяма възглавница от дивана във всекидневната, метна я пред камината.

„Египетски памук, купички на «Белийк», а сега и възглавница с красива дамаска“, каза си Брана. Кученцето от обора се бе превърнало в малък принц.

— Уморен е. — Фин остана приведен, галеше Бъгс. — Но не го боли. Кръвта му е чиста. В нея няма отрова.

— Сега ще заспи и ще се събуди по-силен, отколкото беше. Наложил се да му дам малко допълнителна енергия, за да го върна. Беше изгубил много кръв.

— Ще му остане белег тук. — Фин нежно прокара пръст по тънката, назъбена линия върху гърлото му.

— И Аластар има белег.

Фин кимна и се изправи, след като кучето вече спеше.

— Задължен съм ти.

— Не си. И обиждаш и двама ни, като го казваш.

— Не е обида, Брана, а благодарност. Ще ти сипя чаша вино.

— Фин, още няма два следобед.

— Вярно. — Наложил се да разтрие лицето си с длани, за да се съвземе малко. — Тогава чай.

— Не бих отказала. — А и така той щеше да е зает с нещо и да се успокои малко, каза си тя, докато отиваха към кухнята.

— Той живее в конюшнята. Вече близо две години, откакто се появи. Мен ме нямаше тогава. Шон го е прибрал и нахранил. А Бойл му даде името.

— Може би е имало причина да се появи, нещо по-важно от сламено легло и огризки от трапезата, няколко мили думи. Сега е в дома ти, спи на възглавница със скъпа дамаска пред камината. Ти го взе на Самхейн.

— Беше ми подръка както купичките.

— Не е само това, Фин.

Той сви рамене, отмери листенцата чай.

— Има силно сърце, а и никога не съм вярвал, че Кеван ще му обърне някакво внимание. Той е...

— Безобиден. Малък и безобиден, и с добро сърце.

— Прибрах го да спи тук една вечер. Някак си ме погледна с неговия особен поглед и аз просто го взех.

Да, още имаше нещо момчешко в него, каза си тя, с цялата му вродена доброта.

— Кучето е добра компания. Най-добрата за мен.

— Гони си опашката само защото я има. Нямам никакви бисквити — откри той след кратко тършуване. — За хора.

— Чаят ми стига. Само чай.

Понеже знаеше, че той ще иска да е близо до кучето, тя седна така, че да вижда и камината, и го изчака да донесе чая и да седне до нея.

— Каж ми какво стана.

— Исках да пояздя дълго и бързо. Сред полето, на открито.

— Както аз исках да изляза в градината. Разбирам нуждата ти.

— Знаех, че ще разбереш. Бях решил да пояздя, да изведа и сокола си на разходка, а взех и малкия Бъгс, защото за него щеше да е приключение. Господи.

— Конят, соколът, кучето. — Брана направо можеше да види вината, която го обвиваше като плащ, и се надяваше да го успокои отново. — Защо не? Ти единствен между нас можеш да се свържеш и с тримата.

— Не търсех Кеван, но честно казано, бях доволен, че той ме намери.

— Както и аз, когато се разхождах в градината си. Разбирам те. Нападна ли те?

— Започна с обичайните си брътвежи. Че съм от неговата кръв, че всички ще ме предадете, ще ме отритнете и все от този род. Човек

би помислил, че вече ще се е отегчил от всичко това както аз, но той никога не престава. Макар този път да ми обеща да ми даде теб, ако това искам, а това беше нещо ново.

Брана наведе глава, а гласът ѝ бе режещ:

— О, така ли?

— Точно така. Много добре познава желанието. Разбира жаждата на тялото, но не и на сърцето и духа. Знае, че те искам, но никога няма да разбере защо. Аз обърнах това срещу него. Започнах да го притеглям към себе си. Изненада се, че мога — успях да го направя само за момент — и това го стресна. Повиках тримата, защото така сме си обещали, и когато се превърна във вълка, притеглих меча си от шкафа на горния етаж, обвих го в пламъци.

За миг замълча, докато събере мислите си.

— Можех да удържа на атаката му, сигурен съм. Да ангажирам вниманието му заедно с Бару и Мерлин, докато вие се появите и заедно го нападнем. Но той не се хвърли върху мен. Скочи встрани, сграбчи Бъгс за гърлото. Всичко стана толкова бързо. Нахвърлих се върху него, замагнах с меч, но той смени формата си. Посегна на кучето, което тежи колкото торба с кокали, разкъса гърлото му, после изчезна, преди да мога да нанеса и един-единствен удар. Изобщо не ме атакува.

— Напротив. Ударил те е в сърцето. Бару, Мерлин, ти? Там го чака битка. Колкото до малкото кученце — това е удар по теб без риск за него самия. Подъл страхливец, такъв е бил винаги и такъв ще си остане.

— Нападна ме в гръб, когато отидох при кучето.

Защото, както Брана знаеше, Фин мислеше за кучето, преди да помисли за себе си.

— Знаел е, че ще отидеш при ранените и безпомощните. При онези, които са твои.

— Искях да се изправя срещу него като мъж срещу мъж, вечер срещу вечер. — Сега очите на Фин пламтяха като зелена лава, а яростта бе изместила вината. — Искях го.

— Както и всички ние, но това не е в неговия стил. Ти носиш неговата кръв, но не си негов. Продължава да те изкушава, защото не може да проумее, че би избрал да не си.

— Ти ме остави заради него.

— Направих го, защото бях шокирана, наранена и гневна. А когато тези чувства избледняха, защото съм дала клетва. — Тя стисна здраво амулета на шията си. — Обвързана съм с клетва пред Сърха и всички, които са били след нея чак до моето време, заедно с Конър и Айона да използваме всичко, което сме, за да освободим света от него.

— И всички, които идват от него.

— Не. Не. — Във всеки друг момент възмущението ѝ щеше да надделее, но сега все още усещаше вината, която го гризеше дълбоко вътре. — Ти си от неговата кръв, но си един от нас. Убедена съм, че така е било писано. Вярвам, че нашите предшественици не са успели, защото не са имали теб. Не са имали някого от неговата кръв с тях. Нямали са теб, Фин, с твоята сила, твоята вяроност, твоето сърце.

Той чуваше думите, вярваше, че е искрена. И все пак.

— Един от вас съм, но ти не искаш да бъдеш с мен.

— Как мога да мисля за това, Фин? Как бих могла, след като усещам отново да се надига напрежението от онова, което сме се заклели да свършим? Не мога да гледам отвъд това, а когато го направя, когато се опитам да помисля какво би могло да бъде, след като приключим мисията си, не мога да видя дори частица от живота, за който си мечтаехме някога заедно. Бяхме толкова млади...

— Глупости, Брана. Онова, което изпитвахме един към друг, е по-старо от времето. Не бяхме просто двама млади, които си играят на любов.

— Колко по-лесно щеше да е, ако беше така? Тогава или сега? Ако само си играехме, Фин, нямаше да мислим за утрешния ден. Какво бъдеще имаме заедно? Какъв живот, ти и аз?

Той се загледа в огъня, уверен отново, че тя говори искрено. И все пак.

— Никакво, знам, и все пак ми се струва, че е повече, отколкото има всеки от нас без другия. Ти си другата ми половина, Брана, и в момента съм твърде уморен, за да продължа да се преструвам, че не е така.

— Мислиш ли, че не тъгувам за онова, което би могло да бъде? — Болка пулсираше в думите ѝ. — Че не си мечтая за него?

— Мислил съм го. Оцелявах, като си го мислех.

— Тогава си грешал и вероятно аз също съм твърде изморена, за да продължа да се преструвам. Ако ставаше въпрос само за сърцето

ми, то щеше да е твое.

Тя си пое дъх на пресекулки, след като той извърна очи от огъня и ги впери в лицето ѝ.

— То не може да принадлежи на никой друг. Вече е изгубено. Но не е само то, а не мога да действам въз основа на предположения. Когато татко ми даде това — вдигна тя амулета си, — тогава имах избор. Той ми каза, че мога да избирам дали да го взема, или не. Но аз го взех и направих избора си. Избрах да съм една от тримата, заклет се да опитам, преди всичко друго да довърша започнатото от Сърха. Няма да те предам, Фин, но няма да предам и своята кръв. Не мога да мисля за желаниа и мечти, не мога да се надявам на невъзможното. Моята съдба е била предопределена, преди да се родя.

— Знам го. — Имаше моменти, когато това знание го опустошаваше. — Съдбата владее разума ти, силата, духа ти, но не можеш да отделиш сърцето си от тях.

— Това е единственият начин да направя онова, което е нужно.

— Чудно ми е защо вярваш, че всички, които са били преди теб, биха искали да си нещастна?

— Не, разбира се, че не смятам така. Просто вярвам, че всички преди мен разчитат аз да направя онова, което трябва да бъде направено, което всеки от нас се е заклет да стори. Аз... — Тя се поколеба, защото не бе сигурна, че може да изрази с думи всичко, което бе вътре в нея. — Не знам, Фин, не съм сигурна, че знам как да направя онова, което трябва, и да бъда с теб. Но мога да се закълна, че не е от желание да те нараня или накажа. Може и да е било преди много години, когато бях толкова млада, наранена и уплашена. Но сега не е така, изобщо.

Той остана мълчалив дълго, после отново я погледна.

— Каж ми само едно. Едничко нещо. Обичаш ли ме?

Можеше да излъже. Той щеше да разбере, че е лъжа, но тя щеше да е достатъчна. И също така бе проява на страхливост.

— Никого не съм обичала като теб. Но...

— Достатъчно. Стига ми да го чуя как го казваш, след като не си ми го казвала повече от дванайсет години. Бъди благодарна, че съм ти задължен. — В очите му имаше огън, пламтящ ярко. — Длъжник съм ти за онзи, който сега спи ето там, иначе щях да намеря начин да те вкарам в леглото си и да сложа край на това мъчение.

— Прелъстяване? Принуда? — Тя отметна коса и стана. — Не отивам в ничие легло, освен ако сама не съм направила избора.

— Разбира се, при това само с разсъдъка си. За толкова умна жена понякога си ужасно глупава.

— След като отново започна да ме обиждаш, ще си тръгвам. Имам работа, която изоставих.

— Ще те закарам. Аз ще те закарам — повтори той, без да й даде възможност да го скастри. — Няма смисъл да даваме на Кеван още един повод днес, ако все още е наблизо. И ще остана да поработя с теб, както се бяхме разбрали. Твоята цел, Брана, е и моя, колкото и различни да са мненията ни как да живеем, докато се стремим към нея.

Пак можеше да го скастри — тя можеше много бързо да се ядоса и кръвта ѝ продължаваше да кипи. Но видя, че хвърля бърз и загрижен поглед към кучето.

По дяволите.

— Добре тогава, имаме достатъчно работа. Вземи и кучето. Ще спи по пътя, а после Кател ще го наглежда.

— Ще съм по-спокоен така. О, и още нещо. Айона ми заяви, че ще правя парти тук за Нова година. Да знаеш.

— Парти?

— Защо всеки ми го повтаря, сякаш говоря на чужд език?

— Вероятно защото не си спомням някога изобщо да си правил такава.

— Винаги има първи път — измърмори той и взе кучето.

ОСМА ГЛАВА

Реши да обвини кучето. Беше размекнало душата ѝ и Фин с неговите изискани кърпи и купички, и безкористна любов към мъничето от конюшната бе прекрачил през защитните бариери, които бе издигнала.

Бе казала повече, отколкото бе искала, и повече, отколкото бе признавала дори пред себе си. Думите имаха също толкова голяма сила, колкото и действията, според нея, а сега тя ги бе изрекла пред него, макар да бе по-разумно и по-практично да ги задържи за себе си.

Но стореното — сторено, а и тя отлично знаеше как да вдигне отново преградите. По отношение на Финбар Бърк го бе правила повече от десетилетие.

А и наистина имаше твърде много за вършене, твърде много неща се случваха около нея, за да се тревожи за това.

Щяха да се насладят на прекрасна и тиха Коледа, още по-специална заради присъствието и на бабата на Айона. След като отбележат слънцестоенето и най-дългата нощ в годината, можеше да започне да гледа напред към пролетта.

Но първо Коледа.

Това бе празник, който особено харесваше — с всичкото му суетене. Обичаше да пазарува, да опакова подаръците, да украсява дома си, да пече курабийки. А тази година по-специално цялата работа я разсейваше от мислите за онова, което пред Фин бе нарекла своя съдба.

Бе се надявала да поканят много гости за истинско кейли — празненство с музика и танци, но изглеждаше прекалено рисковано, докато Кеван дебне наоколо. Другата година със сигурност, обеща си тя. Тогава щеше да покани родителите си, други братовчеди, съседи, приятели и всички близки.

Но тази година щяха да бъдат заедно с нейния кръг и с бабата на Айона, Нан, а това бе много хубаво и щастливо събитие.

След като бе опекла хлебчетата и курабийките, както и пая с кълцано месо, който щеше да поднесе с подправено с бренди масло, тя провери дали се е опекла гъската.

— Кухнята ти ухае като в моето детство. — Мери Кейт, бабата на Айона, влезе. Лицето ѝ, още зачервено от студа, грейна в топла усмивка, когато прекоси стаята, за да целуне Брана по бузата. — Айона отиде да остави няколко подаръка под елхата, а сигурно и ще разтръска някои от кутиите там. Дойдох да видя с какво мога да помогна.

— Радвам се да те видя и високо оценявам предложената помощ от майстор като теб.

Стройна и елегантна в яркочервения си пуловер, Мери Кейт отиде да подуши тенджерите.

— Разбрах, че си понаучила Айона на едно-две неща за готвенето, което е повече, отколкото аз успях.

— Има голямо желание, а и става все по-добра в уменията си. Преди да се захванем за работа, ще пийнем по чаша вино. Нали е Коледа все пак. Видя ли новата им къща?

— Да. Ще бъде прекрасна, нали? И ще е готова, както ми казаха, преди сватбата — или почти готова. Сърцето ми направо пее, като я виждам толкова щастлива.

Тя прие чашата вино, която Брана ѝ подаде.

— Искях да остана за миг насаме с теб, Брана, за да ти кажа колко много означава за мен това, че ти и Конър ѝ дадохте дом, семейство.

— Тя е част от семейството и много скъп приятел също така.

— Има много добро сърце. Беше ми тежко да я изпратя тук. Нямам предвид в Ирландия или при теб. — Мери Кейт погледна към предната част на къщата. — А заради всичко останало. Да я изпратя, знаейки какво може да означава това и какво съм сигурна, че значи. Мислех си да ти пиша, за да те предупредя, че идва, но после се отказах, защото това в известен смисъл би означавало, че те моля и задължавам да я приемеш, да ѝ помогнеш да усъвършенства дарбата си. А това трябва да бъде свободен избор.

Брана отново си помисли за Фин.

— Наистина ли имаме избор?

— Вярвам, че е така. Аз избрах да ѝ дам амулета, макар това да ми причини болка. След като веднъж е даден, не може да бъде взет

обратно. Но той беше за нея, неин дар. Разбрах го още в първия миг, в който я поех като бебе. Държала съм теб и Конър като бебета. И го усетих, както са го усетили баща ти и леля ти. А сега тримата сте пораснали и времето е дошло, така както не е било за мен, баща ти и леля ти.

Тя отиде до прозореца, погледна навън.

— Усещам го. Той няма да си хаби силите за мен. Айона се притеснява за това, но няма защо. За него аз вече съм никоя. Но имам достатъчно сила, за да помогна, ако е нужна помощ.

— Може да ни потрябва, когато настъпи денят.

— Но не и днес. — Мери Кейт се извърна и отново се усмихна. — Затова днес ще ти помогна в кухнята. — Тя отпи голяма глътка от виното. — Nollaig Shona Duit.^[1]

— Ще се погрижим да е така. — Брана докосна чашата си до тази на Мери Кейт. — Една много весела Коледа.

Нужна бе малко магия, за да се уголеми масата, така че да побере седмина и цялата храна, но ѝ се искаше да бъде празник — и без никакви приказки за Кеван.

— Утре няма да хапваме такива вкуснотии при сестра ми — обяви Мийра, докато опитваше плънката на Брана. — Морийн и майка ми могат да се борят за титлата „Най-лош готвач на Ирландия“.

— Значи ще се натъпчем тази вечер, утре ще хапнем малко там и ще се върнем тук за огризките. — Конър бодна късче месо от гъската.

— Това ще бъде първият ми голям празник със семейството на Бойл. — Щастие струеше от лицето на Айона, докато оглеждаше събраните край масата. — Ще направя хлебен пудинг — и няма да съм в състезанието за най-лош готвач, защото Нан ми показва всичко подробно. Трябва да си изберем един празник, Бойл, на който да каним гости у дома. Ще го превърнем в традиция. Как вървят нещата за Нова година, Фин?

— Вървят.

— Мога да донеса хлебен пудинг.

Той се усмихна и я погледна с обич.

— Поръчал съм да доставят храната.

— Кетъринг?

Той погледна към Брана, която изглеждаше шокирана.

— Кетъринг — твърдо заяви той. — Поглеждам менюто, казвам това, това и малко от тези, давам парите и готово.

— Ще се насладиш по-добре на партито, ако не се суетиш с подготовката — спокойно подхвърли Мери Кейт.

— Определено на всички ще им хареса повече, отколкото ако аз се опитам да сготвя.

— Самата истина — потвърди Бойл убедено. — Наел е „Тий енд Бискитс“ да свирят.

— Наел си група?

Този път Фин само сви рамене при думите на Брана.

— Хората искат музика, а групата си я бива. Ако някой от гостите иска да хване цигулката или гайдата, или пък да изпее някоя песен — няма проблем.

— Ще стане страхотна веселба — заяви гръмко Конър.

— Колко души ще дойдат? — попита Брана.

— Не знам точно. Просто разгласих поканата.

— Може да се изсипе половината графство!

— Не съм разгласил новината чак толкова надлъж и нашир, но ако стане така, то фирмата доставчик на храна ще има доста работа.

— Двамата с Патрик правехме такива партита — спомни си Мери Кейт. — Е, не можехме да си позволим кетъринг в онези дни, но просто разгласявахме сред познати и приятели за повода. Много непринудено. Това е хубавото кейли.

— Брана не одобрява напълно идеята — вметна Конър. — Тя предпочита да не правим никакви веселби, докато не приключим с Кеван.

— Няма да говорим за него на масата тази вечер — заяви Брана с тон, който не търпеше възражения. — Вярно ли е, че Кийра е получила пръстен за Коледа, Конър?

— Вярно е, а твоите информатори са удивително бързи, защото, доколкото знам, го е получила едва снощи. Сега го размахва и показва на всичко живо. — Като си мислеше за секретарката им в офиса, той размаха вилица към Фин. — Непременно трябва да се отбиеш в школата и да се възхитиш на пръстена, сякаш е легендарният диамант „Хоуп“. Много лесно се разстройва иначе.

— Задължително ще мина. Аз пък чух от моите информатори, че Райли... Спомняш си Райли, нали Бойл, понеже лицето му се сблъска с юмрука ти само преди няколко месеца?

— Заслужи си го.

— Така е, а сега, изглежда, е заслужил същото и от Тим Уотърли, който има конеферма в Слиго. Имал съм няколко сделки с Тим и се разбирахме добре. Бих го определил като добродушен човек, но в този случай лицето на Райли се сблъскало с юмрука на Тим по време на разгорещена дискусия относно това дали продажбата на мухлясало сено е добра бизнес практика.

— Долен негодник е този Райли, това е. Извинявай, Нан.

— Няма нужда, защото човек, който се опитва да продаде мухлясало сено или още по-лошо, да удря и мори от глад някой кон, както е бил случаят с твоята сладка кобила Дарлинг, наистина е долен негодник. Би ли ми подала картофите, Мийра? Мисля, че мога да хапна още малко от тях.

Всички хапнаха с апетит, а някои дори пъшкаха, докато разтребваха масата след това, но все пак успяха да намерят място в стомасите си за пай или трайфъл, а някои — и за двете. След това бе ред на шампанското на Фин и на размяната на подаръци. После топло посрещнаха коледари на вратата.

И никаква следа от Кеван, мислеше си Брана, докато за пореден път проверяваше през прозорците. Когато се запъти към кухнята, за да провери оттам, Фин я последва.

— Ако не искаш да говорим за Кеван, престани да го търсиш.

— Търся бутилка шампанско.

— Направо ще се поболееш от тревога. Той се е прибрал в бърлогата си, Брана. Имам си начин да го видя.

Той извади бутилката шампанско и я сложи на плота.

— Просто искам тази вечер да бъде... без проблеми.

— Идеална е. Имам нещо за теб.

Той протегна ръка, празна, обърна я и й подаде кутия, опакована в златиста хартия и с разкошна сребърна панделка отгоре.

— Вече си разменихме подаръците.

— Имаш още един. Отвори го, а аз ще отворя бутилката.

Той се зае с шампанското.

Отново извадена от равновесие, тя разгъна хартията и отвори кутията точно когато Фин издърпа тапата с приглушено изпукване.

Веднага разбра, че малката бутилка е стара — и красива. Многобройните фасети на стъклото блестяха и искряха, така че бутилката сякаш грееше в дланта ѝ. Някога, преди много време, в нея е имало сила, помисли си тя. После погали с пръст запушалката. Глава на дракон.

— Великолепна е. Стара и великолепна и още нашепва за силата.

— Намерих я в пращен антикварен магазин в Ню Орлиънс, макар да не идва оттам. Била е предавана от ръка на ръка дълго време, преди да се озове в онзи забутан магазин, в който нямаха никаква представа какво е това. Разбрах, че е твоя, още щом я взех в ръка. Пазя я от няколко години, понеже не бях сигурен как мога да ти я дам, така че да я приемеш.

Тя се загледа в бутилката.

— Смяташ ме за коравосърдечна.

— Нищо подобно. Мисля, че си силна, а това прави всичко по-трудно и за двамата ни. И все пак нямаше как да я оставя в онзи магазин, където не знаеха какво имат, особено след като знаех, че е за теб.

— И знаеш, че когато я погледна, ще мисля за теб.

— Ами да, има го и този бонус. Все едно, твоя е.

— Ще я държа в стаята си и въпреки здравия си разум ще мисля за теб, когато я погледна. — Не би рискувала да докосне устните му със своите, но го целуна по бузата и за миг опря своята до неговата, както бе правила някога, толкова естествено. — Благодаря ти. Аз... О, тя е направила тази бутилка много специална. Има някакъв проблясък тук — промърмори тя, вторачена в бутилката. — Драконът е бил неин, така мисля. И е поръчала да направят тази бутилка специално, за да събира вътре... сълзи. Сълзите на вещица — толкова скъпи и силни, когато са пролети от радост или от мъка.

— Какви е имало вътре?

— Не мога да видя, но ще си представя, че са били сълзи от радост, защото е Коледа и подаръкът е много красив. — Тя внимателно го остави на плота. — Ще пийнем още шампанско и ще посвирим и попеем. А аз повече няма да поглеждам през прозорците тази нощ.

Същата нощ, доста по-късно, тя постави бутилката на нощното си шкафче и когато се пъкна под завивките, се загледа в нея и златистите отблясъци на огъня.

И се замисли за него. Което пък я накара да сложи под възглавницата си амулет, за да я предпази от сънища. Сърцето ѝ бе препълнено и не можеше да рискува със сънищата.

Имаше толкова неща за вършене, мислеше си Брана, след като бе прекарала деня в приятна самота в ателието си. Бе се насладила на всяка минута от празничния сезон, на Коледа. На събиранията с нейния кръг, на приготвянето на храната, на музиката и песните заедно. Много ѝ бе харесало и пътуването до графство Кери в коледния ден и изобщо не се чувстваше гузна, че се бе пренесла с магия при родителите си, за да прекара малко време с тях и други роднини. А още по-приятно бе, че Конър бе направил същото заедно с Мийра.

Почувства се прекрасно, след като видя колко са щастливи родителите ѝ в този нов етап от живота си. За самочувствието ѝ бе добре да усети пълната вяра, която имаха те в нея и Конър.

Но сега бе време отново да се заеме с практичните неща. С работата, която ѝ осигуряваше препитание. И работата, която бе нейна съдба — битката на живот и смърт.

Попълни запасите от най-популярните лосиони и кремове, направи още от красивите ароматни свещи в метални кутийки с капак, които се продаваха като топъл хляб.

После си достави удоволствието да експериментира с нови аромати, нови цветове, нови текстури. Съсредоточаваше вниманието си изцяло върху сетивата. Как изглежда това, какво настроение предизвиква това ухание, какво е усещането върху кожата?

Вдигна поглед при отварянето на вратата и се зарадва да види Мийра да влиза.

— Виж ти, появяваш се тъкмо навреме. Свали си ръкавиците, ако обичаш, и опитай този нов крем.

— Навън е ужасен ден, студено е и духа и вали. — Тя свали шапката си и разви шала, преди да метне дебелия си плет през

рамо. — А тук вътре е топло и мирише божествено. Приятна промяна след влагата и оборския тор.

Окачи палтото си на стената, отиде до Брана и протегна голите си ръце.

— О, това е чудесно. — Втри крема в кожата си и помириса ръцете си. — Чудесно, прохладно и мирише на... въздух. На чист въздух, какъвто можеш да вдишаш на върха на планината. Харесва ми и цветът в купичката. Много бледосиньо. Като син лед.

— Идеалното име за него. „Син лед“ — остава така. Направен е за работещи ръце и крака. Мисля да го сложа в по-масивно стъклено бурканче. Такова, че мъжете да не се притесняват да го купят за себе си. Мисля да направя цяла серия. Ще включва и скраб, душ гел, твърд и течен сапун. И всичко ще бъде с опаковки, които ще харесат и на жените, но мъжете няма да ги сметнат за обидни към пола им.

— Не проумявам как успяваш да мислиш за всичко.

— Иначе може би щях да прекарам деня на студа и дъжда и да рина оборски тор с теб. — Тя отиде да сложи чайника. — Усецам, че е приближаването на края на годината е време да помислим за новата. Вчера майка ми попита дали не мога да направя серия продукти специално за малкия им хотел. Някои биха могли да предлагат безплатно в стаите на гостите, а други — да продават. И когато годината приключи, ще видя какво мога да направя с тази идея.

— Беше хубаво да се видим с майка ти вчера, както и с баща ти, и с останалите. Конър ми го сервира най-неочаквано. Защо да не отскочим да видим мама и татко за малко, преди да тръгнем за Голуей? Тъкмо казвах, че ще се радвам да ги видя и дали не е добре първо да им се обадим по телефона, и той просто хвана ръката ми и бум — вече сме там. — Тя сложи ръка върху корема си. — Не мисля, че някога ще свикна с този начин на пътуване.

— За тях, както и за мен, означаваше много да прекараме няколко часа заедно.

— Коледа е посветена на семейството, а ако имаме късмет, и на приятелите.

— Ами твоите? Твоето семейство?

— О, Брана, майка ми направо цъфти в дома на Морийн. По-щастлива не съм я виждала от години. Бузите ѝ са порозовели, очите ѝ

блестят. Показа ми стаята си и трябва да призная заслугата на Морийн, защото всичко е толкова красиво и подредено, както мама би искала.

Мийра въздъхна, но въздишката бе на задоволство.

— Да ни види събрани всички на едно място, означаваше ужасно много за нея, това е ясно. А Морийн даже ме дръпна настрана, за да ми каже колко било хубаво, че мама е при нея. И аз дори я оставих да ми го обясни надълго и нашироко, сякаш идеята е била нейна от самото начало.

— От раменете ти падна товар.

— И то по-тежък, отколкото съм осъзнавала. Освен това е толкова доволна, че няма още дълго да правя секс с Конър извън брачните обети. — Мийра се разсмя и седна до огъня. — Вече дори приказва за още внуци.

— А ти? — Брана дойде при нея с табла с горещ чай и захарни курабийки.

— Искам деца, разбира се, но вероятно не толкова скоро, колкото на нея ѝ се ще. Ще мисля за това, когато му дойде времето. — Тя отпи от чая си. — Радвам се, че каза, че идвам точно навреме. Искан да поговорим. Само двете.

— Някакъв проблем ли има?

— Точно това искам да те попитам. Не помня някога да не сме били приятелки с теб, защото всичко е започнало още когато сме били в пелени.

Брана ухапа курабийка и се ухили.

— И може накрая пак да сме заедно в пелени.

Мийра се изсмя шумно.

— Ама че идея. Понеже сме заедно открай време, двете с теб можем да си кажем неща, които вероятно другите не могат. Затова исках да ти го кажа. Добре ли ще ти се отрази на теб, Брана, това свързване в съня, което се каниш да направиш заедно с Фин?

— Всички се съгласихме, че...

— Не, не, не говоря като част от кръга. Питам те като приятелка, като сестра. От пелени до пелени, както казахме.

— О, Мийра.

— Сега мисля само за теб, понеже тук сме само двете. Това сънуване заедно е много интимно преживяване. Знам и го разбирам

добре. Твърде много искаш от себе си, Брана, от сърцето и чувствата си.

— Битката ни с Кеван е преди всичко останало.

— Не и за мен. Не и когато си говорим само двете. Знам, че ще го направиш на всяка цена, но искам да знам как се чувстваш — като приятелка и като жена. Какво изпитваш и какво мога да направя, за да ти помогна.

— Как се чувствам? — Брана издиша продължително. — Усещам, че трябва да бъде направено, че това е най-добрият ни шанс. И знам, че ще бъде болезнено, защото е много интимно, както казваш ти. Знам, че двамата с Фин трябва да работим заедно за доброто на всички, и го приемам.

— Но?

Тя въздъхна, понеже знаеше, че може да сподели с Мийра всичко, което таеше в сърцето си.

— Откакто се върна преди месеци и остана толкова дълго тук, откакто го видях да се сражава с нас и да пролива кръвта си за нас, ми е по-трудно да сдържам онова, което изпитвам към него, което винаги съм изпитвала. По-трудно ми е да пренебрегвам онова, което знам, че той изпитва към мен и винаги е изпитвал. Това, което ще направим сега, ще затрудни още повече положението ни, и за двамата. И мога само да съм благодарна, че ти си тук и ме разбираш.

— Не може ли Конър да иде с него или Бойл, или някой друг от нас?

— Ако беше писано да е Конър или Бойл, или който и да било друг, нямаше тъкмо аз да бъда привлечена в съня, който ни отведе до пещерата на Мидор. Мога да се справя с това, Мийра, както и той, макар да знам, че и на него не му е никак лесно, както и на мен.

— Той те обича, Брана, толкова дълбоко, колкото изобщо е възможно за човек. Знам, че те боли да го чуеш от устата ми.

— Не, не ме боли от теб. — Брана потри с длан бедрото на приятелката си. — Знам, че ме обича. Или поне част от него ме обича. Това винаги ще е така. Любовта е силна и много важна, но не е всичко.

— Още ли го обвиняваш за произхода му?

— Беше по-лесно, когато го виях, когато бях толкова млада и съсипана, че можех да го направя. Но това, че не го вия сега, съвсем не променя фактите. Той е от кръвта на Кеван. Носи клеймото, белега,

който се появи върху него, излязъл наяве, след като бяхме заедно. Ако някаква частица от мен продължава да го вини, то едновременно с това обвинява и мен самата.

— Ще ми се да не го правиш — отвърна Мийра. — Ще ми се да не поемате вината, никой от двама ви.

— Моята кръв, неговата кръв. Той носи клеймото заради Сърха, не само заради Кеван, нали така? Мисля, че сега, когато сме по-зрели и знаем повече, и двамата разбираме, че не е било писано да бъдем заедно.

— Ако победим Кеван, още ли ще мислиш така? Още ли ще вярваш, че не можеш да бъдеш с него и да си щастлива?

— Как мога да кажа? Как бих могла да знам? Съдбата ни събра и тя ни раздели. Съдбата решава тези неща.

— Не го вярвам и за миг — разпалено заяви Мийра. — Ние сами решаваме съдбата си посредством нашия избор, нашите действия.

Брана се усмихна, облегна се назад.

— Имаш право. Разбира се, че не сме просто марионетки. Но съдбата раздава картите, така смятам аз. Как ще разиграем картите, има значение, но разполагаме само с тези, които са ни дадени. Какво бих правила, ако съдбата не ми бе дала теб? Нямах да имам приятелка, която да ми предложи рамото си.

— Винаги ще бъда насреща.

— Знам го. Създадена съм да се справям сама, но, господи, колко е хубаво да можеш да се облегнеш на някого от време на време. Ще ми се да не го обичах. Ще ми се да мога да погледна назад към онова момиче, което бях, и да си кажа: „Е, добре, тя вече преживя увлечението си и разочарованието, сърцето ѝ беше разбито. Сега продължава напред“. Но каквито и карти да държа в ръцете си, той винаги е бил сред тях. И винаги ще бъде.

— Можем да си дадем още време, да се опитаме да намерим друг начин.

— Вече изчакахме достатъчно дълго. Заслужаваше си да отделим време за семействата и приятелите си, но вече трябва да се върнем към изпълнението на дълга си. Готова съм, кълна ти се.

— Искаш ли да остана, след като всичко свърши? Имам предвид, след като приключим, искаш ли да остана? Или двете с Айона?

— Нека да видим как ще се получи. Но съм по-спокойна, като знам, че ако имам нужда от вас, двете с Айона бихте останали. Преди да се тревожим дали ще ми е нужна утеха, нека да се върнем двамата с Фин и да разберем какъв е бил този Мидор за Кеван и обратното. И ако съдбата ни раздаде нови карти, ще разберем как и кога можем да го спрем.

Тя сведе глава към рамото на Мийра.

— Знам, че Фин е добър човек, и това ме прави по-уверена. Някога се опитах да повярвам, че не е, защото така щеше да е по-просто, но беше грешно и глупаво от моя страна. В крайна сметка поне мога да съм доволна, че съм обичала добър човек.

---

[1] Весела Коледа! (ирландски ез.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше се подготвила за това емоционално, рационално. Повтаряше си, че заклинанието, пътуването в съня, не е просто необходима стъпка, а може и трябва да продължи напред без лични проблеми.

Нима двамата с Фин не бяха постигнали развитие в отношенията си през изминалите няколко месеца, което им позволяваше да работят заедно, да разговарят помежду си без гняв и болка?

Сега бяха зрели хора, а не замечтаните тийнейджъри, каквито бяха някога. Тя имаше дълг към предшествениците си. А Фин, трябваше да му го признае, бе безрезервно предан на техния кръг.

Това щеше да е достатъчно.

Но въпреки това, когато всички се събраха заедно в ателието ѝ, доста след залез-слънце, трябваше да положи усилия да сдържи вълнението си.

— Сигурна ли си? — Конър погали леко гърба ѝ, което му спечели рязък поглед и мислено го блъсна със силата.

Стой далеч от мислите ми.

Той задържа ръката си на кръста ѝ.

— Още има време да потърсим друг начин.

— Напълно сигурна съм и това е най-добрият начин. Фин?

— Съгласен съм.

— Мери Кейт, сигурна ли си, че не искаш да се присъединиш към кръга ни?

— По-добре го направете както досега, но знайте, че и аз съм тук, за да помогна, ако имате нужда.

— Нан е нашият резервен план. — Айона стисна ръката на баба си, после пристъпи напред.

Сключиха кръга, за да спазят ритуала и покажат уважение, за защита и за единство. Брана и Фин влязоха заедно в средата. Той носеше меч си на кръста, а тя — ритуален нож.

Този път, когато тръгваха по своя воля, нямаше да са невъоръжени.

— От тази чаша прием ний отвара, за да полетим заедно в съня. — Брана отпи и подаде чашата на Фин. — С тази отвара се отправяме към друго време и място заедно ний двама. — Фин отпи на свой ред и подаде чашата на Конър. — Вътре в кръга ни, ръка за ръка, ний отлитаме в небето и отвъд земите. — Изричаха думите заедно, приковали очи един в друг, и Брана усети как силата се надига. — В сънищата по своя воля отиваме да търсим, да видим там произхода на Кеван. Пълна вяра, доверие между теб и мен, както казахме, ще бъде тъй.

Фин протегна ръка, Брана сложи своята отгоре.

Блесна ярка светлина, избухна ослепителна сила и двамата полетяха.

Понесоха се по вятъра и вихъра бързо, толкова бързо, че дробовете й останаха без въздух. Успя за миг само да си помисли, че са направили отварата прекалено силна, и се озова — леко залитаща — застанала под звездите в мрака. Ръката ѝ още стискаше дланта на Фин.

— Малко в повече е дошла есенцията от вихрушка.

— Мислиш ли?

Тя му хвърли самодоволен поглед. Косата му бе разрошена също като нейната. Сурово изсечените черти на лицето му го правеха да изглежда сериозен, но в изражението му имаше и задоволство.

Тя самата изпитваше горе-долу същото.

— Няма място за сарказъм, понеже и ти си толкова отговорен за създаването на формулата, колкото и аз. — Брана тръсна глава, за да махне косата от лицето си. — А и ни докара дотук, точно пред пещерата.

В студената и звездна нощ отворът на пещерата пулсираше с червена светлина. Тя долови глух шум като от далечна буря в морето да се носи отвътре. Но навън нищо не помръдваше, нищо не се движеше.

— Той е вътре — каза ѝ Фин. — Усещам го.

— Не е сам. Аз усещам това. Нещо зло, от което не само косата ти настръхва.

— По-добре е да вляза сам, да преценя положението.

— Не ме обиждай, Финбар. Рамо до рамо или изобщо няма да влизаме.

За да сложи край на спора, тя тръгна напред. Фин стискаше здраво ръката ѝ, докато с другата хвана дръжката на меч.

— Ако се нахвърли върху нас, трябва да развалим заклинанието. Без никакво колебание, Брана. Няма да загинем тук.

Толкова силна бе нуждата ѝ от него, подклаждана от заклинанието на съня, че тя за малко да залитне към него. Но вместо това се стегна, продължи да крачи уверено.

— Нямам намерение да умирам тук. Имаме работа за вършене в нашето време.

Пристъпиха в отвора на пещерата, огрени от пулсиращата светлина. Далечното бучене стана по-силно, по-плътно. Не като морска буря, осъзна Брана. А като нещо голямо, нещо живо, което чакаше в засада.

Пещерата се разшири, отвори се тунели, чиито стени бяха толкова влажни, че непрекъснато се оформяха капки, чието постоянно капене по камъка се превърна във фон на бученето. Фин пое наляво и тъй като инстинктите на Брана ѝ подсказваха същото, двамата продължиха тихо навътре в тунела.

Ръката му, помисли си тя, е единствената ѝ връзка с топлината и реалността и знаеше, че и за него е същото.

— Не можем да сме сигурни в кое време сме попаднали — прошепна Брана.

— След момента, в който се озовахме при последния си сън. — Той само поклати глава, когато тя го погледна въпросително. — Не знам откъде го знам, но съм уверен. По-късно е, но не много по-късно.

Доверие, напомни си тя. Вярно. Продължиха, а бученето ставаше все по-плътно и силно. Направо можеше да го усети вътре в себе си като пулс, сякаш бе погълнала живия мрак.

— То го привлича — измърмори Фин. — Иска да се нахрани. Тегли и мен чрез него, кръв към кръвта. — Той се обърна към нея и сграбчи здраво раменете ѝ. — Ако то — или той — ме привлече към себе си, ти трябва да развалиш заклинанието, да се измъкнеш, да се върнеш обратно.

— Ти би ли ме оставил, мен или някого от нас, тук?

— Нито ти, нито някой от другите е свързан с кръвна връзка с него. Закълни се, Брана, иначе ще разваля магията още сега и всичко ще свърши, преди да е започнало.

— Ще я разваля, кълна се. — Но щеше да направи всичко, за да вземе и него със себе си. — Заклевам се, защото знам, че няма да те привлекат. Ти няма да го позволиш. А ако продължим да стоим тук и да спорим за това, няма да се налага да разваляме магията, защото времето ѝ ще изтече бездруго, а ние няма да сме научили каквото и да било.

Сега тя стисна ръката му. Между дланите им проблесна искра, преди да продължат напред.

Тунелът отново се стесни и се превърна в нещо, което можеше да определи само като зала — нещо като работилница за черна магия.

Телата на прилепи с разперени криле бяха приковани към стените като ужасяващи картини. По рафтовете бяха наредени буркани с противна на вид течност, в която плуваха крачета и глави на птици, вътрешни органи от различни животни и такива, които се страхуваше, че са човешки, телата на плъхове.

Гореше огън и върху него вреше котле, от което се издигаше зловонен зелен дим.

Вляво се издигаше каменен олтар, огрян от черни восъчни свещи и покрит с кръвта на козата, която лежеше върху него с прерязано гърло.

Кеван събираше течащата кръв в една купа.

Изглеждаше по-млад, осъзна тя. Макар да бе обърнат с гръб към тях, докато се занимаваше с делата си, ѝ направи впечатление на по-млад от онзи Кеван, когото познаваше.

Той отстъпи назад, коленичи, вдигна купата високо.

— Поднасям кръв, жертва пред твоето величие. Чрез мен се храниш ти, чрез тебе аз се храня. И силата ми тъй расте.

Отпи от купата.

Бученето запулсира като биещо сърце.

— Не е достатъчно — измърмори Фин. — Още е бледо и слабо.

Разтревожена, Брана стисна по-здраво ръката му.

— Остани с мен.

— Аз съм с теб и с него. Кози и овце, и мелези. Ако силата е жажда, утоли я. Ако е глад, засити го. Ако е похот, задоволи я. Вземи

каквото пожелаеш.

— Още — каза Кеван и отново вдигна купата. — Ти ми обеща повече. Аз съм твой слуга, твой воин. Аз съм твой проводник. Обеща ми повече.

— Повечето иска повече — тихо каза Фин, а очите му бяха зловещо зелени. — Кръв от твоята кръв, както преди. Вземи я, пролей я, вкуси я и ще имаш повече. Ти ще бъдеш аз, аз ще бъда ти. И няма край. Вечен живот и велика сила. И Тъмната вещица, която жадуваш, ще бъде твоя. Тялото и силата ѝ ще се преклонят пред нашата воля.

— Кога? Кога ще имам повече? Кога ще имам Сърха?

— Пролей я, вземи я, вкуси я. Кръв от твоята кръв. В чашата, между устните ти. В котлето. Докажи, че си достоен!

Цялата топлина се изцеди от ръката на Фин. Брана я стисна между дланите си, даде му колкото можеше сила.

— Достоен съм. — Кеван остави купичката, стана и взе чаша. Обърна се.

Едва сега Брана забеляза жената в сенките. Старица, окована и трепереща в режещия студ.

Той отиде до нея с чашата в ръка.

— Смили се. Над мен, над себе си. Проклинаш се навеки. Той лъже. Лъже теб, лъже всички. Оковал те е с лъжите си, както ти си ме оковал с вериги. Пусни ме, Кеван. Спаси мен и спаси себе си.

— Ти си само една жена, вече стара, и немощната ти сила изтича. Не си нужна за друго, освен за това.

— Аз съм ти майка.

— Вече съм роден — каза той и преряза гърлото ѝ.

Брана извика от шок и ужас, но звукът потъна в надигналото се бучене. Сега във въздуха се носеше сила, черна като катран, тежка като смъртта.

Той напълни чашата, изпи я, отново я напълни. Занесе я до котлето, изля течността в дима. И димът стана червен като кръвта.

— Сега отецът е с него — каза Фин, а Кеван отиде и взе една бутилка, чието съдържание изля в котлето. — Изречи думите! — Пръстите на Фин, ледени в дланта на Брана, се свиха и отпуснаха. — Изречи думите, направи връзката!

— Кръв върху кръв вземам тук, за да утоля глада и силата да изковем. От жената и козата смес и дим и зова тъмните сили да се

въздигне името ми, силата ми и съдбата. Дарете ми живот във вечността и убежище през този портал. Прероден съм в бог и демон и от днес насетне властвам аз над мъжете и жените. Чрез кръвта и силата си ще покоря на волята си Тъмната вещица. Аз съм Кеван, смъртен повече не съм и с тези думи от човешкото се аз отричам.

Пресегна се в дима, бръкна в котлето и с гола ръка извади оттам амулета с кървавочервения камък.

— В този час на тъмната сила аз заклевам се да служа.

Той вдигна амулета над главата си, после постави проблясващия камък върху гърдите си.

Вятърът се изви в мощен вихър и Кеван, с очи, пламнали в червено като камъка, вдигна ръцете си високо.

— И вече съм роден!

От олтара скочи вълкът, черен и свиреп. Хвърли се към Кеван, скочи върху му с оглушителен писък и гръм.

Нещо нададе тържествуващ вой и дори и камъните потрепериха.

Той извърна глава. В мрака, дълбоко в сенките, очите му, светнали в червено, срещнаха тези на Брана.

Когато ръцете му се протегнаха рязко към нея, тя вдигна длан, готова да блокира каквато и магия да запрати към нея. Но Фин я извъртя и прикри с тялото си. Нещо се разби с трясък, нещо изгоря.

И той прекъсна заклинанието.

Прекалено бързо и прекалено нестабилно. Брана се вкопчи във Фин, както за да го стопли, понеже тялото му бе студено като лед, така и за да не бъде отнесена във вихъра.

Най-напред чу гласовете. Този на Конър, стабилен като скала и спокоен като езеро през лятото, да я насочва. После към него се присъедини и този на Айона.

Не се отпускай сега — обади се Конър вътре в главата ѝ. — Държим те. Държим здраво и двама ви. Вече сте почти у дома. Почти стигнахте.

И после наистина беше там, замаяна и с омекнали колене, но в топлия си и светъл дом.

Още докато си поемаше дълбоко въздух, Фин се изплъзна от ръцете ѝ и се смъкна на колене.

— Ранен е. — Брана също коленичи. — Дай да видя. Чакай да видя.

Тя улови с длани лицето му, отметна настрани косата му.

— Просто останах без дъх.

— Гърбът на пуловера му пуши — обади се Бойл и реагира моментално. — Като ризата на Конър онзи път.

Преди Брана да успее, Бойл издърпа пуловера нагоре през главата му.

— Изгорен е. Не е толкова дълбоко, колкото при Конър, но почти целият му гръб е засегнат.

— Сложете го да легне по корем — нареди Брана.

— Нямам намерение да се просна на пода като...

— Подремни. — След рязката заповед Брана просто сложи ръка на главата му и го приспа. — По корем — повтори тя и Конър и Бойл побързаха да го сложат на пода в ателието.

Тя прокара ръце над парещите рани, покрили целия му гръб.

— Не е дълбоко, а и отровата не може да се смеси с неговата кръв. Само студът, огънят, болката. Ще ми трябва...

— Това? — Мери Кейт ѝ подаде бурканче с мехлем. — Изцелението беше най-голямата ми дарба.

— Точно това, благодаря. Ще стане бързо. Още не е имало време да го засегне дълбоко. Айона, ще вземеш ли и ти малко? На лявата ми ръка има леко изгорено място. Нищо страшно, но е по-добре да се погрижим веднага. Знаеш какво да правиш.

— Да. — Айона запретна ръкава на Брана. — Малко е, но изглежда зле.

Но мястото се охлади в мига, в който Айона нежно го намаза с мехлем. Леката замаяност също премина, когато братовчедка ѝ приложи своите лечителски умения. Вече по-уверена и спокойна, Брана можеше да се съсредоточи изцяло върху Фин.

— Така е по-добре, нали? Със сигурност е по-добре. Не е зле да пийнем малко уиски все пак. Пренесохме се там малко по-бързо, отколкото бях изчислила, а връщането беше като да скочиш от висока сграда.

— Вече донесох уискито — каза ѝ Мийра. — Той отново изглежда чист.

— Нека да се уверим, че е така. — С ръце върху тялото му, Брана потърси дали няма друга дълбока рана, скрито огнище на тъмна зараза.

— Добре е. — Облекчението накара гърлото ѝ да се свие, гласът ѝ стана дрезгав. — Ще се оправи.

Отново положи длан върху главата му, задържа я за миг.

— Събуди се, Фин.

Той отвори очи, впери ги в нейните.

— По дяволите — изруга той, докато се мъчеше да седне.

— Съжалявам, грубо е да приспиш някого без позволение, но не бях в настроение да споря.

— Тя също бе изгорена — обади се Айона, понеже знаеше, че това ще отклони гнева на Фин. — На лявата ръка.

— Какво? Къде? — Той вече бе сграбчил ръката ѝ и запретваше ръкава.

— Айона вече се погрижи. Съвсем леко беше, понеже ти ме избута зад гърба си и ме предпази с тяло, сякаш не съм способна сама да отбия атаката.

— Не би могла, не и тази. Не и с новопридобитата му сила — толкова мощна и свежа, не и когато той реагира като наркоман, който е погълнал прекалено голяма доза от наркотика. Мисля, че в онзи момент той притежаваше повече сила, отколкото сега или отколкото когато и да било след това. И жадува за това безумно опиянение отново.

Конър приклепна до него.

— Ще кажа само едно. Благодаря, че се погрижи за сестра ми.

— Сега излиза, че съм неблагодарна. — Брана въздъхна. — Съжалявам и за това. Още не съм на себе си. Наистина съм ти благодарна, Фин, че ме предпази.

Тя взе чашите с уиски от Мийра и му подаде едната.

— Той те взе за Сърха. В мрака, почти изпаднал в транс, той те усети — когато силата го изпълни докрай, той усети присъствието ти — но те помисли за Сърха. Искаше да...

— Пийни си малко уиски.

— Непременно. — Фин чукна леко чашата си в нейната и отпи. — Искаше да те обезобрази, ако може, така че никой да не вижда красотата ти, реши, че по този начин съпругът ти ще се отвърне от теб. В онзи миг проникнах в мислите му и прозрях лудостта му.

— Човек трябва да е луд, за да пререже гърлото на майка си и после да изпие кръвта ѝ.

— Това вече е отвратително — отсече Мийра. — Но ако ще слушаме такива неща, предпочитам да чуя цялата история наведнъж, докато сме седнали удобно.

— Точно така. Фин, облечи си пуловера, за да седнеш на масата като цивилизован човек. — Мери Кейт му го подаде. — Ще се завъртя в кухнята, Брана, да видя какво мога да приготвя набързо, защото предполагам, че всички бихте искали да хапнете.

Докато Мери Кейт приготвяше истинско пиршество от остатъците от коледната трапеза, Брана седна — доволна, че не трябва тя да готви — за да разкажат с Фин историята си.

— Собствената му майка. — Бойл поклати глава и взе един от апетитните сандвичи, приготвени от Мери Кейт.

— Просто една жена и при това стара, така каза. Нямаше никакви чувства към нея. Не изпитваше нищо към жената. В него нямаше нищо — продължи Фин, — освен мрак.

— Ти чуваше онова, което мракът му говореше.

Фин се намръщи и се обърна към Брана.

— А ти не?

— Само глухо бучене, каквото чухме, когато се появихме там и влязохме в пещерата. Нещо като... пулсиращ ритъм.

— Чувах го. — Фин разсеяно потърка рамото си, мястото на белега. — Обещанията за повече сила, за вечен живот, за всичко, което Кеван пожелае. Но за да го получи, трябваше да даде повече. Да пожертва всичко човешко в себе си. Започнало е с бащата.

— Знаеш го със сигурност или предполагаш? — попита Конър.

— Знам го. Можех да прочета ясно мислите му и да почувствам демона, затворен в камъка, неговите нужди, алчността му. Неговото... ликуване от това, че отново ще бъде освободен.

— Демон? — Мийра взе виното, което бе предпочела. — Хм, това е нещо ново — и ужасяващо.

— Старо — поправи я Фин. — По-старо от времето и е чакало, докато намери проводник.

— Кеван?

— Все още е самият той — обясни Фин на Бойл. — Кеван е самият себе си, но има и друга част от него, която непрестанно жадува за сила и кръв.

— Камъкът е източникът на силата, както си мислехме — продължи Брана. — Дошла е от кръвта на бащата и майката, които Кеван е пожертвал заради силата. Направен е с черна магия, на която той се е обрекъл, приел е в себе си този... ами, щом Фин казва, че е демон, значи е точно такъв.

— Защо Сърха? — запита се Айона. — Защо е толкова обсебен от нея?

— Заради красотата и силата ѝ, заради... чистотата, би могло да се каже, на любовта ѝ към семейството. Желаел е, копнеел е за първите и е искал да унищожи другото.

Фин потърка с пръсти слепоочието си в опит да заглуши бученето, което сякаш бе останало вътре в главата му.

— Тя го е отблъсквала неведнъж — продължи той, макар бученето да не преставаше да го мъчи. — Отхвърляла с презрение опитите му да я прелъсти. Затова той...

Мери Кейт го изненада, като застана зад него и докосна слепоочието му, после прокара длани по врата му, където не бе осъзнал, че изпитва болка, и той изгуби мисълта си.

А главоболието му изчезна.

— Благодаря.

— Няма защо.

Тя го целуна майчински по главата, преди отново да седне на мястото си. Това го смути и му разкри откъде Айона е наследила доброто си сърце и чистата душа.

— Хм. Похотливото му желание да я притежава като жена и вещица, се превърнало в мания. Искал е да я обърне към тъмната магия, да вземе каквото има и вярва, че никакви заклинания и магии не могат да го спрат, да го засегнат. Нейната сила е можела да му навреди, да застраши живота му, а отхвърлянето ѝ е засегнало гордостта му.

— После се появили тримата — замисли се Брана. — А с тримата и силата — и заплахата — нараства. Можем да го унищожим.

— В онзи момент, в пещерата, когато се сля с демона и с неговия мрак, той вярваше, че никога и нищо не би могло да го унищожи. Но онова, което е в него, знае, че не е така. Лъже го, както го предупреди майка му. Лъже.

— Можем да го раним, да пролеем кръвта му, да го превърнем в пепел, но... — Конър сви рамене. — Ако не унищожим и амулета му,

ако не унищожим демона, който се е слял с него, той пак ще се изцели и ще се върне.

— Чудесно. — Айона намаза солена бисквитка със сирене. — Е, как можем да унищожим камъка и демона?

— Магия на кръвта срещу магия на кръвта — реши Брана. — Бяла срещу черна. Както беше и досега, но може би от по-различен ъгъл. Трябва да изберем точното време и да сме сигурни в него. Мисля, че е добре мястото да бъде при колибата на Сърха, както преди, за да използваме и нейната сила, но трябва да измислим как да го уловим в капан и да не му позволим да избяга отново, за да можем да го довършим този път. И ако успеем да го направим, Фин ще бъде този, който ще унищожим камъка, източника на силата му.

— Усетих привличането на демона и на вещера. И по-силното притегляне, когато двамата се сляха в едно. Почувствах... желание, копнеж по онова, което могат да ми дадат.

— И въпреки това рискува живота си, за да ме предпазиш. Ти ще го направиш, когато дойде моментът — отсече Брана. — Трябва само да измислим как и кога. Мери Кейт, сигурна ли си, че трябва да се връщаш в Америка, защото за мен е истинска радост някой друг да готви освен мен.

Мери Кейт разбра, че тя иска да смени темата, и се усмихна.

— Налага се, но ще се върна за сватбата на Айона, при това доста по-рано, за да помогна с приготвянията. И може би ще си помисля дали да не остана.

— Да останеш? — Айона се пресегна над масата и сграбчи ръцете ѝ. — Нан, да не искаш да кажеш, че би останала да живееш в Ирландия?

— Обмислям го. Останах в Америка, след като почина дядо ти, заради майка ти, после и заради теб. И обичам къщата си там, градината, гледката от прозореца. Имам добри приятели. Но... и тук мога да имам къща, градина и красива гледка. Имам и добри приятели. И ще бъда до теб. До всички вас, както и до роднините си.

— Можеш да живееш при нас. Показах ти стаята, която сме предвидили за теб, когато ни идваш на гости. Но можеш просто да живееш в нея заедно с нас.

Айона погледна към Бойл.

— Разбира се, много ще ни е приятно.

— Имаш добро сърце — обърна се към внучката си Мери Кейт, — а ти си щедър човек, Бойл. Но ако реша да остана да живея тук, ще си имам собствен дом. Наблизо със сигурност. Вероятно в селото, където ще мога да се разходя до магазина, да се видя с приятелки и да ви посещавам често в новата ви къща.

— Имам една къща, която си няма наемател — отбеляза Фин и Мери Кейт повдигна вежди.

— Чух подобно нещо, но до април има доста месеци.

— Лесно мога да я давам за кратко под наем на туристи, които искат да отседнат в селото в самостоятелна къща. Можеш да я погледнеш, преди да се върнеш в Америка.

— Така и ще направя и трябва да си призная, че вече надникнах през прозорците. — Мери Кейт се усмихна широко. — Много е уютно и с всички модерни удобства.

— Ще ти дам ключ, за да влезеш и да поразгледаш навсякъде, когато поискаш.

— Непременно. Сега трябва да вървя. Маргарет ще се притесни, ако се забавя още.

— Аз ще те закарам. — Бойл понечи да стане.

— Аз ще го направя. — Фин стана вместо него. — Ще ти дам ключа и ще те закарам до дома на приятелката ти. И бездруго трябва да се прибирам.

— Ще си взема палтото. Не, другите, не ставайте — настоя Мери Кейт. — Нямам нищо против да ме изпрати до дома красив младеж.

Когато двамата излязоха, Айона скочи на крака.

— Отивам да ти напълня ваната.

Брана вдигна вежди.

— Така ли?

— Една вана с твоите соли за разпускане, а Мийра ще ти направи чаша чай. Бих искала да пратя Конър и Бойл при Фин, за да направят същото и за него...

— Няма да пълня ваната за Фин Бърк — категорично заяви Бойл.

— Но двамата ще почистят всичко тук. За да може ти да си починеш, да се отпуснеш и да забравиш за всичко останало тази нощ.

— Не бих спорил с нея, когато е решила нещо толкова твърдо — посъветва я Бойл.

— Нямам нищо против гореща вана и чаша чай.

— Значи се разбрахме. — Айона излезе от стаята.

— И няма да се сърдя, ако оставите кухнята в този вид, стига един от вас да иде да провери как е Фин — допълни Брана. — Преживяването беше по-изтощително за него, отколкото за мен, а си признавам, че едва се държа на крака.

— Ще го оставя няколко минути насаме, после ще ида — обеща Конър. — Ще остана там цяла нощ, ако е нужно, или поне докато се уверя, че се е успокоил. Но пак ще разчистим кухнята. Хайде, качвай се горе и не се тревожи за нищо.

— Добре тогава. Лека нощ.

Мийра изчака, докато Брана, следвана от Кател, се оттегли и вече не може да я чуе, после отиде да сложи чайника.

— Ти си този, който се тревожи, Конър.

— Тя не хапна почти нищо. — Той погледна към вратата на кухнята, после пъкна ръце в джобовете си, сякаш не можеше да реши какво да прави с тях. — Само се преструваше. Има сенки под очите, които не бяха там, когато започнахме заклинанието. Ами това, че ви остави двете с Айона да се суетите около нея, без да спори? Останала е без капчица сила, сигурен съм. Ще се погрижиш за нея, нали, Мийра? Двете с Айона ще я наглеждате. Аз няма да се бавя дълго при Фин, освен ако не се нуждае от мен. И всички ще останем тук тази нощ.

— Ти се погрижи Фин да е добре, а Брана остави на нас.

— Без да изглежда така, сякаш сте загрижени.

— Познавам я почти толкова дълго, колкото и ти, Конър. Мисля, че знам как да се погрижа за Брана О'Дуайър по-добре от всеки. Ще я поглезим малко чисто по женски, после ще я оставим сама. Най-добре ще ѝ се отрази малко спокойствие и тишина.

— Напълно вярно. Ще изтичам до Фин и ще се върна възможно най-скоро.

— Ако се наложи да останеш, само ни се обади. — Тя вдигна лице за целувка, когато той се доближи, и се усмихна на здравата му прегръдка.

Пригответи чая за Брана, докато Конър си обличаше палтото, после се обърна към Бойл, с когото бяха останали сами.

— Изглежда, на теб се падат мръсните чинии.

Мийра го потупа леко по рамото, докато минаваше край него, преди да се качи горе.

Той само се огледа в празната кухня и въздъхна.

— Хм, ами... добре.

И нави ръкави.

Конър влезе направо в къщата на Фин, както го бе правил, откакто бяха сложили вратата на мястото ѝ. Дори и преди това, като се замисли, понеже именно той бе монтирал въпросната врата.

Завари Фин с чаша уиски пред камината във всекидневната, с малкото кученце от конюшнията, спящо в краката му.

— Беше ми наредено да видя дали си добре — заяви той направо, като мислено отбеляза, че е имало нужда. Фин изглеждаше изтощен и съсипан колкото и Брана.

— Добре съм, както сам виждаш.

— Не си, както виждам — поправи го Конър и си сипа уиски, преди да седне до него. — Айона приготвя ароматна вана за Брана, а Мийра ѝ прави чай. Тя ги остави да се суетят около нея, което ми подсказва, че има нужда от това. А ти от какво имаш нужда?

— Ако те помоля за нещо, ще го направиш ли?

— Знаеш, че е така, макар да е крайно унизително да ти пълня ваната и да те завивам в леглото.

Фин не се усмихна, само премести поглед от онова, което виждаше в огъня, за да срещне очите на Конър.

— Беше много силно притегляне, адски силно. За момент можех да почувствам всичко, което обещава. Тази сила, която е отвъд всичко, което някой от нас притежава. Тя е черна и студена, но е... изкусителна. И трябва само да се съглася, за да я имам.

— Не си го направил. И никога няма да го направиш.

— Не съм, не и този път. Нито предишните пъти, но това е зов на кръвта. И на животинското, което се крие във всеки от нас. Затова ще те помоля за нещо, Конър, понеже си мой приятел и те чувствам като мой брат, какъвто си и на Брана.

— За теб съм и двете.

— Тогава се закълни пред мен, в кръвта си и в сърцето, където е стаена магията ти, че ако се обърна към другата страна, ако зовът стане прекалено силен и не мога да му устоя, ти ще ме спреш, независимо по какъв начин.

— Ти никога няма да...

— Искам да се закълнеш — прекъсна го Фин с пламнали очи. — Иначе ще трябва да замина, да се махна оттук, да оставя нея — всички вас. Няма да рискувам.

Конър протегна крака, кръстоса глезен върху глезен, продължи да се взира в ботушите си известно време.

После бавно вдигна поглед към Фин.

— Чуй се само. Искаш неговия край повече от нас тримата, повече от онези трима, от които сме дошли, но би се махнал надалеч само защото си втълпил в коравата си глава евентуална възможност да се поддадеш на изкушението му, след като си устоявал толкова дълго.

— Ти не беше в пещерата. Не си усетил онова, което почувствах аз.

— Сега съм тук. Познавам те от най-ранните ни дни, преди да се появи белегът и след това. Знам кой си. И защото го знам, затова ти се кълна, Фин, щом това ти е нужно. Моята сила извира от сърцето ми, както сам каза, а сърцето ми те познава. Отдал си се на мрачни мисли, което е напълно разбираемо. Но утре отново се хващаме на работа.

— Добре. — Малко по-спокоен, Фин отпи глътка уиски. — Заслужил съм си мрачното настроение.

— Така е. И аз ще погледам мрачно в огъня, докато си довърша уискито. — Конър отпи и поседя известно време мълчалив. — И двамата я обичаме — каза той.

Фин се облегна назад и затвори очи.

— Самата истина.

А любовта, както Конър отлично знаеше, имаше по-голяма притегателна сила от всякакви обещания на мрака.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фин смяташе себе си за общителен човек. Знаеше кога е негов ред да почерпи в бара, беше добър гост, който поддържа разговора на масата. Когато канеше приятели у дома да гледат мач или да поиграят бiliarд, винаги подsigуряваше достатъчно бира и храна и не се сърдеше за бъркотията, която оставаше подире им.

В крайна сметка не бе отгледан в обора, така че знаеше, както всеки друг, какви са задълженията на един домакин и очакванията на гостите му.

Айона му показва колко много не знае.

В следобеда на последния ден от годината тя се появи на вратата му с късо подстриганата си слънчеворуса коса под яркосиня шапка, която баба ѝ бе оплела за Коледа, спомни си той. И натоварена с големи торби.

— Коледа не мина ли вече?

— За партито са. — Бутна няколко торби в ръката му, останалите замъкна със себе си в кухнята. След като тръшна торбите на плота в средата на стаята, тя свали палтото си, шала, шапката и ръкавиците, смъкна ботушите и занесе всичко в пералното помещение.

— Нося свещи — подхвана тя.

— Имам си свещи. Купих няколко от Брана малко преди Коледа.

— Не са достатъчно, никак дори. — Поклащането на главата ѝ изразяваше както съжаление, така ѝ категорична решимост. — Трябват ти навсякъде.

Бръкна в една от торбите и започна да вади разни неща.

— Тези са за полицата над камината във всекидневната. Горят в продължение на дванайсет часа, така че е добре да ги запалиш около половин час преди хората да почнат да пристигат.

— Трябва ли?

— Трябва — отсече тя. — Създават красива, празнична и все пак елегантна атмосфера. Тези са за малката баня тук, за онази на долния етаж, както и за голяма баня горе. Никой не бива да влиза в банята,

която е до спалнята ти, без покана, но има достатъчно, така че можеш да сложиш и в нея за всеки случай. А това са кърпи за ръце за гости — красиви, семпли и за еднократна употреба.

Тя сложи на плота голям пакет бели салфетки с отпечатани върху тях сребристи чаши за шампанско.

— За да не се налага хората да бършат ръце в същата хавлиена кърпа, която някой преди тях е използвал.

Фин се разсмя.

— Сериозно ли говориш?

— Фин, погледни лицето ми. — Тя посочи. — Адски съм сериозна. Донесох и още свещи за трапезарията, в случай че нямаш достатъчно там, както и други за полицата над камината на долния етаж. Слушай, много е важно да има достатъчно тоалетна хартия в баните. Жените мразят, ненавиждат и са погнусени, когато седят на тоалетната чиния, а няма тоалетна хартия.

— Мога само да си представя. За щастие.

— Планирам да проверявам запасите в баните на всеки час, така че няма да е проблем.

— Ти си утеха за мен, Айона.

Тя сложи длани върху бузите му.

— Аз те забърках в това и казах, че ще помогна. Тук съм да помагам. И така. Служителите на компанията за кетъринг ще превземат кухнята, а те си разбират от работата. Проверих ги, явно са ненадминати в бизнеса. Добър избор.

— Благодаря. Правя каквото мога.

Тя само се усмихна.

— Само трябва да се обясни на сервитьорите, че е нужно да зареждат с достатъчно храна и напитки и долното пиво, защото доста хора ще се задържат там да поиграят, танцуват и да си приказват. Камините ще са запалени, естествено.

— Естествено.

— Знам, че всички ще искат да хапнат и пийнат добре. Неслучайно наричат това Нощта на голямата порция, или... чакай. — Тя затвори очи за миг. — Или *Oiche ne Coda Moire*.

Сега той се ухили.

— Произнесе го перфектно на ирландски.

— Упражнявам се. Няма нужда да спазваме новогодишната традиция за чистенето на къщата — четох го в един сайт за ирландските традиции — защото твоята вече е безукорна. В това отношение си педантичен като Брана, затова просто ще сложа тези свещи по местата им, както и салфетките за гости, а и... — Тя бръкна в друга торба. — Купих тези красиви ментови бонбони и захаросани бадеми. Цветовете им са толкова хубави, а е много приятно да ги има на разположение в малки купички наоколо. О, а Бойл ще донесе закачалката на колелца, която взех назаем от дъщерята на приятелката на баба ми.

— Закачалка на колелца? — По непонятни причини, в които не искаше да задълбава, Фин мигновено си представи преносим инструмент за мъчения.

— За окачване на палтата. Трябва да се погрижим за палтата на хората, затова взехме назаем закачалката. Ще се побере в пералното ти помещение. Някой от нас ще взема палтата на пристигащите гости, ще ги окачва там, после ще ги изнася, когато хората решат да си тръгнат. Не може просто да ги метнеш на дивана или на някое легло.

— Изобщо не бях помислил. Късметлия съм, че си до мен.

— Така е, а освен това е чудесна практика за мен. Вече съм намислила да направя грандиозно парти другото лято, когато къщата ни ще е напълно готова и обзаведена и сме се настанили в нея.

— Нямам търпение да го видя.

— Дотогава ще се сме свършили с Кеван. Вярвам го. Няма всеки ден да мислим как и кога ще стане. Просто ще живеем живота си. Знам, че беше тежка седмица, особено за теб и Брана.

— Не сме очаквали да е лесно.

Айона грижливо подреждаше пакетите салфетки.

— Виждал ли си я днес?

— Днес не.

— Тази сутрин каза, че ще се опита да направи изчисления, за да види дали можем да довършим започнатото точно една година след деня, в който дойдох тук — деня, в който отидох в дома ѝ да се запознаем.

Той се замисли.

— Струва си да се обмисли.

— И тя като теб не е особено убедена в тази идея, но все пак е добре да се огледа отвсякъде. Затова ще го направим. Но не тази нощ. Сега е време за парти.

— Хм. Какво има в другата торба?

— Хм, ами... някои хора харесват смешни шапки и свирки.

Той отвори торбата и зяпна невярващо цветните хартиени шапки, бляскави тиари.

— Трябва веднага да ти го кажа, и то направо. Макар да те обожавам, няма да си сложа от тези неща.

— Само който поиска. Мислех да ги сложим в две големи кошници, за да са на разположение на гостите. Както и да е, отивам да подредя нещата по местата им, после ще се върна да поработя с Брана за час-два, преди да се наконтя за партито. Ще дойда час преди другите, за да се погрижа за последните щрихи.

Тя понесе свещите, а той се загледа в торбата с хартиените шапки. Не, определено нямаше да носи такава, но сега можеше да я последва и да ѝ помогне със свещите и подреждането.

После щеше да поработи за час върху някои свои изчисления.

По-късно, след като служителите на фирмата за кетъринг бяха превзели кухнята и бе отговорил на десетките им въпроси, след като бе взел решения за безброй детайли, за които изобщо не бе помислял досега, той се затвори в стаята си за половин час, за да се облече в блажена тишина. Зачуди се какъв е шансът му да остане затворен тук, но вземайки предвид бодрата решителност на Айона, сметна, че клони кум нула.

Зачуди се къде е бил предната година по същото време. В италианските Алпи, близо до езерото Комо. Бе останал там три седмици. Беше му по-лесно да прекарва празниците далеч от дома, да ги посреща в компанията на непознати хора.

Сега щеше да види какво е просто да си е вкъщи, а и да посреща приятелите си у дома.

Вероятно отдели малко повече време от обичайното, след което, облечен в черни джинси и черен пуловер, слезе на долния етаж.

Чу гласове, музика, смях. Погледна часовника си да види дали не е сбъркал часа. Но не, имаше още четиридесет минути до появата на

първите гости.

Свещи в червени стъклени бурканчета грееха весело на полицата на камината, в която пращеше буен огън. Елхата му грееше. От тонколоните се носеше игрива музика. Огромният свещник, който бе донесъл от далечен край, стоеше в ъгъла, умело украсен с дебели свещи, които допълваха светлината в помещението.

Светлина и музика, помисли си той, оръжията на неговия кръг срещу мрака.

Айона беше права. Напълно права.

Тръгна към задната част на къщата и забеляза, че тя е сложила допълнителни свещи и в библиотеката, както и в стаята, която бе превърнал в музикален салон.

Беше подредила наоколо и цветя — малки стъклени бурканчета с рози, завързани със сребърни панделки.

Завари двете с Мийра, както и неколцина от сервитьорите, заети с приготовленията в трапезарията.

И тук гореше огън, имаше свещи, още рози, сребърни табли и кристални купи с храна, съдове за топло поднасяне.

А на бюфета бяха подредени купища сладки неща — пасти, сладкиши, бисквити. Отбрани сирена под стъклен капак.

Айона, облечена в къса рокля по тялото в тъмносребристая материя, бе сложила ръце на кръста и несъмнено оглеждаше с орловия си поглед всички запаси. Застаналата до нея Мийра бе с разпуснатата буйна грива и рокля с цвета на карнеол, която прилепваше по извивките на тялото ѝ.

— Мисля, че направих голяма грешка — каза той и накара и двете да се обърнат към него. — Защо съм поканил и други хора тази вечер, след като бих могъл да имам две красиви жени само за себе си?

— Точно този твой чар ще накара всички гости да говорят за партито месеци наред — увери го Айона.

— Щях да кажа, че това са глупости, но пък са приятни — реши Мийра. — И домът ти изглежда направо фантастично.

— Нямам голяма заслуга.

— Заслугата е само твоя — поправи го Айона. — Просто ме остави да си поиграя с огъня. — Тя се засмя и отиде да го хване под ръка. — А Сесил и нейният екип са истински професионалисти.

Честно казано, Сесил, всичко изглежда прекалено красиво, за да се яде.

Сесил, висока блондинка с черен панталон и жилетка върху чисто бяла риза, се изчерви от удоволствие.

— Благодаря, но точно за ядене сме го приготвили. Направихме няколко малки маси и на долното ниво, както предложи Айона — каза тя на Фин. — Имаме и бар долу. Всички сервитьори ще обикалят редовно и тук, и на долното ниво, за да бъдат гостите обслужени добре.

— Всичко изглежда невероятно.

— Още не си видял долния етаж. — Айона го поведе по стълбите и надолу. — Малко попрекалих със свещите, стреснах се и затова направих заклинание за защита. Сега не могат да запалят нищо, нито да изгорят някого.

— Мислиш за всичко.

Тук също имаше много свещи и зеленина, красиво поднесена храна и цветя. Той отиде към бара и хладилника зад него, извади бутилка шампанско.

— Заслужаваш първата чаша.

— Приемам.

Фин отвори шампанското с приглушено изпукване, наля във висока кристална чаша за нея, после сипа и на себе си.

— Щастлив бе денят, в който влезе в живота ни, малка сестрице.

— Най-щастливият в живота ми.

— За щастливите дни.

Тя чукна чаша в неговата.

— За щастливите дни, за всички нас.

Само след час, изглежда, цялото село бе дошло в къщата му. Хората пристигаха заедно или се събираха вътре, озъртаха се, силно впечатлени, или направо се настаняваха удобно. Пълнеха чиниите си с храна и чашите — с вино, седяха или стояха прави във всекидневната му, или както Айона бе предвидила, се отправяха към долното ниво, където групата, която бе наел за вечерта, започна да свири.

Откри, че му е приятно да обикаля от група на група с бира в ръка, да се включва в разговорите. Но от всички лица в къщата имаше едно, което му липсваше.

А после, сякаш я бе призовал, тя беше там.

Тъкмо се бе качил при гостите си на първия етаж, когато я забеляза да стои в кухнята и да си приказва със сервитьорите.

Бе оставила косата си разпусната, като черен водопад, който стигаше до талията на роклята от кадифе с цвета на отлежало червено вино. Каза си, че Айона може да запали и още сто свещи, но пак нямаше как да се сравнят със светлината, която Брана О'Дуайър носеше в дома му.

Взе чаша шампанско, поднесе ѝ я.

— Пийни малко шампанско.

— С удоволствие. — Тя се обърна към него, очите ѝ бяха потъмнели, а устните — червени като роклята. — Чудесно парти си организирал, Фин.

— Така е, защото следвам заповедите на Айона.

— Направо беше полудяла от вълнение и притеснения за тази вечер, след като те е принудила да поканиш хора. И направо изкупи всичките ми свещи. Виждам, че ги е използвала добре.

— Навсякъде има свещи, както нареди тя.

— И къде е нашата Айона?

— На долното ниво. Мийра също е там, както и Бойл, Конър и бабата на Айона. — Поведе я към трапезарията, докато говореше. — Ще хапнеш ли нещо?

— Разбира се, всичко изглежда много вкусно, но не сега.

— Още ли имаш слабост към тези? — Той взе един миниеклер, посипан с пудра захар.

— Ужасна слабост, на която обикновено устоявам. Но добре, не и тази нощ. — Тя го взе, опита малка хапка. — О, греховно удоволствие.

— Вземи си два. *Oiche na Coda Moire*.

Тя се разсмя, поклати глава.

— Ще се върна после за втория.

— Тогава ще те заведа долу при твоя кръг и при музиката. — Той ѝ предложи ръката си, изчака, докато тя му подаде своята. — Ще танцуваш ли с мен, Брана? Остави миналото и бъдещето настрана, ще танцуваш ли с мен тази нощ?

Тя тръгна с него към музиката, топлината и греещата светлина.

— Да.

За малко да не дойде на партито. Опитала се бе да намери извинения, за да не дойде, или ако не, поне да се появи за малко от

учтивост, а после да си тръгне. Но всяко извинение звучеше по един и същи начин в собствените ѝ уши.

Като проява на страхливост. Или по-лошо — малодушие.

Не можеше да бъде толкова дребнава и малодушна, че да го обиди пред хората, само защото се разстройваше да бъде в дома му и да вижда, да усеща живота, който той бе създал за себе си без нея.

По нейна воля, без нея. Нейният дълг, без него.

Затова бе дошла.

Бе отделила доста време на косата и грима си, на външния си вид като цяло. Щом се налагаше да отпразнува края на годината и началото на новата в неговата къща, в неговата компания, то поне трябваше да изглежда зашеметяващо.

Откри, че долното ниво на къщата, което мислено определи като огромна игрална зала, напълно му подхожда. Хубави, наситени цветове, смесени с неутрални тонове, стари реновирани мебели и нови такива. Дребни предмети, които очевидно е купувал при пътуванията си. И много забавления.

Абсурдно голям телевизионен екран на стената, маса за бiliarд, стара машина за пинбол и джубокс редом с прекрасна камина от мрамор от Конемара с дебела и грубо одялана талпа за полица отгоре ѝ.

Музикантите свиреха весели мелодии до махагоновия бар, който ѝ бе казал, че е намерил в Дъблин. Макар помещението да бе просторно поначало, мебелите допълнително бяха разместени така, че да отворят място за танци в средата.

Когато той я поведе в танц, беше с цялата невинна радост на миналото, с простотата му и всички възможности. Но тя съзнателно отблъсна болката, която ѝ донесе, каза си, че тази нощ ще бъде извън времето и пространството.

Вдигна очи към него и се засмя.

— Сега вече си загазил.

— Какво съм направил?

— Организира най-страхотното парти за годината и всички ще очакват да го направиш и догодина. И следващата година.

Видимо ужасен, той се озърна наоколо.

— Мислех да предам щафетата на Айона и Бойл.

— О, не, те ще си направят собствено парти. Но мисля, че сега новогодишното парти е твое. Виждам твоя Шон с хартиена шапка на главата да танцува ей там с чисти и излъскани ботуши, както и секретарката в офиса на Конър, Кийра, и нейния приятел, вече годеник, който носи риза с цвета на камъка върху годежния ѝ пръстен и кралска корона от картон на главата си. А ето там е и моята Айлийн, която танцува с мъжа си, сякаш са на шестнайсет и всички изминали години и децата с тях тепърва предстоят. Построил си къща, която може да приюти половината село на празненство, и сега вече си загазил.

— Не съм помислил за това.

— Е, вече е твърде късно. Виждам и Алис, която те гледа съблазнително, понеже вече се е примирила, че Конър е изгубен за нея. Трябва да ѝ дадеш шанс.

— Предпочитам да танцувам с теб.

— И вече го направи. Изпълни дълга си, Финбар, завърти момичето на дансинга. Аз трябва да поговоря с няколко души.

Тя отстъпи назад и му обърна гръб. Ако продължеше да танцува с него прекалено често, хората, с които искаше да поговори, щяха да почнат да говорят за тях двамата.

— Не е ли страхотно? — Айона я сграбчи и я завъртя весело. Беше си сложила розова тиара, на която с блестящи цифри пишеше 2014. — Невероятно парти. Само трябва да направя редовната си проверка на баните навсякъде и пак се връщам.

— Баните?

— Проверявам дали има тоалетна хартия и салфетки за ръце, и такива неща.

— Официално те назначавам за отговорник на всяко парти, което някога ще организирам.

— Ти имаш дарба за празненства и приятелски събирания — възрази Айона. — Фин няма никакъв опит. Както и аз, но мисля, че ми се удава.

— Бог да ни е на помощ — обади се Бойл и я целуна по главата.

Брана се наслаждаваше на музиката, на откъслечните разговори. След като се върна на първия етаж, с удоволствие похапна от храната и се наслади на компанията на онези, които търсеха малко по-тихо място във всекидневната или големия салон на Фин.

Имаше време да види по-голяма част от къщата му, да усети атмосферата ѝ. Както и възможност да провери прозорците и да призове силата си само колкото да потърси следи от Кеван.

— Няма да дойде.

Тя се извърна от високите френски прозорци на библиотеката към Фин, който тъкмо прекрачваше прага.

— Толкова ли си сигурен?

— Може би има твърде много светлина, твърде много хора, гласове, мисли, веселие, но той няма да дойде тук тази нощ. Може просто да е пропълзлял дълбоко в леговището си, да чака годината да отmine, но няма да дойде тази нощ. Ще ми се да не се тревожиш.

— Да си нащрек, не е същото като да се тревожиш.

— Ти си разтревожена. Личи си.

Тя инстинктивно посегна да разтрие с пръсти мястото между веждите, където знаеше, че се оформя бръчка. И го накара да се усмихне.

— Красотата ти е съвършена. Това никога не се променя. Тревогата е в очите ти.

— Щом казваш, че той няма да дойде тази нощ, спирам да се тревожа. Тази стая ми харесва особено много. — Тя прокара длан по облегалката на масивен фотьойл с шоколадова кожа. — Място за тишина и награда.

— Награда?

— Когато си приключил с работата, можеш да седнеш на удобен фотьойл като този с книга пред огъня. Докато дъждът трополи по прозорците или вятърът вие навън, или луната изгрява бавно. Чаша уиски или чай — каквото предпочиташ — и куче, сгушено в краката ти.

Тя се завъртя и протегна ръка.

— Има толкова много книги, от които можеш да си избереш. Чудесен топъл цвят за стените — отличен избор, и тъмно дърво за мебелите за контраст.

Наведе глава настрани, забелязала леката му усмивка.

— Какво?

— Направих я с мисълта за теб. Винаги казваше, докато си представяхме замъка на мечтите ни, че трябва да има библиотека с голяма камина и удобни кресла, с прозорци, по които дъждовните

капки да се стичат или през които слънцето да наднича. Да има стъклени врати, които водят към градина, за да можеш в слънчев ден да излезеш и да си намериш местенце за четене на въздух.

— Помня. — И сега я видя. Беше превърнал една от мечтите ѝ в реалност.

— А също и музикален салон — продължи Фин. — Трябва да има музика из цялата къща, но една стая само за нея, където да сложим пианото и всички други инструменти. Където децата могат да вземат уроци.

Той погледна през рамо.

— Ето там е.

— Знам. Видях. Прекрасен е.

— Част от мен вярваше, че ако построя къщата, ако си винаги в мислите ми, ти ще дойдеш. Но ти не дойде.

Сега всичко бе толкова ясно, че тя си позволи да отвори широко очи и да види, че къщата е онази, която заедно бяха мечтали да имат.

— Сега съм тук.

— Сега си тук. Какво означава това за двама ни?

Господи, сърцето ѝ бе изпълнено само с него, тук в тази стая, която той бе сътворил от мечтите им.

— Повтарям си какво не може да бъде. Толкова е ясно, логично. Не мога да видя какво може или би могло да стане.

— Можеш ли да кажеш какво искаш?

— Онова, което искам, не може да стане, а това е по-трудно за преглъщане, защото сега вярвам, че не е по твоя или моя вина. Беше по-лесно, когато можех да виня теб или дори себе си. Можех да издигна стена от тази вина и да я укрепвам с разстоянието, когато ти прекарваше само няколко дни или седмици у дома, преди да заминеш отново.

— Аз искам теб. Всичко друго остава след това.

— Знам. — Тя издиша шумно. — Знам. Трябва да се върнем обратно. Не бива да си далеч от гостите си за дълго.

Но никой от двамата не помръдна.

Тя чу виковете, надигането на гласовете, отброяването. Зад нея часовникът на стената започна да бие.

— Наближава полунощ.

Само секунди, помисли си тя, между онова, което е било, и което е сега. И от онова, което ще дойде после. Направи крачка към него. После още една.

Дали щеше да го подмине, запита се тя, когато той я привлече към себе си. Не. Не и този път. Поне този път не.

Вместо това вдигна ръце и ги обви около врата му, вгледа се в очите му. И точно когато часовникът удари полунощ, впи устни в неговите.

Между тях избухна светлина като електрически ток, който разтърси кръвта, удари право в сърцето. После заблестя като безкрайно жадувана топлина.

О, какво не би дал да се чувства по този начин, най-накрая отново да почувства това. Да усети тялото, сърцето и душата ѝ слети в едно в този копнеж, тази топлина и неописуем бурен екстаз.

Неговите устни върху нейните, дъхът му — слят с нейния, сърцето му — до нейното сърце. И цялата тъга и мъка — пропъдена далеч, сякаш никога не е била.

Някога си бе мислил, че онова, което изпитва към нея, е всичко, че е отвъд пределите на онова, което някой някога би могъл да почувства. Но се оказа, че е грешал. Това, след толкова години без нея, беше повече. Ароматът ѝ го изпълваше, вкусът ѝ го пленяваше. Тя даваше всичко от себе си, както някога, в една обикновена целувка. Сладост и сила, власт и покорство, желание и щедрост.

Искаше му се да я задържи, да задържи момента до края на дните си.

Но тя се отдръпна, остана за миг в прегръдките му, погали бузата му, после направи крачка назад.

— Нова година е.

— Остани с мен, Брана.

Сега тя сложи длан върху сърцето му. Преди да отговори, Конър и Мийра се появиха на вратата.

— Тъкмо щяхме...

— Да си вървим — довърши Мийра изречението на Конър. — Тръгваме си веднага.

— Да. Разбира се, даже не сме били тук.

— Всичко е наред. — Брана задържа за миг ръката си върху гърдите на Фин, после я отдръпна. — Ние също идваме. Фин отсъства

прекалено дълго от собственото си парти. Ще вдигнем наздравица за новата година. За късмет. За светлината. За онова, което може да бъде.

— Което трябва да бъде — каза Фин и излезе пръв.

— Върви с него — предложи Мийра и отиде при Брана. — Добре ли си?

— Добре съм. Но самата истина е, че бих пийнала нещо и колкото и да не е в природата ми, искам да съм заобиколена от хора и много шум.

— Така да бъде.

Когато Мийра прегърна приятелката си през кръста, Брана за миг се облегна на нея.

— Как е възможно да го обичам повече сега, отколкото някога? Как може в мен да има толкова повече любов към него, когато онази, която изпитвах някога, беше всичко?

— Любовта може да посърне и загине. Виждала съм го. Но може и да расте и да се възражда. Мисля, че когато е истинска и предопределена, може само да става по-голяма и по-силна.

— Не бива да е мъчение.

— Не. Онова, което сами правим с нея, ни носи мъка или радост, според мен, а не любовта.

Брана въздъхна и изгледа сериозно Мийра.

— Кога стана толкова мъдра?

— Когато си позволих да се влюбя.

— Да идем да вдигнем наздравица за това. За твоето влюбване, за организаторския талант на Айона, за проклетата Нова година и за края на Кеван. Струва ми се, че бих искала да се понапия.

— Що за приятелка ще съм, ако не се понапия с теб? Да идем да си намерим шампанско.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше му дошло до гуша от гости. В два и половина сутринта прекалено много от тях се мотаеха в къщата му, сгушени удобно наоколо, сякаш се канеха да останат до пролетта. Мина му през ум да се качи горе, да се затвори в спалнята си и да ги остави да се оправят сами. Беше зверски уморен, а в добавка онзи миг — онзи невероятен миг с Брана — беше разбъркал напълно емоциите му и вече не знаеше какво чувства.

Затова му се струваше по-лесно изобщо да изключи всичко и да не чувства нищо.

Тя изглеждаше напълно доволна да седи, да пие шампанско и да си бъбри с останалите гости. Но Брана си беше такава, нали? Корава като стомана.

Най-добре щяха да му се отразят няколко часа сън. На сутринта отново щяха да се захванат с кроежи за края на Кеван — или по-късно през деня. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Краят му щеше да означава, че е изпълнил задълженията си. Краят на Кеван щеше да сложи край и на собственото му мъчение.

Затова просто щеше да се измъкне тихомълком. На никого нямаше да липсва на този етап.

Точно тогава се появи Айона, сякаш прочела мислите му, провря ръка под лакътя му и стисна дланта му.

— Проблемът, когато направиш наистина страхотно парти, е, че хората не искат да си тръгнат.

— Аз искам.

Тя се засмя, стисна по-силно китката му.

— Вече са останали само най-упоритите, но ще започнем да ги подканяме да си вървят. Твоят кръг няма да те остави насаме с тях. Дай ни двадесетина минути. Трябва само да обиколиш стаите и да почнеш да събираш празните чаши и чинии, тъй като сервитьорите си тръгнаха преди няколко часа. Това е знак, че е време за прибиране.

— Щом казваш.

— Точно така е. — За да му покаже, тя започна да събира бутилки и чаши и подкани с поглед Бойл да почне да прави същото.

Само след минути цяла групичка от същите тези упорити гости беше готова да си тръгне с благодарности и пожелания за щастлива и благополучна нова година. А в някои случаи, като например Шон, сърдечни и сантиментални прегръдки.

Вълшебството на партито, реши Фин и започна да събира чашите за чай и кафе наоколо.

Занесе ги в кухнята, сбогува се с още няколко души. Два заека с един куршум, каза си той, щеше да разтреби остатъците от партито и да разкара останалите накрая гости.

Макар да бяха нужни трийсет минути, вместо предвидените от Айона двайсет, не можеше да се оплаче.

— Това са последните — заяви Айона.

— Слава на боговете.

— Направи тази вечер забавна и запомняща се за много хора. — Тя се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — И сам се забавлява при това.

— Щастлив съм да си я спомням, след като вече приключи. И ти благодаря за всичко, което направи.

— За мен беше безкрайно удоволствие. — Тя огледа всекидневната, кимна. — И не оставяме твърде голяма бъркотия след себе си. Брана, мога да дойда с теб и да оставя колата си тук. Ще закарам баба до летището чак следобед, така че лесно мога да дойда да я взема.

— По-добре се прибери с Бойл.

— Ще се движим в колона — реши Конър, докато си обличаше палтото. — Пътят не е дълъг, но все пак е посред нощ. Брана ще тръгне след теб и Бойл, а ние с Мийра ще сме на опашката.

— Няма да се прибирам вкъщи тази нощ. Оставам тук.

Брана гледаше Фин, докато го заявяваше. Той не беше сигурен дали ще може да запази равновесие, след като го бе зашеметила по този начин.

— Ами добре! — Мийра се усмихна ослепително и нахлузи шапката на главата си. — Ние потегляме. Лека нощ и щастлива нова година.

— Но... — понечи да каже нещо Конър, докато тя направо го влачеше към вратата, а Айона буташе Бойл зад тях.

— Няма ли да ме оставиш да си сложа поне палтото? — оплака се Бойл, докато Айона затваряше решително вратата зад гърбовете им.

Фин остана на мястото си. Само една мисъл успя да пробие път през пълното задръстване в съзнанието му.

— Защо?

— Реших в този момент, на това място, да не мисля за вчера и за утре. Може би впоследствие и двамата ще съжалим за това, но искам да бъда с теб. Винаги съм го искала и винаги ще искам, но имаме само тази нощ. Сега няма как да мечтаем за замъци и да си даваме обещания, и двамата го знаем. Но имаме тази нужда и най-накрая отново има доверие между нас.

— И ти се задоволяваш с това?

— Разбрах, че е така, а бог ми е свидетел, че съм го премисляла от всички страни и безброй пъти, но сега съм доволна и на това. И двамата имаме право на този избор. Ти ме помоли да остана с теб. Аз казвам „да“.

Огромна част от мъката и гнева в него се уталожиха, докато примирението, с което бе живял години наред, отстъпи, за да направи място за неописуема радост и вълнение.

— Може да съм си променил мнението по въпроса.

Тя се засмя и той видя искриците в тъмносивите ѝ очи.

— Ако случаят е такъв, мога да се обзаложа, че бързо ще те накарам да го промениш отново.

— Изглежда, трябва поне да ти дам шанс. — Той протегна ръка.

— Няма да те целуна тук, иначе ще се озовем на пода. Ела в леглото ми, Брана.

Тя сложи длан в неговата.

— Никога не сме били заедно в легло, нали? Любопитна съм какво е твоето. Сдържах се да не се кача горе и да не надникна по време на партито. Проявих желязна воля.

— Никога не ти е липсвала. — Той вдигна ръката ѝ към устните си. — Представял съм си теб в леглото ми хиляди пъти. Милиони.

— Аз не бих могла да направя същото, защото дори и желязната ми воля не би издържала на подобно нещо. — Изненадана от собственото си спокойствие, тя на свой ред целуна ръката му. —

Разбрах, когато Айона се появи в ателието ми, че ще се върнеш. Че ще бъдеш част от това, част от мен отново. И се питах защо, защо, когато съм създала нов живот за себе си, когато съм доволна от него, съдбата пак иска да те доведе при мен.

— И какъв беше отговорът?

— Още не съм го намерила, а не спирам да се питам. Но не и тази нощ. Цялата ти къща е великолепна. Толкова много стаи има и всеки сантиметър от пространството е внимателно премислен и изпипан до последния детайл.

Но нищо, помисли си той, не можеше да се сравнява с домашния уют на кухнята в нейната малка къща.

Отвори вратата на спалнята си, целуна пак ръката ѝ, после влязоха заедно. Вместо да натисне ключа на лампата, той махна с ръка.

Огънят в камината се разпали и свещите грейнаха.

— И тук всичко е великолепно — каза тя. — Великолепно мъжко убежище, но топло и красиво, вместо да е практично и спартански обзаведено. Леглото ти е разкошно. — Отиде до него, погали с пръсти масивната табла в долния му край. — Старо, много старо. Сънуваш ли онези, които са спали в него някога?

— Пречистих го, за да нямам усещането, че дяла леглото си с непознати от минали времена. Така че, не, не ги сънувам. Сънувам само теб, когато спя тук.

— Знам, понеже споделих един миг от сънищата ти.

— Не само тогава. Хиляди и хиляди пъти.

Тя се обърна към него, погледна го под светлината и сенките, които хвърляха игривите пламъци в камината. Сърцето, което му бе отдадала преди толкова много години, сега се изпълни с нови чувства.

— Тази нощ няма да сънуваме — изрече тя и с разтворени ръце пристъпи към него.

Нервността, която усещаше като изтръпване под кожата, се изпари. Тяло до тяло, уста до уста с него, светът ѝ просто си дойде на мястото.

Това, естествено, бе единственото липсващо звено във веригата на живота ѝ.

Но тази нощ, след като можеше да е само за една нощ, щеше да си направи подарък. Щеше да се остави изцяло на чувствата. Да

отвори себе си, сърцето, тялото, ума си и да почувства онова, срещу което толкова дълго се беше борила.

Утре, ако се наложеше, щеше да се залъгва, че е било само физическо преживяване, само начин да освободи напрежението помежду им за общото благо. Но тази вечер приемаше истината.

Тя обичаше. Винаги го беше обичала и щеше да го обича до края на дните си.

— Липсваше ми — прошепна тя. — О, Финбар, липсваше ми.

— Копнеех за теб. — Той докосна нежно с устни страните ѝ, после ги върна към нейните.

Тя се вкопчи в него, когато се издигнаха няколко сантиметра над пода, после — почти на половин метър, и се завъртяха. Разсмя се, протегна ръце и посипа звезди над главите им.

— Под светлината на огъня и на звездите, под пламъка на свещите тази нощ, всичко, което съм, е твое.

— И всичко, което си, аз боготворя.

Той я положи внимателно на леглото, потъна в целувката ѝ. Беше с нея, най-после с нея, и можеше да пие дълго и дълбоко от устните ѝ, можеше да усети тялото ѝ под своето, да види косата ѝ, разпръснатата върху леглото.

Дарът, който тя даваше и на двамата, бе прекалено ценен, за да бърза. Затова той се наслаждаваше на нейния дар и ѝ даваше всичко, което има, в замяна.

Бавно вдигна ръце нагоре по тялото ѝ, нежно обхвана гърдите ѝ. Вече не бяха напъпилите гърди на младото момиче, запечатани в съзнанието му, а в пълния си разцвет.

Нови спомени, които да се насложат върху предишните.

Притисна устни до шията ѝ, наслади се на уханието ѝ, което се излъчваше там, точно там, и което го бе преследвало в дните и нощите му. Отново можеше да го вдъхне като насыщния въздух.

Когато плъзна роклята надолу по раменете ѝ, тя изви тяло, за да го улесни. Кожата ѝ, бяла като мляко, отразяваше златистите пламъци на огъня му, сребрилата светлина на звездите ѝ. Разсъбличаше я, сякаш разкриваше най-скъпоценно съкровище.

Сърцето ѝ потръпваше под докосването му. Единствено той бе успял да предизвика това усещане, смесица между нервност и удоволствие. Всеки път, когато я целуваше, беше бавно и дълбоко,

сякаш светът можеше да спре да се върти и да поеме по пътя си отново, докато той се наслаждава на вкуса ѝ.

— Имаш повече търпение, отколкото някога — успя да промълви тя, когато кръвта ѝ сякаш запя във вените.

— Ти си по-красива, отколкото беше. Не съм вярвал, че е възможно.

За миг тя улови лицето му между дланите си, прокара пръсти в косата му, после се завъртя и се озова върху него, а звездите се носеха над главата ѝ.

— Ами ти. — Тя издърпа пуловера му нагоре, захвърли го встрани. — Вещер и воин. По-силен си от момчето, което обичах. — Разпери длани върху гърдите му. — Ранен, но винаги верен. Доблестен.

Когато той поклати глава, тя хвана ръцете му и ги притисна към своето сърце.

— За мен това е важно, Фин, повече, отколкото мога да изразя с думи. Много е важно. — Наведе се и докосна с устни неговите, после ги притисна към сърцето му.

Беше разбила сърцето му, както и той нейното. Не знаеше какво им е отредила съдбата, дали изобщо сърцата им можеха да бъдат излекувани. Но тази нощ искаше той да знае, че тя познава сърцето му и го цени.

За да смени тона, тя лекичко прокара пръсти по ребрата му. Фин подскочи като заек.

— По дяволите.

— О, явно още имаш слабо място. Точно тук. — Тя се пресегна отново, но той улови китката ѝ.

— Внимавай, защото и аз си спомням една-две твои слабости.

— Нищо не може да ме накара да запищя като момиче, Финбар Бърк. — Тя се извъртя отново, когато той се надигна, уви здраво краката си около кръста му, а ръцете — около врата. — Все още предпочиташ юмрук в лицето, вместо гъделичкане по ребрата.

— Първото не е толкова унизително.

Тя тръсна коса назад и се разсмя с лице, вдигнато към тавана.

— Помниш ли...

Тя отново погледна лицето му, срещна погледа му. Всичко беше там, в този миг, изписано в очите му. Копнежът му по нея и любовта,

която го водеше. Минало и настояще се сблъскаха, понесоха я като горещ вихър, запалиха собствената ѝ изгаряща нужда.

— О, господи, Фин.

Никакво търпение повече, никакво внимателно оглеждане. Двамата се сляха в един безумен миг, подтиквани от дива страст и отчаяние. Грубите му ръце шареха по тялото ѝ, алчно и нетърпеливо, докато нейните рязко дърпаха останалите дрехи по тялото му.

Нищо помежду им, мислеше си тя. Не можеше да понася дори въздухът да ги разделя. Устните им се сляха в кипежа на страстта и жаждата, докато двамата се търкулнаха на леглото, за да открият повече от телата си.

Тя впи зъби в рамото му, заби пръсти в хълбоците му.

— Ела в мен. Искам те вътре в мен.

Когато проникна в нея, светът спря. Никакво дихание, никакви звуци, никакво движение. После се изви гръм, прегракнал рев, сякаш някакъв звяр препуска надолу по хълма. И светкавица, блясък, който озари стаята като по пладне.

С очи, приковани в неговите, тя стисна здраво ръцете му.

— Тази нощ ние решаваме — каза тя. — Тази нощ е само наша. — Изви се към него. — Обичай ме.

— Само теб. Завинаги.

Той се отдаде на нуждата, на нейното желание, на собственото си сърце.

Когато двамата заедно стигнаха върха, те бяха гръмотевицата и светкавицата. А над главите им нейните звезди грейнаха още по-ярко.

Когато се събуди, слънцето вече бе изгряло и блестеше ярко. Слънчев ден за началото на новата година. А Брана спеше до него.

Искаше да я събуди, да прави любов с нея под струящата слънчева светлина, както бяха правили в мрака и чак до нежната целувка на зората.

Но под очите ѝ се бяха отпечатали сенки. Нуждаеше се от сън, от тишина и спокойствие. Затова само докосна косата ѝ и се усмихна, като си спомни, че при събуждане Брана е ядосана в най-добрия случай и направо бясна в най-лошия.

Той стана, нахлузи панталон и се измъкна тихо от стаята.

Щеше да поработи. Искаше да работи, да намери начин да сложи край на всичко, да реши проблема веднъж и завинаги. И да разбере как да вдигне проклятието, което една умираща вещица бе направила преди толкова много време.

Ако можеше да развали проклятието, да премахне белега, двамата с Брана можеха да бъдат заедно не само за една нощ, а за цял живот.

Бе изгубил вярата си, че това може да стане. До тази Нова година, до часовете, прекарани с нея. Сега надеждата, вярата, бе отново в него, изгаряше го отвътре.

Щеше да намери начин, повтаряше си той, докато отиваше в кабинета си. Да унищожи Кеван и да защити тримата, както и всички техни бъдещи наследници. Да изличи клеймото от тялото си и да пречисти кръвта си от всякаква следа от Кеван.

Днес, в този първи ден от новата година, щеше да поднови търсенето си.

Замисли се за отровата, която бяха направили за последната битка. Силна и могъща, бяха стигнали толкова далеч с нея. Раните на Кеван — или онова, което владееше тялото му — бяха сериозни. Но не и смъртоносни. Защото онова, което даваше сила на Кеван, не беше смъртно.

Демон, замисли се Фин, докато прелистваше книгите си. Освободен чрез жертвоприношение, за да се слее с гостоприемно тяло. Такова, което също притежава сила.

Кръв от бащата.

Седна зад бюрото си, за да си води бележки.

Кръв от жената.

Пролята от сина.

Записа всичко, поредността на стъпките, думите, всичко, което бе видял, и онова, което бе почувствал.

Червеният камък бе създаден чрез магия на кръвта от най-страшния вид, посредством най-жесток акт. Той бе източникът на силата, на изцелението и безсмъртието.

— И портал — измърмори Фин, — през който демонът да преминава и да се въплътява в приемника си.

Можеха да изгорят Кеван и да го превърнат в пепел, както бе направила Сърха, но това нямаше да бъде краят му без унищожението

на камъка и на демона.

Втора отвара, замисли се той, стана и закрачи из стаята. Която да затвори този портал. Да заключи демона вътре, после да го унищожи. Кеван не можеше да съществува без демона, нито демонът без Кеван.

Свали от рафта друга книга, един от дневниците, които си водеше при пътуванията си. Опря длани на работния плот, приведе се напред и се зачете, за да освежи паметта си. Да помисли какво може да се направи.

— Фин.

Потънал в мислите си, погълнат от заклинания за светла и тъмна магия, той погледна към вратата. Тя беше облякла една от най-старите му ризи, избеляла памучна риза, която понякога навличаше за работа в конюшната. С боси крака, голи колене, разрошена коса и слисано и тъжно изражение на лицето.

Сърцето му прескочи — само при вида ѝ — още преди да проследи погледа ѝ към прозореца, към изображението от цветно стъкло на самата нея.

Той се изправи, пъкна палци в предните джобове.

— Струваше ми се съвсем редно Тъмната вещица да наднича през рамото ми, докато работя тук. Да ми напомня защо го правя.

— Такава любов носи постоянна тъга.

— Да.

— Как да продължим нататък, след като това може никога да не се промени?

— Вземаме това, което имаме, и правим всичко, което можем, за да го променим. Нима не живяхме достатъчно дълго един без друг?

— Ние сме такива, каквито сме, Фин, и не всичко зависи от избора ни. Помежду ни не може да има обещания, не и за утрешния ден.

— Тогава да се радваме на днешния.

— Само за днес. Ще се погрижа за закуската. — Тя се обърна да излезе, надникна през рамо. — Имаш чудесен кабинет. Също като останалите стаи в къщата ти подхожда напълно.

Брана слезе на долния етаж. Най-напред кафе, каза си тя. Сутрин кафето винаги правеше нещата по-ясни.

Бе започнала новата година с него, нещо, което се бе заклела да не се случва. Но бе дала тази клетва, разтърсена от буря от емоции,

объркана. И беше я спазвала, призна си сега, както заради дълга, така и водена от инстинкт за самосъхранение.

А сега, заради любовта, я бе нарушила.

Светът не бе свършил, каза си тя, докато се занимаваше с модерната машина за кафе на Фин. От небето не се бяха посипали огън и жупел. Бяха правили секс, много и прекрасен секс, и съдбата явно го бе приела.

Беше се събудила бодро и весела, отпусната и... щастлива, призна си тя. И бе спала по-спокойно и по-дълбоко, отколкото всяка друга нощ след Самхейн.

Сексът бе енергия, замисли се тя, отпивайки с благодарност първите глътки кафе. Беше нещо хубаво, когато се правеше с желание — истинска благословия и задоволяване на основни нужди. Значи сексът беше разрешен и тя можеше да благодари на богинята за това и щеше да го направи.

Но бъдещето бе друго нещо. Вече нямаше да си прави планове, да гледа замечтано напред в бъдещето. Само днешният ден, напомни си тя.

Това бе много повече от всичко, което са имали досега, и трябваше да им бъде достатъчно.

Затършува из огромния му хладилник — о, колко би искала и тя да има толкова голям — и намери три яйца, мизерно парче бекон и един-единствен домати.

Също като днешния ден и секса и това трябваше да им е достатъчно.

Чу го да слиза тъкмо когато довършваше приготвянето на закуската, която мислено нарече „бедняшки омлет“.

— Запасите ти от хранителни продукти са отчайващи, Фин Бърк. Пълна скръб, затова ще трябва да се задоволиш с това, което успях да приготвя, и ще си благодарен и на толкова.

— Наистина съм ти благодарен.

Тя се озърна. Беше си облякъл черна тениска с дълъг ръкав, но краката му бяха боси като нейните.

— Изглеждаш ми твърде щастлив за мизерно парченце бекон, домати и три бъркани яйца.

— Носиш само любимата ми стара риза и готвиш на моята печка. Щях да съм глупак, ако не съм щастлив.

— Не, ти никога не си бил глупак. — Тя сложи втора чаша в кафемашината и натисна нужните копчета. — Тази е много по-добра от моята. И аз трябва да си купя. А твоят конфитюр е по-стар и от Горгоната Медуза и също толкова противен на вид. Ще се задоволиш само с масло на препечените филийки. Започнах да ти правя списък за продукти. Ще трябва да...

Той я завъртя, повдигна я на пръсти и плени устните ѝ. Когато умът ѝ се проясни за миг, Брана си каза какъв късмет имат, че е махнала омлета от котлона, иначе щеше да изгори и да го изхвърлят на боклука.

Но понеже го бе махнала, отвърна на целувката подобаващо.

— Върни се в леглото.

— Няма да го направя, защото си направих труда да приготвя закуска от мизерните ти запаси. — Дръпна се назад. — Вземи си кафето. Смятам да сервирам, преди всичко да изстине. Как изобщо се справяш сам със закуската?

— Откакто Бойл рядко е на разположение, за да го изнудя да ми сготви нещо, се справям с каквото ми е подръка. Имам овесена закуска в пликчета, които можеш да стоплиш в микровълновата.

— Жалка история. — Сложи чиния пред него, както и друга за себе си, след което седна. — А имаш такова хубаво кътче за закуска тук. Мисля, че когато Бойл и Айона се нанесат в къщата си, ще можеш да виждаш светналите им прозорци през дърветата оттук. За тях означава много, че им продаде онази земя.

— Той ми е като брат и добре че е така, иначе можеше да открадна Айона за себе си. Макар че изобщо не я бива в готвенето.

— Вече е по-добра, отколкото преди. Но пък точно тези нейни умения можеха единствено да се подобрят. Всеки ден става по-силна. Магията ѝ е още млада и неукрепнала, но в нея се долавя някаква свирепост. Може би именно затова огънят е нейният елемент.

Толкова е хубаво, мислеше си тя, и много мило. Да седят и да си приказват на закуска с кафе.

— Баба ѝ ще наеме ли твоята къщичка? — попита го тя.

— Мисля, че да.

Брана побутваше яйцата си.

— Толкова много връзки има между мен и теб, както и всички останали. Бях изтикала всичко това на заден план в ума си много дълго

време, но през последните месеци отново започнах да се питам защо са толкова много? Не само ти и аз, Фин. Винаги сме били свързани с Бойл и Конър, и Мийра.

— Нашият кръг — съгласи се той, — макар непълен, докато не дойде Айона.

— Идването ѝ е предопределено, както и останалото. А нима ти нямаше къща за даване под наем точно когато майката на Мийра се нуждаеше от дом, както и сега бабата на Айона? Ти и Бойл сте свързани с конюшната, ти и Конър — с школата за соколи. Земята, която беше твоя собственост, сега ще стане основа за дома, в който Бойл и Айона ще преживеят дните си. Ти прекара повече време далеч оттук през изминалите години, но въпреки това си много тясно свързан с нас. Някой може да каже, че просто така е устроен светът, но аз не го вярвам. Вече не.

— В какво вярваш?

— Не съм сигурна. — Отново побутна яйцата в чинията си и се загледа през прозореца. — Знам, че има връзки между днешните трима и първите трима. И всеки от нас е по-тясно свързан с един от тях. А нима Иймън не се припозна в Мийра, смятайки, че вижда своя позната циганка, която се казвала Аня, както ти кръсти бялата кобила, която доведе, за да събереш с Аластар? Мисля, че Бойл също има някаква връзка там, частично, и ако е нужно, бихме открили неговата връзка с Тийгън от първите трима.

— Няма нищо чудно. — Той потри рамото си. — За мен е Кеван.

— Мисля, че има и още, някъде далеч назад. Ти си от неговия род, от неговата кръв, но не си свързан с него, както аз с Брана на Сърха или Конър с Иймън, или някой от другите. Ако беше така, нямаше да доведеш Аластар за Айона и Аня за Аластар.

— Не съм довел Аня за Аластар, не точно, или поне не само затова. Доведох я за теб.

Чашата, която бе вдигнала, замръзна наскоро въздуха.

— Аз... не те разбирам.

— Когато я видях, си представих теб. Някога обичаше да яздиш, да полетиш, яхнала кон. Видях те върху нея, полетяла в нощта, на фона на пълната луна. А ти, ти грееше като свещ с...

— Какво?

— Каквато си изобразена на прозореца на горния етаж, каквато си те представях преди години, когато поръчах да го направят. С жезъл в едната ръка, огнено кълбо в другата. Видението се появи само за миг, но беше ясно като бял ден. Затова я доведох тук — за теб, когато си готова за нея.

Тя не каза нищо, за миг остана без думи. После стана, отиде до вратата и пусна вътре кученцето, което бе усетила, че чака там.

Бъгс замаха с опашка в краката ѝ, после се втурна към Фин.

— Не му подавай храна от масата — разсеяно каза тя, докато сядаше обратно. — Лоши обноски и за двамата.

Фин, който щеше да направи тъкмо това, погледна към кученцето, което сякаш го умоляваше.

Знаеш къде е храната, братле. Да не ядосваме дамата.

Доволен и на това, Бъгс изтича към пералното помещение и купичките си.

— Ще яздя нея, когато се изправим срещу Кеван този път, и ще бъда по-силна с нея. Ти ни донесе оръжия, защото и Аластар, и Аня са точно такива. Проля кръвта си заедно с нас, правиш заклинания и кроиш края му заедно с нас. Ако връзката ти е основно с него, най-силна с него, как би могъл да правиш всичко това?

— От омраза към него и всичко, което представлява.

Брана поклати глава. Омразата не раждаше смелост или доблест. А стореното от Фин изискваше и двете.

— Беше грешка от моя страна да се опитвам да те изолирам от това в началото, постъпих егоистично. Исках да повярвам, че това е основната връзка — между теб и Кеван, но не е така. Не и по начина, който той иска, не и колкото му е нужно. Ти си свързан с нас. Не разбирам какви са причините, но това е самата истина.

— Обичам те.

О, как се стопляше сърцето ѝ от думите му и едновременно с това я болеше. Тя само докосна ръката му.

— Любовта е силна, но не обяснява с логични доводи защо чувствата ти към мен те свързват толкова тясно с останалите.

Сега Брана се приведе напред, забравила за закуската си.

— От времето на първите трима чак до наши дни не съм намерила други, които да са толкова тясно свързани един с друг. Няма други, които да са се връщали до първите насън или да са призовали

тях в своето време. Мнозина са се опитвали напразно, но никой не е бил толкова близо до унищожаването му. В книгите няма записани истории как тримата поемат в битка на гърба на Аластар, заедно с Кател и Ройбиър. И никъде не се говори за четвърти, за такъв, който носи клеймото, да се е присъединил към тях. Това е съдбата ни, Фин, но ти си различното в нея. Сега го вярвам. Ти ни даваш най-добрия шанс да го довършим, точно ти, който носиш клеймото му и си наследил неговата кръв. И въпреки това не мога да разбера причината.

— Трябва да се направи избор, както знаеш добре, със силата и с кръвта.

— Усещам, че има и нещо повече, но и това може да е достатъчно.

— Няма да е достатъчно, за да унищожи Кеван. Искам да кажа, че няма да можем да направим повече от онова, което Сърха е постигнала, без да унищожим злото, което е приел в себе си.

Тя кимна, понеже бе стигнала до същия извод.

— Демонът, с който е сключил сделка.

— Демонът, който го използва, за да добие свобода. Кръв от баща му, от майка му, пролята от него и изпита, използвана по желание и подстрекаване от демона, за да сътвори камъка.

— И източник на сила.

— Не просто източник на сила според мен. Това е портал, Брана, врата към Кеван.

— Портал. — Тя се облегна назад. — Интересна мисъл. През камъка, сътворен с най-черната магия на кръвта, в тялото на магьосника, който е сключил сделката. Седалище на силата и начин да влезе в този свят. Ако един портал е отворен...

— Той може да бъде затворен — довърши Фин.

— Да, наистина интересна мисъл. Значи всичко се свежда до стъпки и етапи. Да отслабим и впримчим Кеван, за да не може да се измъкне и отново да се изцели. И докато той, приемникът, е слаб и в клопка, да затворим портала, заключвайки отвъд демона, който е източникът на силата. Да го унищожим и тогава да сложим край на Кеван за вечни времена.

Тя отново взе вилицата си и макар яйцата да бяха изстинали, ги изяде.

— Ами, значи, остава само да измислим как може да бъде направено, кога да го направим и да приключваме.

— Имам няколко идеи, а сигурно ще ми хрумнат и още, когато прочета това. Прекарах известно време в компанията на един монах от „Шаолин“ преди няколко години.

— Монах... Работил си заедно с монах от „Шаолин“? В Китай?

— Исках да видя стената — сви рамене Фин. — Той имаше интересни виждания за демоните като някакъв вид енергия. Освен това съм се срещал тук и там с шамани, вещици, мъдреци, аборигенски старейшина. Водя си дневници, които сега ще прочета внимателно.

— Изглежда, доста си се образовал по време на пътуванията си.

— По света има много места със силна енергия, пропити с древна сила. Те притеглят хора като нас. Имаме само днешния ден — каза той и се пресегна да улови ръцете ѝ. — Но ако някога има и утре, бих ти ги показал.

Тъй като не можеше да му отвърне, тя само стисна ръцете му на свой ред и стана да разчисти масата.

— Днешният ден се нуждае от нас. Изобщо не съм мислила как се унищожават демони, а често казано, не съм и вярвала, че съществуват в нашия свят. Което, както сега осъзнавам, е също толкова недалновидно, колкото и разбиранията на онези, които не вярват в магията.

— Аз ще се погрижа за разтребването на кухнята. Такова е правилото в твоята къща и е напълно справедливо.

— Добре тогава. Трябва да се прибирам и също да почета повече за демоните.

— Първият ден от новата година е — каза той и тръгна към нея. — Нещо като празник.

— Не и за такива като нас, предвид онова, което ни чака. Освен това имам работа, с която си изкарвам хляба. Ти може да имаш служители и съдружници, които се грижат за голяма част от бизнеса ти, но мисля, че и ти трябва да работиш за прехраната си.

— Днес нямаме уроци по езда, а разходките с коне и соколи са не повече от дузина общо. Има поне още няколко часа, преди да се срещна с Бойл и Конър.

Тя вдигна лице към неговото.

— Късметлия си с толкова свободно време.

— Така е днес. Мисля, че и ти можеш да отделиш още поне час.

— Ами твоето мислене не е... — Прекъсна изречението си и присви очи, когато ризата, която носеше, се изпари без следа и тя остана гола. — Това беше грубо и негостоприемно.

— Ще ти покажа голямо гостоприемство, любима.

Прегърна я здраво и мигом пренесе и двамата обратно в леглото.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брана си тръгна едва по обяд и завари Кател отвън да се боричка с Бъгс. Реши да не обръща внимание на факта, че служителите, които са дошли на работа в конюшната сутринта, са видели колата ѝ паркирана отпред.

Скоро щяха да плъзнат приказки, но нямаше какво да се направи. Тя потърка гръбчето на Бъгс, каза му, че е добре дошъл заедно с Фин в дома ѝ, където може да си поиграе на воля с Кател.

После подсвирна на своето куче да се качи в колата и тръгна към дома. Качи се веднага горе, за да свали официалната рокля и да се преоблече в топъл клин, мек пуловер и пухкави боти. След като вдигна косата си на небрежен кок, сметна, че е готова за работа.

В ателието сложи чайника на котлона, запали огъня. Усети полъх във въздуха и се извъртя рязко.

Дъщерята на Сърха стоеше пред нея с колчан със стрели на гърба и нейното куче Кател до краката ѝ.

— Нещо се промени — каза тя. — Изви се буря и вилня през цялата нощ. Гръмотевици ехтяха, а светкавици раздираха снежната пелена. Кеван беснееше с бурята, докато самите камъни на замъка не започнаха да се тресат.

— Ранена ли си? Ами някой от другите?

— Той не може да премине преградите, които сме издигнали, и никога няма да успее. Но липсва още едно момиче от замъка, далечна роднина, и се безпокоя, че я е сполетяла ужасна съдба. Нещо се е променило.

Да, помисли си Брана, нещо се бе променило. Но първо имаше други въпроси.

— Какво знаеш за демоните?

Дъщерята на Сърха сведе очи към кучето на Брана, което отиде при нейния Кател и двете започнаха да се душат едно друго.

— Те ходят, хранят се, жадуват кръвта на смъртните. Могат да приемат различни форми, но само една е истинската им.

— И търсят, нали така — добави Брана, — онези, които са склонни да ги нахранят, да утолят жаждата им? Червеният камък — видяхме как бе създаден и как демонът, с който Кеван сключи сделката, премина през него в тялото му. Те са едно. Сърха не е могла да унищожи Кеван, защото демонът е оживял и го е изцелил. Мисля, че взаимно са се излекували.

— Как видяхте?

— Пренесохме се в заклинанието на съня, аз и Финбар Бърк.

— Онзи, който носи кръвта на Кеван. Отишла си с него, пренесла си се във времето на Кеван, в леговището му. Как е възможно подобно доверие?

— А как иначе? Това е доверие — каза тя и махна към кучетата, които се боричкаха на пода. — Познавам сърцето на Фин и без него нямаше да знаем всичко, което знаем сега.

— Била си с него.

— Да. — И макар да усещаше загрижеността и дори укора на родственицата си, тя не съжаляваше. — Бурята е дошла и при вас. Чух я, когато се слях с Фин, и си казах, че съдбата вдига шум заради избора, който сме направили. Но ти казваш, че Кеван е развихрил бурята, и си усетила, че неговата сила или ярост са разтърсили камъните на замъка. Може би сливането ни го е разгневило — това ми звучи логично. А щом той е ядосан, аз съм доволна.

— Знам какво е да обичаш. Бъди внимателна, Брана, тази любов те обвързва с онзи, който носи клеймото.

— Внимателна съм, откакто белегът се появи върху него. Няма да пренебрегна дълга си. Заклевам се. Вярвам, че Фин може да е истинската промяна, оръжието, което винаги ни е било нужно. Рамо до рамо с него, както никои други трима досега, ще сложим край. Затова ми кажи какво знаеш за демоните?

Брана поклати глава.

— Малко, но ще науча повече. Трябва да го назовеш по име. Това съм чувала. Трябва да използваш името му в заклинанието.

— Значи ще разберем името му. Колко време е минало за теб от последния път, в който говорихме?

— Днес е La nag Ceaprairi.

Денят на хляба с масло, преведе си Брана. Нова година.

— Както и тук. Значи сме в един и същи ден, което е друга промяна. Това ще бъде нашата година, годината на тримата. Годината на Тъмната вещица.

— Ще се моля за това. Трябва да вървя, бебето се събужда.

— Почакай. — Брана затвори очи и си представи кутията на тавана. В ръката ѝ се появи малко плюшено кученце. — За бебето. Подарък от родствениците му.

— Малко куче. — Докато го галеше, дъщерята на Сърха се усмихна. — Толкова е меко, умело изработено.

— Беше мое и много го обичах. Благословени да сте ти и всички твои близки в този ден.

— Както ти и близките ти. Ще се видим пак. Ще бъдем с вас, когато е потребно, в това вярвам и го знам. — Сложи ръка върху главата на кучето си и заедно избледняха и изчезнаха.

Брана също погали главата на своето куче.

— Някога мечтаех да дам малкото кученце на своето бебе. Но след като това няма да се случи, ми се стори подходящ подарък за детенцето на предшественичката ми. — Кател притисна едрото си тяло към нея, за да я утеши. — Е, добре, имаме работа за вършене, нали така? Но първо мисля, че си заслужи бисквитка, задето прояви такова гостоприемство към Кател на Брана.

Тя взе една от кутията и се усмихна на хрътката, която седна възпитано на задни крака.

— Каква късметлийка съм с толкова много любов в живота си.

Наведе се, целуна кучето по главата, после му подаде бисквитката.

Доволна от спокойствието и тишината у дома, тя си направи чай и седна с книгите си със заклинания, за да потърси каквото и да е за демоните.

Имаше на разположение целия следобед само за себе си, което бе чудесно, затова между работата и четенето се хвана да опече курабийки за свое удоволствие. Сложи да се вари пиле с идеята, че може да стане вкусна супа с едро нарязани зеленчуци и дебело фиде. Ако нямаше пълна къща за вечеря, можеше да замрази по-голямата част за друг път.

С настъпването на вечерта тя премести книгите си в кухнята, за да продължи да работи, докато наглеждаше супата. Тъкмо си бе сипала

чаша вино, когато дойде Айона.

— Господи, една чаша би ми дошла добре и на мен. Закарах Нан, поплаках си — мъчно ми е, че си заминава, радвам се, че ще дойде пак. И си казах, че ми стига толкова за днес. — Тя си наля от виното. — Но Бойл ми прати съобщение, че са дошли дванайсет души, които посрещнали Нова година в замъка Ашфорд, решили, че махмурлукът им е отминал, и искали разходки с коне. Така че пак се върнах на работа.

Тя отпи първата си глътка.

— И бърря за каквото ми хрумне — мога да продължа и още, ако е нужно — само за да не те питам за теб и Фин, в случай че не искаш да те питат.

— Може би си се досетила, че правихме секс.

— Мисля, че всички се досетихме, че има силна вероятност това да се случи. Щастлива ли си, Брана?

Брана отиде да разбърка супата.

— Мога да кажа без капчица колебание, че изпитвах дългогодишна нужда, която бе напълно задоволена, и не съжалявам за това. Щастлива съм — каза тя, когато Айона продължи да чака. — Днес съм щастлива и това е достатъчно.

— Значи и аз съм щастлива. — Тя пристъпи към братовчедка си и я прегърна силно. — С какво мога да ти помогна?

— Вечерята е под контрол. Можеш да седнеш и да прочетеш бележките ми, да ми кажеш какво мислиш.

— Добре. Дватамата е Бойл щяхме да хапнем навън, а после да останем в неговия апартамент. Конър и Мийра — също. Предположихме, че имаш планове с Фин, и искахме да ти осигурим малко лично пространство. Но вече си сложила тази огромна тенджерка със супа на огъня, така че...

— Не променяйте плановете си заради мен. Вече съм планирала да замразя по-голямата част. Дойде ми настроение за готвене, а и така мисля по-добре. — Не спомена, че нямаха общи планове с Фин и че тя би се радвала да остане сама за една нощ.

— Нали планираш да продължиш да се виждаш с него — да бъдеш с него, имам предвид.

— Ден за ден, Айона. Не мога да мисля за по-далечно бъдеще.

— Добре, но искам да ти кажа само, че Фин се отби в конюшната да говори нещо с Бойл и изглеждаше... щастлив. Спокоен.

— Сексът носи известно успокояване впоследствие. Двамата с Фин сме се разбрали. И двамата сме доволни.

— Щом е така, и аз съм доволна.

Айона седна и започна да чете.

Брана опита супата, помисли малко, после добави още розмарин.

Седнала до масата, Айона възкликна:

— Портал! Има логика. Това е камък на злото, сътворен чрез жертвоприношение — отцеубийство, майцеубийство — какъв подобър начин за един демон да се въплъти в Кеван? Това обяснява всичко. Сърха го е превърнала в пепел. Ние почти го бяхме довършили, направо береше душа, но не сме се разправяли с демона. Как да го направим?

— Продължи с четенето — предложи Брана. Замисли се дали да не хапне супа, докато е по пижама. Може би дори щеше да качи таблата в стаята си, където можеше да почете книга междуременно, която да няма нищо общо със заклинания, зли сили или демони.

— Втора отрова — промърмори Айона, — нещо като двоен удар в бокса. И заклинание, което да затвори портала. Как да затворим портал, който е отворен чрез човешко жертвоприношение? Това ще е сложно. А и... Да призовем демона по име. — Тя вдигна очи и ги впери в Брана. — Знаеш ли името му?

— Не, още не. Но така ме посъветва Брана от първите трима. Днес дойде при мен. Описала съм подробно и срещата ни, но според мен най-важната част е, че в нейното време бе същият ден, който е и за нас. За нея днес е първият ден от новата година. Мисля, че ако по някакъв начин успеем да запазим този баланс, ще успеем да извлечем повече сила един от друг.

— Познаваме ли специалист по демони?

— Не се сецам веднага, но... подозирам, че можем да открием, ако се наложи. Вярвам, че може да се окаже много просто и основно нещо.

— Какво просто има в откриването на името на един демон?

— Просто трябва да попиташ за него.

Айона се отпусна назад в стола си, изсмя се задавено.

— Това е просто, да. Можем да се съберем тук или да идем всички в бара, ако искаш да го обсъдим тази нощ.

— Мисля, че ти можеш да го разгласиш на останалите.

— Така да бъде. Кога ще дойде Фин? Не искам да ви преча.

— О... — Брана се върна към супата. — Не сме определили точен час. Най-добре е да сме непринудени.

— Ясно. Ще се кача да взема душ и да се преоблека. Ще помоля Бойл да мине да ме вземе. Четиримата ще обсъдим всичко подробно тази вечер, а после ще обсъдим нещата с теб и Фин.

— Това ме устройва чудесно.

Уклончив отговор, помисли си Брана, когато отново остана сама. Предпочиташе да го определя като уклончив, вместо заблуждаващ. Не беше казала категорично, че очаква Фин. А и така мозъкът ѝ щеше да си почине от приказки и щеше да има възможност идеите да се уталожат малко в главата ѝ.

Би могла да си почине малко пред телевизора, вместо с книга в ръка. Да погледа нещо забавно и отпускащо. Не можеше да се сети кога за последен път го бе правила.

— Излизам! — викна Айона от коридора. — Прати ми съобщение, ако имаш нужда от мен.

— Приятно прекарване!

Брана изчака, докато вратата се затвори, после с лека усмивка извади кутия, в която да замрази цялата супа, освен една купичка.

Малко супа, чаша вино, за десерт парче от ябълковата пита, която бе опекла по-рано. Тишина вкъщи, стара пижама и нещо смешно по телевизията.

Докато си представяше привлекателната картинка, вратата се отвори.

Фин, с Бъгс по петите му, влезе с безумно грамаден букет люлякови клонки. Уханието им изпълни въздуха с аромат на пролет и обещания. Зачуди се къде ли е пътувал, за да ги набере, и вдигна въпросително вежди.

— Предполагам, си мислиш, че малка цветна градинка ще ти отвори вратата към вечеря и секс, нали?

— Винаги си обичала люляк. И Конър и Бойл подхвърлиха, че излизат тази вечер, за да ни оставят насаме в къщата ти. Кой съм аз, че да разочаровам приятелите си?

Тя извади най-голямата си ваза и отиде да я напълни с вода, докато Бъгс и Кател весело се боричкаха на пода.

— Канех се да хапна малко супа пред телевизора.

— С удоволствие ще се присъединя.

Тя взе цъфналите клонки, вдъхна уханието им — и си спомни как бе направила същото в една далечна пролет, когато той ѝ бе донесъл също толкова огромен букет.

— Изпекла съм и ябълков сладкиш за десерт.

— Много обичам ябълков сладкиш.

— Спомням си. — И сега си обясни защо изведнъж ѝ бе дошло желание да изпече точно такъв. — Имах толкова хубав план за вечерта. Почти идеален за мен. — Остави за миг цветята настрана и се обърна към него. — Беше почти идеален, а сега вече е точно такъв. Идеален е, след като и ти си тук.

Брана се хвърли в прегръдките му и притисна лице към рамото му.

— Ти си тук — прошепна тя.

Брана си каза, че това е начин да намери нова перспектива. Седмици наред проучвания, съставяне на карти и схеми, на изчисления не я бяха довели и на сантиметър по-близо до определянето на дата и час за третата и ако Бог беше отредил, последна битка с Кеван. Рядко спеше спокойно или дълго и ясно си даваше сметка, че липсата на сън е започнала да ѝ личи.

Дори и само от суета би трябвало да смени посоката.

Сега, когато спеше с Фин и той с нея и беше напълно задоволена, заслужаваше да се отбележи. Не можеше да се каже, че спи повече часове, но се чувстваше забележително отпочинала след краткия сън.

И все пак още нямаше никаква яснота относно кога или как ще се случи всичко, затова ѝ трябваше нова перспектива.

Рутината винаги я успокояваше. Работата ѝ, домът ѝ, семейството и всичко, което ги свързваше. Новата година означаваше нови стоки за магазина, семена за засаждане в лехите на малката ѝ оранжерия. Отрицателната енергия трябваше да бъде очистена, защитните заклинания — да се подновят.

В добавка към всичко трябваше да помага в планирането на две сватби.

Посвети сутринта на стоката за магазина. Доволна от новите аромати, тя напълни кутийките и бурканчетата, които бе поръчала за продуктите от серията „Син лед“, сложи им етикети, подготви ги за пренасянето до селото заедно с цяла кутия свещи, за да попълни запасите, които Айона бе унищожила почти напълно за партито на Фин.

Провери в списъка си и направи още от мехлема, който Бойл използваше в конюшната. Можеше да се отбие да му го занесе, ако денят потръгне добре, и като се замисли, добави още един буркан и за голямата конюшня.

Трябваше да иде и до пазара, каза си тя. Въпреки че беше ред на Айона, Брана реши, че би й било приятно да иде до селото, да се разходи с колата. Вечерята в компанията навсички от кръга й след онази нощ на почивка не бе довела до друго, освен до унищожаването на супата, затова пазаруването бе необходимост.

Погледна часовника и пресметна, че ще се върне след най-много два часа. Тогава щеше да опита да направи отровата за демони. Загърна се в палтото си, яркоцветен шал в синьо и червено, сложи си кашмирените ръкавици без пръсти, които си бе купила сама като коледен подарък, и натовари колата.

Понеже Кател не се виждаше наоколо, тя потърси кучето в мислите си, откри го в компанията на Бъгс и конете. Позволи му да остане там, ако така му харесва, и тръгна сама за Конг.

Прекара половината от времето, което си бе определила за престой в селото, в сладки приказки с Айлийн в магазина. След това се застоя на пазара, докато купуваше продукти и разменяше клюки с Мини О'Хара, която знаеше всичко, случило се с всекиго. Включително и факта, че в новогодишната нощ Младия Тим Макгий, за разлика от баща му — Големия Тим, и дядо му — Стария Тим, се напил като пират. И в това състояние направил серенада на Лана Кери — същата, която бе развалила тригодишния им годеж заради липса на развитие в отношенията им — и пеел под прозорците на апартамента й песни за тъга и отчаяние, за съжаление, страшно фалшиво.

Всички знаеха, че Младия Тим не може да изпее и една нота, без да разлае в протест кучетата из селото. Започнал серенадата си към

три и половина сутринта и не спрял, докато французойката в апартамента под този на Лана — Вайлет Босе, която сега работеше в кафенето, не отворила прозореца си и не го измерила със стар ботуш. Като за французойка, вметна Мини, прицелът ѝ бил отличен и ботушът ударил Младия Тим по главата, при което той паднал на задника си и продължил серенадата.

Тогава Лана излязла и го замъкнала навътре. Когато двамата излезли за вечеря на следващия ден, пръстенът отново бил на ръката на Лана, а сватбата била определена за първи май.

Чудесна история, мислеше си Брана, докато шофираше към дома си, особено предвид факта, че познаваше всички участници, с изключение на французойката с точния мерник.

И напълно си заслужаваше допълнителното време, което бе останала в селото.

Пое по заобиколния път само заради удоволствието от разходката и вече бе наближила конюшните, когато забеляза стареца отстрани на пътя, застанал на колене и опрян на бастуна си.

Тя рязко спря колата и слезе.

— Господине, ранен ли сте? — Тръгна към него, започна да търси рана или болест в него със съзнанието си. Тогава спря, наведе леко глава настрани. — Паднахте ли?

— Сърцето ми май. Едва си поемам въздух. Ще ми помогнеш ли, млада девойко?

— Разбира се, ще ви помогна. — Тя се пресегна да стисне ръката му и го блъсна със силата си.

Старецът политна назад и се катурна.

— Мислиш, че ще ме заблудиш с този номер? — Тя отметна коса, докато старецът вдигаше глава, за да я погледне. — Че не мога да прозра под заклинанието и да видя истината?

— Ти спря, стоиш извън защитните си заклинания. — Докато се надигаше от земята, старецът се превърна в Кеван, усмихнат широко и с пулсиращ червен камък на шията.

— Мислиш, че съм без защита. Ела тогава. — Тя го подкани с пренебрежително помръдване на пръсти. — Да си премерим силите.

Мъглата се появи, хапеше глезените ѝ, сякаш хиляди иглички се забиваха в кожата ѝ. Небето притъмня, внезапно се спусна сумрак.

Кеван падна на земята и се превърна във вълка, а вълкът приклепна и скочи.

Брана махна с ръце, изпъна ги с дланите навън и направи блокада, в която вълкът се блъсна във въздуха и падна по гръб.

„Лош избор“, помисли си тя, докато го гледаше как я дебне. В този му вид тя можеше да разчете мислите на Кеван като отворена книга.

Проникна в съзнанието му, потърси някакво име, но усети само ярост и глад.

И когато вълкът се приготви за атака отдясно, тя бе готова за нападението на мъжа от лявата ѝ страна. Срещна огъня му с огън, силата му — със своята.

Изненада се, че земята под краката ѝ не се продъни от силата, която изригна от нея, и онази, която бе запратена към нея. Но въздухът изтрещя и засъска наоколо. Тя удържаше атаката, напрегнала мускулите на тялото си, мобилизираща цяла си сила до краен предел. И в това време студената мъгла се надигна по-високо.

Макар да бе напълно съсредоточена и очите ѝ да не се откъсваха от неговите, докато магическите им сили бяха изправени една срещу друга, тя усети пръстите му — пръстите на демона — да се плъзгат нагоре по крака ѝ.

Обидата имаше собствена сила. Тя замахна с всичко, което имаше, и го удари, сякаш му нанесе кроше по лицето. Макар от устата му да потече кръв, той се засмя. Тя разбра, че не го е преценила добре, че е оставила гневът ѝ да замъгли разума, когато той се хвърли напред и стисна с ръце гърдите ѝ.

Само за миг, но и това бе прекалено. Сега сля в едно гнева си, разума и уменията си и призова дъжда — топъл пречистващ порой, който разми мъглата и изгори кожата му.

Тя се приготви за следващата атака, видя я в очите му. После чу, както и той, грохота на конски копита, пронизителния и дързък вик на сокола, злокобния вой на кучето.

— Мека, сочна и плодовита. В теб ще посадя семето си и моя син.

— Ще изгоря члена ти до основата и димящ, ще го хвърля за храна на гарваните само да се опиташ. О, остани още малко, Кеван. — Тя разпери ръце, спря дъжда, стисна здраво ослепително бляскав

жезъл в едната ръка и огнено кълбо в другата. — Моят кръг идва да те поздрави.

— Друг път, Сърха, искам само теб.

Докато Фин скачаше от гърба на препускащия Бару, размахал огнен меч, Кеван се превърна във вихър от мъгла.

Фин и Кател стигнаха до нея тичешком и Фин стисна раменете ѝ.

— Ранена ли си?

— Не. — Но още докато го изричаше, усети как гърдите ѝ туптят, някакво тъмно пулсиране дълбоко вътре като от развален зъб. — Нищо страшно.

Тя сложи ръка върху сърцето на Фин, с другата погали главата на Кател.

— Спокойно — каза тя, когато и останалите се появиха на коне или с колите си.

Соколите — Ройбиър и Мерлин, кацнаха заедно на покрива на пикапа на Бойл. Преди да успее да отвърне на някой от многобройните въпроси, тя забеляза Бъгс да тича с всички сили по пътя.

— Смело сърце — похвали го тя и се наведе да го гушне, когато стигна до нея. — Тук е прекалено открито — каза тя на останалите. — И съм напълно добре.

— Конър, ще се погрижиш ли за колата на Брана? Тя идва с мен. Моята къща е най-близо.

— Мога да шофирам съвсем спокойно — подхвана Брана, но той просто я грабна и метна на седлото, а после скочи зад нея. — Позволяваш си прекалено много — сковано каза тя.

— А ти си много бледа.

Тя гушна Бъгс по-здраво, когато Бару се втурна в галоп.

Бледността ѝ се дължеше на напрегнатата битка, разсъждаваше Брана, макар и краткотрайна. Щеше да си върне цвета на лицето, а с него — и душевното равновесие.

Нямаше смисъл да спори, понеже всички се тревожеха за нея, както и тя би се притеснявала за всеки от тях, ако ролите бяха разменени.

Когато стигнаха конюшните, Фин скочи на земята, вдигна я на ръце и викна на стоящия с отворена уста Шон:

— Погрижи се за конете.

Тъй като сметна, че би било по-унизително да се бори с него, Брана му позволи да я занесе на ръце в голямата къща.

— Направи излишна сцена и сега из цялото графство ще плъзнат приказки.

— Достатъчна причина е, че Кеван те нападна на пътя посред бял ден. Ще пийнеш ли малко уиски?

— Не, но бих пийнала чай, ако нямаш нищо против.

Той понечи да каже нещо, после само се завъртя на пети и я остави на дивана във всекидневната, преди да хукне към кухнята.

Останала за миг сама, Брана смъкна надолу деколтето на пуловера си и погледна тялото си. Ясно се виждаше отпечатък от пръстите на Кеван върху кожата ѝ над сутиена. Тя стана, решена да се справи с проблема насаме.

Но останалите от кръга ѝ, заедно с кучето, нахлуха в къщата.

— Не казвайте нищо. Първо трябва да мина през банята за минутка. — Тя погледна към Мийра, после и към Айона, с молба в очите.

Двете я последваха в малкото мокро помещение под стълбите.

— Какво има? — попита Айона. — Какво не искаш да видят?

— Предпочитам брат ми и годеникът ти да не зяпат гърдите ми. — С тези думи тя свали пуловера през главата. А след като Мийра си пое рязко въздух, махна и сутиена.

— О, Брана — измърмори Айона и вдигна ръце. — Позволи ми.

— Би ли сложила ръцете си върху моите? — Брана покри гърдите си с длани. — Бих могла и сама, но ще стане по-бързо и лесно с твоята помощ.

Брана потърси силата вътре в себе си, извади навън лечебната топлина, въздъхна, когато Айона сля силите си с нея, и после отново, когато Мийра просто я прегърна през кръста.

— Не е дълбоко. Докосна ме само за част от секундата.

— Боли много.

Брана кимна на Айона.

— Боли или болеше. Вече е по-добре, а и само аз съм си виновна, задето му дадох тази нищожна възможност.

— Мисля, че ще ти мине по-бързо, ще боли по-малко, ако гледаш в мен. Ако ти подсилиш онова, което аз мога да направя със своята сила. Само този път, става ли? Погледни ме, Брана. Погледни вътре в

мен. Болката излиза навън, пусни я. Синината изчезва. Почувствай топлината.

Тя се остави на силата, отвори съзнанието си, сля онова, което имаше, със силата на Айона.

— Чисто е. Не е оставил следа върху тялото ти или вътре. Ти си... — Айона спря за миг, докато още търсеше скрити рани. И очите ѝ се разшириха. — О, Брана.

— Хм, ами предполагам, че това следва. — Тя разкопча панталона си, смъкна го и разкри драскотините и синините по вътрешната страна на бедрата си.

— Проклет негодник — изруга Мийра и стисна здраво ръката на приятелката си.

— Направи го мъглата, хитра и подмолна атака. Усетих го по-скоро като докосване, а не като стискане, затова не е толкова тъмно или болезнено. Погрижи се, Айона, моля те.

Тя отново се отвори напълно и усети как се понася в топлината, която Айона ѝ даваше, докато дори и споменът за болката избледня.

— Искаше да ме изплаши, да ме нападне по начин, от който жените се страхуват най-много. Но не ме уплаши. — Брана спокойно закопча отново панталона си, сложи си сутиена, после облеche пуловера. — Вбеси ме, което му даде възможност за секунда да пробие преградите ми. Няма да се повтори.

Обърна се към огледалото над мивката и се взря напрегнато в отражението си. След това направи леко заклинание за хубост.

— Така, това ще свърши работа. Благодаря ви и на двете. Да видим дали Фин е приготвил приличен чай и ще ви разкажа на всички какво стана.

Тя излезе в коридора. Фин спря да крачи напред-назад до входната врата, отиде право при нея и я сграбчи в прегръдките си.

— Добре съм, кълна ти се. Аз... никакво ровичкане в главата ми, Конър, иначе ще се ядосам.

— Имам право да се уверя, че сестра ми не е ранена.

— Казах ти, че съм добре.

— Той беше оставил отпечатък от ръцете си, черен като катран, върху гърдите ѝ.

При думите на Мийра Брана се извъртя мигом, изумена от предателството.

— Няма да крием нищо един от друг. — Мийра изпъна гръб. — Не е честно, нито правилно, а и не е много умно. И ти щеше да го кажеш, ако беше се случило с мен или с Айона.

Конър понечи да вдигне пуловера ѝ, но Брана го удари през ръцете.

— Дръж се прилично! Двете с Айона се погрижихме за всичко. Питай я, ако не ми вярваш.

— По нея вече няма следа от него — потвърди Айона. — Но беше оставил отпечатъка си върху нея — по бедрата и върху гърдите.

— Сложил е ръка върху теб. — Фин говореше с тих глас, който ехтеше като гръм.

Брана затвори очи за миг. Не беше го усетила да се приближава зад гърба ѝ.

— Оставих се да ме разгневи, така че грешката си е моя.

— Каза, че не си ранена.

— Не го знаех, докато не дойдохме тук и не погледнах. Не беше нищо толкова сериозно както при Конър, Бойл или теб. Остави синини по кожата ми и заради мястото, на което ги остави, ги почувствах като оскверняване, каквото бе и намерението му.

Фин се извърна, отиде до огъня, загледа се в него.

Бойл се приближи до нея, прегърна я през кръста.

— Хайде, скъпа, ела. Седни и си изпий чая. Добре ще ти се отрази и малко уиски в него.

— Чувствата ми не са накърнени. Не съм толкова крехка натура. Но благодаря. Благодаря на всички ви, че дойдохте толкова бързо.

— Не достатъчно бързо.

Тя стисна ръката на Конър, когато той седна до нея.

— Това сигурно също е моя грешка, признавам си го, след като Мийра — съвсем правилно — ме засрами преди малко и ме принуди да кажа истината. Искях да съм сама с него само за миг-два и се забавих, преди да ви повикам. И преди всички да ми скочите на главата, беше наистина само миг-два, с много основателна причина при това.

— Основателна причина ли? — обърна се с лице към нея Фин. — Да не повикаш кръга си?

— Само за миг — повтори тя. — Защитена съм добре.

Ярост, чиста и жестока ярост пламна в очите му.

— Не чак толкова добре, щом е успял да сложи ръце върху теб и да остави отпечатъка си.

— Грешката е моя. Надявах се да се превърне във вълка и го направи. Кучето е моят водач, а вълкът е от същото семейство. Надявах се, че ще мога да разбера името на демона, след като вече знаем какво търсим. Но нямах достатъчно време и единственото, което намерих вътре в него, беше черен мрак и жажда. Трябва ми повече време. Вярвам, кълна ви се, че бих могла да изкопча името му, ако имам повече време на разположение.

Тя взе чая си, пийна и откри, че е толкова силен, че сама би се справила с неколцина магьосници. Точно такъв ѝ харесваше.

— Появи се като старец, болнав на вид, приклеknал край пътя. Беше намислил да ме подмами и за миг успя, но само толкова, защото все пак съм лечител и мой дълг и призвание е да помагам на нуждаещите се.

— Коего му е добре известно — отбеляза Конър.

— Разбира се. Но той продължава да си мисли, че жените, независимо от силата им, са по-маловажни, по-слаби и глупави. Затова използвах неговата хитрост срещу него и за миг се престорих, че вярвам, че е просто един болнав старец, преди да го просна по очи на земята. Вярно, трябваше да ви повикам в същия миг и ви давам думата си, че няма да се поколебая да го сторя мигновено следващия път. Той направи точно това, на която се надявах, и се превърна във вълка.

Тя им описа всичко подробно, без да пропуска нищо, после остави чая си настрана. Конър я стисна здраво в прегръдките си.

— Ще хвърлиш члена му за храна на гарваните, така ли?

— Това ми хрумна в онзи момент.

— А камъкът?

— Греше ярко в началото. И отново проблесна, когато ме докосна. Но когато дъждът ми го опари, светлината му помръкна.

Тя си пое дълбоко въздух.

— И в очите му се появи някаква лудост. Нарече ме Сърха. Гледаше мен, а виждаше нея, както каза Фин, че е било, когато ме видя в пещерата. Той все още иска Сърха.

— Векове наред. — С присвити очи, Бойл кимна. — Да бъде това, което е, да желае това и никога да не го получи. Определено може да го доведе до лудост, а Сърха е в центъра на всичко.

— А сега си ти — довърши Фин. — Приличаш на нея. Достатъчно добре чета мислите му, за да знам, че той вижда нея в теб.

— Тя е част от мен, но в неговата лудост имаше объркване. А объркването е слабост. Всяка слабост е предимство за нас.

— Видях го само за миг, но няколко пъти, докато водех туристи на разходка тази сутрин — обади се Мийра.

— И аз го видях по време на една от моите разходки. Нямах възможност да споделя с никого от вас досега. — Айона издиша шумно. — Явно отново се чувства силен и става по-дързък.

— По-лесно е да го довършим, когато не се крие — изтъкна Бойл. — Трябва да се връщам в конюшната. Мога да се справя без Мийра или Айона, ако имаш нужда от тях, Брана.

— Сега съм добре, а и... О, по дяволите! — Тя скочи на крака. — Ходих до пазара и всичко, което купих, още е в колата.

— Аз ще се погрижа — предложи Конър.

— И да сложиш всичко там, където не мога да го намеря, нали? Купих чудесно парче телешко месо и щях да го пека.

— С малки картопки, моркови и лукчета, запечени заедно с него? Мийра вдигна очи към тавана.

— Конър, само ти можеш да мислиш за стомаха си, докато сестра ти е разстроена.

— Понеже знае, че съм добре, а ако не бях, готвенето ще ме успокои напълно.

— Ще го донесем тук. — Фин заговори с тон, който не търпеше възражения. — Ако имаш желание да готвиш, ще го правиш тук. Ако ти е нужно нещо, което нямам в кухнята, ще го купим. Аз имам малко работа в конюшната, както и доста в кабинета си, но някой винаги ще е наблизо.

Той излезе, за да донесе покупките ѝ, предположи Брана.

— Прояви малко разбиране към него. — Айона говореше тихо, стана и отиде да потупа Брана по ръката. — Това не те прави слаба, той няма да си помисли нищо такова. Просто го остави на мира за малко.

— Можеше поне да попита какво искам.

Конър я целуна по слепоочието.

— Можеше и ти да го попиташ същото. Е, значи тръгваме и ще се върнем за вечеря. Ако ти трябва нещо, само ми кажи.

Когато всички излязоха, Брана се облегна и се загледа мрачно в огъня.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брана реши, предвид обстоятелствата, просто да повика каквото ѝ е нужно, при себе си. Стори ѝ се, че най-удобното място за проучването би било кътчето за закуска в кухнята, а и по този начин всичко щеше да е наблизно, когато сложеше месото да се пече във фурната.

Той стоеше далеч от нея и мълчеше — и двете неща, както тя отлично знаеше, бяха преднамерени. Нека да се ядосва, каза си тя. И тя имаше причина да се гневи, а пренебрежението от негова страна само подклаждаше огъня.

Отгоре на всичко Брана се дразнеше и задето не можеше да потисне удоволствието от това да готви истинска вечеря в неговата кухня. Пространството бе организирано толкова добре, всички повърхности блестяха, а и имаше хитроумни приспособления като например чешмата, близо до котлоните, където можеше да напълни голяма тенджерата, за да не се налага да я мъкне чак от мивката до печката.

А готварският плот бе истинска мечта. С него би имала възможност да използва професионална фурна с шест котлона отгоре, след като постоянно се налагаше да готви за толкова много хора.

Не ѝ се струваше редно мъж, който не може да готви изобщо, да има по-добра кухня от нейната — а тя считаше своята за много ефикасна и оборудвана със стил.

Затова изпадна в мрачно настроение, докато слагаше месото да се маринова и подреждаше импровизираното си работно място в кътчето за закуска.

Изпи още една чаша чай, хапна няколко бисквити, купени от магазина, естествено, докато нейното куче и Бъгс спяха под масата. Прекара времето си в търсене на формулата за втората отрова — точните съставки, думи, времето на изричане на заклинанието, после изпрати имейл на баща си, в случай че той знае нещо повече за

демоните или пък познава някого, който може да им даде повече информация.

Докато Фин се върна, изпоцапан от работата в конюшната, тя вече бе зарязала книгите си и седеше до кухненския плот, заета с белене на моркови.

Той си взе бира, без да каже нищо.

— Ти си този, който ме накара да стоя в тази кухня. — Не беше точно кавга, но определено се усещаше острота в тона ѝ. — Така че, ако още си ми ядосан, иди някъде другаде.

Той стоеше пред нея с окъсаното си сако и още по-вехт пуловер, с джинси, скъсани на едното коляно, и ботуши, които са имали много по-добри дни. Косата му бе разрошена и ограждаше в рамка хладното изражение на лицето му.

Собственият ѝ гняв само нарасна от факта, че той изглежда толкова секси.

— Не съм ти ядосан.

— По странен начин показваш веселото си настроение, след като на два пъти влиза и излиза от къщата, без да ми кажеш и думичка.

— Купувам два нови коня за езда и се занимавам с продажбата на един от младите соколи. Това ми е работата, бизнесът, който поддържа всичко наоколо, а доход в кабинета си, за да не обсъждам условията на сделките пред работниците си и момичето, което бе дошло за урок по езда следобед.

Той наклони бутилката бира към нея, после отпи.

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам, естествено, както нямам против и да се запилееш някъде другаде с гнева си. Къщата е огромна, по дяволите.

— Харесвам големи неща. — Приближи се и застана от другата страна на работния плот в средата на кухнята. — Не съм ядосан на теб, така че престани да се държиш като проклета глупачка.

Тя усети как кръвта ѝ кипва във вените.

— Проклета глупачка, значи?

— Така изглежда от моето място.

— Е, след като настояваш да останеш на мястото си, аз ще се махна. — Тя рязко остави белачката за моркови на плота, бутна назад стола си стигна на половината път до вратата, преди той да улови ръката ѝ.

Тя го блъсна със силата си, което би го запратило чак в другия край на стаята, ако не беше подготвен за удара.

— Успокой се, Брана, както се опитвам да направя аз през последните няколко часа.

Очите ѝ бяха потъмнели като пушек, а гласът ѝ бе огнено жарък.

— Няма да търпя да ме наричат глупачка — проклета или не.

— Не казах, че си такава, а само те посъветвах да не се държиш като глупачка. — Неговият тон бе хладен като януарски дъжд. — И за трети път ти казвам, че не съм ядосан на теб. „Ярост“ е прекалено слаба дума, за да опише какво тая в себе си към него, към копелето, което сложи ръцете си върху теб.

— Той отрови Конър, едва не уби Мийра, както и Айона, изгори ръцете на Бойл и те просна безсилен на пода в кухнята ми. Но ти изпитваш нещо много по-силно от ярост, защото сега той познава формата на гърдите ми?

Той стисна раменете ѝ и тя се убеди, че говори истината. Онова, което гореше в очите му, беше много повече от ярост.

— Бойни рани, справедливи или не, те са заслужени в битка. Днешният случай не беше такъв. Едва ми позволи отново да те докосна и той прави това? Не виждаш ли мотивите му, подбрания момент? Не виждаш ли, че прави това, за да мислиш за моята кръв и произхода ми следващия път, когато искам да те докосна?

— Това няма...

— И не проумяваш ли, не можеш ли да разбереш с пъргавия си мозък, че той влезе в контакт с теб? Физически контакт. И че можеше да те отвлече от тук и сега и да те замъкне където си пожелае?

Тя понечи да каже нещо, после вдигна ръце, докато той не я пусна. Върна се и отново седна.

— Сега можеш да ме наречеш проклета глупачка, защото си го заслужих. Не помислих и за двете неща, но сега съвсем ясно ги виждам. Не помислих за първото, защото ти нямаш нищо общо с онова, което той стори, което се опита да ми причини. Изобщо не бих се сетила за него, когато ме докоснеш, Фин. В това греших напълно. Но той е искал ти да си го помислиш и изглежда, е успял.

Пресегна се за бирата му, после поклати глава.

— Не искам бира.

Без да каже нищо, той се обърна и махна тапата от бутилката „Пино Ноар“, която бе използвала за Мариноване на месото. Когато й наля в чаша, тя бавно отпи глътка.

— Колкото до второто, аз имам дълбоки корени тук. Може да си въобразява, че има достатъчно сила, за да ме отвлече, когато и където си пожелае. Но ти се заклевам, че няма да успее. Взех всички предпазни мерки, когато се опита да подмами Мийра и осъзнахме напълно, че може да се мести в различни епохи. Можеш да ми вярваш.

— Добре.

Тя повдигна вежди.

— Само толкова?

— Не е ли достатъчно?

— Той искаше да ме изплаши и унизи, но се провали и в двете. Може би освен това е искал да повлияе на чувствата ми, за да не пожелае повече докосването ти, но и в това се провали напълно. Но явно е успял да те разгневи до краен предел. Това разбира отлично, яростта. Сега спиш с мен и не искаш друг да ме докосва.

— Не става дума за това, Брана. — По-спокоен, макар и в малка степен, той зарови пръсти в косата си. — Или поне не само. Въпросът е в това какво те е докоснало.

— Той познава единствено чувството на притежание. Никога няма да разбере угризенията ти, нито вината, защото, колкото и пъти да му доказваш, че отхвърляш неговата кръв, която тече във вените ти, той само това вижда в теб. Не може да види друго, освен кръвта ти. Ти трябва да го направиш. Както и всички ние. Аз го направих, иначе каквито и чувства да изпитвам към теб, не бих ти позволила да ме докоснеш.

— Именно кръвта му жадувам. Искам да я видя как капе от ръцете ми.

— Знам. — Разбираше го, призна си тя, защото сама го бе изпитвала неведнъж. — Но това е отмъщение, а отмъщението няма да го победи. Или поне не само, защото, каквито и да сме, освен всичко останало ние сме хора, а той напълно е заслужил това наше чувство за мъст.

— Не мога да го приема спокойно. Не знам как ти успяваш.

— Защото се вгледах в очите му днес, бях по-близо до него, отколкото си ти сега. Усетих ледените му длани. Но в сърцето ми

нямаше страх. Преди го имаше; имаше и страх дори когато силата е най-могъща и ярка. Но не и днес. Ние сме по-силни, всеки един от нас е по-силен, отколкото е той дори и с онова, което се е вселило в него. А заедно? Заедно сме неговата гибел.

Той заобиколи плота, сложи отново ръце на раменете ѝ. Този път нежно.

— Този път трябва да го спрем, Брана, на всяка цена.

— Вярвам, че ще успеем.

Каквото и да им струва, повтори си той наум, докато докосваше с устни челото ѝ.

— Трябва да те опазя от злото.

— Мислиш ли, че имам нужда от защита, Фин?

— Не, не мисля, но това не означава, че няма да те пазя. Нуждая се да те закрилям.

Отново я целуна по челото.

На всяка цена.

Имаше работа за вършене, която не можеше да чака удобен за него момент. Счетоводните книги трябваше да се балансират, телефонни разговори да бъдат проведени, а и изглежда, винаги имаше някакви правни документи за четене и подписване.

Отдавна бе разбрал, че за да имаш успешен бизнес, не е достатъчно просто да си собственик, да имаш мечта. Беше благодарен на Бойл и Конър, че се занимават с ежедневните задачи — както и с документите и времето за планиране и вземане на решения на момента, свързани с тях. Но това не го освобождаваше от отговорност.

Дори и когато пътуваше, той следеше отблизо всичко, като поддържаше връзка по мобилния си телефон, скайп или имейл. А когато беше у дома, се чувстваше длъжен да изцапа и ръцете си. Доставяше му удоволствие да сресва и почиства гривата на конете и той ценеше този физически контакт, колкото и менталната връзка с тях. За разлика от използването на чесалото или куката за почистване на копитата, сресването на гривата, храненето или раздвижването на конете му даваше възможност да опознае всеки кон в много по-голяма степен.

Нямаше нищо против и да почиства на птиците в школата за соколи или да прекарва доста време там, внимателно подсушавайки всяко перо. Много голямо удоволствие му доставяше участието в тренировките на по-младите птици и бе открил, че особено се е привързал към една млада женска, която бяха нарекли Саси^[1] — каквато и беше.

Макар дните бавно да нарастваха, рядко му се случваше да има достатъчно време за всичко, което иска или трябва да направи. Но знаеше къде иска да бъде и това бе у дома.

Близо година вече, замисли се той, докато стоеше в двора на школата с Конър и подритваше една синя топка за забавление на Ромео, енергичния кокер шпаньол на техния офис мениджър. Най-дългият период, прекаран тук, откакто бе станал на двайсет.

Бизнесът и любопитството му, както и нуждата от отговори, отново щяха да го накарат да замине, но този път се надяваше, че няма да му се налага да отсъства месеци наред. За първи път, откакто клеймото се бе появило върху тялото му, той се чувстваше на мястото си у дома.

— Мисля, че зимата, с по-малкото търсене от страна на клиентите, е идеалният момент да експериментираме с комбинираните разходки с коне и соколи, които обсъждахме неотдавна.

— Ще предложим нещо по-специално за онези, които са дошли за приключения. — Конър изрита топката и кучето хукна след нея. — Поработих върху цената на услугата, в случай че решим да пробваме, а Бойл измърмори недоволено, както прави винаги. Значи всичко е наред.

— И аз смятам така. Ще ми трябва различна гаранция и малко коригиране в условията на застраховката, така че ще се погрижа да сме изрядни.

— Радвам се, че не е моя грижа.

Беше ред на Фин да изрита топката.

— Другото е съставянето на график, което оставям на теб и Бойл. Разполагаме с Мийра и с теб като опитни ездачи и соколари, а и Айона се справя все по-добре със соколите.

— И няма по-добра от нея на коня. Това значи трима водачи, които биха могли да поемат комбинирана разходка. С теб ставаме четирима.

Фин погледна към Конър, който се усмихваше широко.

— Не съм бил водач, откакто... ами от първите няколко месеца, когато с Бойл започвахме бизнеса.

— Няма проблем да излезеш на разходка когато решиш, с някого от другите водачи. Ще си нещо като чирак.

Конър се засили да ритне и на шега Фин блокира, пое топката, направи няколко сложни движения с краката, които си спомняше от детството, преди да я запрати надалеч.

— Май ти се ще да направим един мач, а? — подхвърли Конър.

— Ще го направим, когато имам време, а това значи, след като направя черновата на новата брошура, за да я прегледате двамата с Бойл. Междувременно е добре да помислиш за още един водач, който може да язди и да разбира от соколи, както и да се оправя с малка група, понеже си мисля, че ще е добре да предлагаме комбинираните разходки, поне в началото, за групи до шест души. Сецаш ли се за някого?

— Има мнозина с доста опит с птиците, но бих препоръчал нашия Браян. Той има най-голямо желание да научи нови неща, да опита различното.

— Тогава поговори с него и ако е съгласен, може да започне да се обучава и после ще видим как ще тръгнат нещата. Отначало ще направим пробни разходки с наши служители или приятели. Ако всичко мине по план, ще започнем да предлагаме новата услуга от март месец например. Ще си поставим за цел равенството.

— Достатъчно време да изчистим всички спънки.

— А сега ще изведе Саси на разходка. Ще ида до конюшната, ще взема един кон и ще видим как се справя тя с кон и ездач. Мерлин ще дойде с нас, за да я държи под око. Искам да видя и как се разбират двамата. Мисля, че ще дадат отлично поколение.

Конър се ухили.

— Тъкмо се канех да ти го предложа. Според мен са отлична двойка. Подхождат си — неговото достойнство и нейната дързост. Смятам, че ще ни зарадват със страхотни пиленца.

— Ще оставим избора на тях.

Фин взе една торбичка с парченца месо, тъй като женската още си търсеше наградата за добре свършена работа, сложи си ръкавица и стегна каишките на Саси. Тя се напери леко, доволна, че са я избрали,

наведе глава настрани и го изгледа с поглед, който Фин можеше да определи само като флиртуващ.

— Хубавица си ми ти, нали? — Излезе през вратата с нея и се запъти към конюшната, след като повика Мерлин.

Соколът му направи голям кръг високо горе, после се спусна грациозно, което се стори на Фин доста показно. Застанала на ръката му, Саси разпери криле.

— Искаш да го последваш, нали? Тогава ще трябва да спазваш правилата и да летиш накъдето те поведе аз. — Той разхлаби каишките, вдигна ръка и я видя как полита в небето.

Двете птици започнаха да кръжат заедно, направиха няколко закачливи премятания и той си каза, че явно двамата с Конър бяха познали. Соколите си подхождаха отлично.

Фин се наслаждаваше на разходката, на познатите дървета наоколо, извивките в пътеката, уханието във въздуха. Макар да се бе надявал на обратното, не усети ни следа от Кеван и измина разстоянието от школата до конюшната единствено в компанията на соколите.

Отбеляза каква красива картина представляваха конюшните със загражденията за тренировки, с пикапите и паркираните отпред коли, и величествената глава на Цезар, която надничаше през прозореца на отделението. Конят го поздравя с цвилене и Фин отиде право при него, за да го потърка по гърба и да си поговорят, преди да влезе.

Завари Бойл в офиса, навъсено вперил поглед в екрана на компютъра.

— Защо хората задават толкова глупави въпроси? — попита Бойл.

— Струват ти се глупави само защото вече знаеш отговорите. — Фин седна на ъгъла на бюрото, което май бе единственото разчистено място наоколо. — Идвам от школата, където си поприказвах с Конър — подхвана той и сподели с Бойл плановете за новата комбинирана услуга за клиенти.

— Айона е много запалена по идеята. Колкото до Браян, ами, млад е, но доколкото знам и съм чувал за него, работи упорито и е добър ездач. Съгласен съм да опитаме.

— Тогава ще измислим останалото. Освен ако не се нуждаеш от мен тук, мислех да изляза с Цезар. Ще направим разходка с кон и

соколи, тъй като съм взел и Мерлин, и една млада женска. Ще набележа потенциален маршрут.

— Бъди нащрек. Рано сутринта двамата с Айона отидохме до новата къща да видим докъде е стигнал строежът. Тя видя вълка, сянката на вълка, да се промъква сред дърветата.

— А ти не?

— Не, гледах на другата страна и говорех с един от дърводелците. Тя каза, че се е приближил повече от друг път, макар че е сложила защитни заклинания около къщата.

— Ще погледна и аз.

— Ще съм ти благодарен.

Фин оседла Цезар, който беше нетърпелив да тръгнат, понеже вече бе разбрал, че ще може да потича, вместо обичайното бавно ходене. След като изведе коня, качи се на гърба му и леко се отдалечиха, Фин извади ръкавицата и сложи парченце месо отгоре ѝ, преди да повика Саси.

Тя кацна грациозно, погълна парченцето пилешко, сякаш месеци наред е гладувала, после се настани удобно. Двамата с Цезар си размениха дълъг изучаващ поглед, после конят извърна глава, сякаш соколът изобщо не го интересуваше.

— Отлично решение — отсъди Фин и за да изпита и коня, и сокола, пое в галоп.

Соколът се сепна, разпери криле — красива гледка — и би полетял, ако Фин не го бе успокоил.

— Всичко е наред. Това е друг начин за летене. — Тя се понамести нервно, не беше напълно убедена, но остана на ръкавицата. Доволен, Фин намали темпото до лек галоп и пое към гората, преди да ѝ даде сигнал да литне.

Тя полетя и кацна на един клон, където Мерлин вече я чакаше.

— Браво, отлично. Ти ще водиш, Мерлин, ние ще те следваме.

Неговият сокол полетя между дърветата, женската — след него. Запазвайки спокойния ход на коня, Фин пое нататък.

През следващия половин час той даваше уроци на Саси, караше я да се връща върху ръкавицата, после пак да полита.

Хладният и влажен въздух се превърна в ситен дъждец, но никой не му обръщаше внимание. Тук всички се чувстваха свободни и се забавляваха.

Фин мислено си набелязваше маршрута, който според него щеше да е подходящ за комбинираната разходка, защото щеше да покаже как соколите танцуват между дърветата и се връщат отново и отново към ръкавицата, без да смуцават спокойния ход на коня.

Достатъчно близо до реката, за да се чува ромоленето ѝ, достатъчно далеч навътре в гората, за да си представиш, че си излязъл на лов със сокола в друго време. Стори му се, че усеща мириса на сняг. Щеше да завали преди мръкване, каза си той, и да разкраси зелените ели и кафявите клони, да легне тихо и спокойно върху земята.

А напролет щяха да цъфнат трънките и дивите цветя, които Брана събираше за удоволствие и за отварите си.

Напролет, помисли си той — надяваше се — ще може да се разходи в гората заедно с нея на спокойствие.

И с мисълта за нея той смени посоката. Соколите и конят можеха да си починат край дома ѝ, докато той поработи с нея известно време.

Когато излезе на открито, отново пусна юздите и Цезар пое в лек галоп, а после се засмя, когато видя Бъгс да тича към тях с изплезен език.

— Сега с кучето вече имам трима водачи. Ще минем край дома на Брана и ще се отбием за малко. Може да има по нещичко за всички вас. После ще надникнем и в новата къща на Бойл, преди да се приберем.

Явно съгласен с този план, Бъгс хукна редом с коня.

Фин отново забави, когато приближиха голямото паднало дърво и гъстите увивни растения, които скриваха от погледа руините, останали от колибата на Сърха.

Бъгс заръмжа тихо.

— Да, да, идва насам. И аз го усетих.

Фин нареди на Саси да остане в небето, повика Мерлин да кацне на ръкавицата.

Мъгла се просмука през преплетените клони и листа. Фин протегна свободната си ръка и вдигна във въздуха кучето, преди да го настани да седне пред него на седлото.

Усети притеглянето, почти жизнерадостната покана да мине отвъд, да се наслади на всичко, което можеше да има, на всички тъмни дарове, които му предлагаха.

— Ако това е най-доброто ти изпълнение... — Фин сви рамене, понечи да обърне коня.

Вълкът изскочи през плета от клони — с бляскава черна козина, върху която пулсираше червеният камък. Цезар се стресна, вдигна се на задни крака, но Фин успя да се задържи на седлото и грабна кученцето, преди Бъгс да се изхлузи на земята.

За изненада на Фин, Саси се спусна рязко, пикира над вълка, после отново се вдигна нагоре и кацна на едно дърво, за да следи внимателно ставащото.

Умно момиче, каза си Фин. Смело и умно.

— Пак ще повторя, ако това е най-доброто, което можеш...

Фин пришпори Цезар в галоп и рязко протегна ръка надолу, за да разтвори земята под лапите на вълка. Конят прескочи, а вълкът изчезна.

Фин чу смеха зад гърба си и обърна коня.

Кеван се носеше над зейналата пропаст върху облак мъгла.

— Далеч не е най-доброто, момко. Тепърва ще опиташ най-доброто. Спести си усилията, тъй като накрая ще дойдеш при мен. Знаем каква кръв тече в теб.

Фин се пребори с желанието си да атакува отново, защото знаеше, че обърнатия гръб може да нанесе по-силен удар.

Затова просто обърна Цезар и се отдалечи, без да бърза.

— Спести си усилията. — Беше по-скоро шепот, отколкото вик. — И когато свърша с теб, ще обвържа Тъмната вещица, за която жадуваш, с теб за вечни времена.

Желанието да се обърне и да го нападне, се превърна в ярост.

Без да погледне назад, Фин затвори зейналата в земята черна паст и продължи напред, докато не излезе от гората.

Фин завърза коня на оградата на Брана и допря страна в главата на Цезар.

— Днес напълно заслужи името си, понеже нито за миг не се поколеба, когато те помолих да атакуваш.

Също като фокусник той протегна ръка, показа я празна, след това завъртя китката си и в нея се появи ябълка.

Докато Цезар хрупаше доволен, Фин повика Саси на ръкавицата си.

— А ти си толкова смела, макар и много млада. Отиваш на лов. — Той даде знак на Мерлин. — Двата можете да ловувате в полето на Брана, а после можете да останете за малко в заслона на Ройбиър. Колкото до теб... — Той се наведе да погали Бъгс. — Обзалагам се, че вътре има бисквитка за такива като теб.

Заедно с кучето Фин влезе в ателието.

— Ето я и моята награда — каза той, когато видя Брана да изважда тава с курабийки от малката фурна в ателието ѝ.

— Изключително добре си сметнал кога да дойдеш. — Тя остави тавата отгоре на фурната и се обърна. — Нещо е станало — каза тя веднага.

— Нищо важно, но тук има едно куче, което си е заслужило наградата, ако имаш бисквитка за него.

— Разбира се. — Тя извади две от кутията, защото Кател вече се разбуди от дрямката си пред огъня, за да поздрави малкия си приятел.

— Аз предпочитам тези — каза Фин и си взе една от курабийките, които тя вече бе охладила върху специалната решетка. — Имах малко работа вкъщи, после и в школата и конюшната. Напролет ще почнем да предлагаме на туристи комбинирани разходки с коне и соколи.

— Това е чудесно, но какво стана?

— Излязох на разходка с кон и сокол. Цезар и Мерлин, както и една красавица на име Саси, която ще създаде поколение с Мерлин, когато е готова за това.

— А какво мисли тя по въпроса? — Брана сложи чайника, а Фин си взе още една курабийка.

— Тя го харесва, както и той нея. Бях се заел да набележа няколко маршрута, подходящи за комбинираната разходка, а Бъгс се присъедини към нас, когато минахме край голямата конюшня. После тръгнахме насам с идеята да поработя час-два заедно с теб и минахме покрай пътя за колибата на Сърха.

— Можеше да избегнеш мястото.

— Вярно е. Но не исках да го избягвам. И понеже не исках, научих, че соколът, който съм избрал за Мерлин, ще бъде отличен партньор за него.

Разказа ѝ всичко, прие чашата чай и сериозно се замисли дали да не вземе трета курабийка.

— Става все по-арогантен — отбеляза Брана.

— Достатъчно, че да ни дразни, което беше същината на днешното му появяване. Искаше отново да го нападна, но ми хрумна, че ако откажа, това ще е по-голяма обида за него.

— Иска да ни докаже, че никой от нас не може да излезе просто на разходка в гората, без да се изложи на риск. Дразни ни — съгласи се Брана — с надеждата да ни стресне, да ни накара да се затворим в кръга си.

— Много по-уверен е, отколкото преди, поне така ми се стори.

— Вече два пъти проливаме кръвта му, дори повече, а последния път едва не го унищожихме.

— Но не успяхме — изтъкна Фин. — Оцелява и се излекува от раните, и знае, че трябва само да се добере до леговището си, за да се изцели отново. Знае, че може да се изправя в битка срещу нас отново и отново, и пак да се връща. Ако говорим за хазарт, шансът все някога ще ни изневери и ще изгубим. Отново приближава времето, Брана, и той разчита на това.

— Не вярва, че може да бъде унищожен, или по-скоро не вярва, че онова, което е в него, може да загине. Но сега работя върху това.

Отиде до плота и почука с пръст по бележника си.

— Обадох се на баща си, а той се обадил на свои познати и заедно стигнахме до сбор от съставки, които в комбинация могат да унищожат демона. Заедно с това работя по съчиняването на подходящо заклинание. Трябва ни името. Не вярвам, че ще се получи, ако не призовем демона по име, а така смятат и онези, с които баща ми се е консултирал по въпроса.

Фин грабна и трета курабийка, после се приближи да надникне над рамото ѝ.

— Изсушено крило от прилеп — най-добре от Румъния?

— Така казват.

— Косъм от опашката на бременен як. — Фин повдигна вежда.

— Няма ли око от тритон или език от куче? Извинявам се — обърна се той към Кател и Бъгс.

— Можеш да се шегуваш колкото си искаш, но аз съм съставила списъка с помощта на най-надеждни източници.

— Самакитка, зърна от беладона, стрити на прах, тинктура от татул от Амазония, листенца от цвета на бучиниш от Армения, мъзга

от манчинелово дърво. Някои от тези са ми познати.

— Всички са отровни. Естествени отрови. Имаме от тях в отварата, която направихме за Кеван, но тук има и много съставки, които са доста екзотични и не съм работила с тях. Явно ще трябва да поръчам да ми ги донесат. Нужна ни е и вода, благословена от свещеник, което е лесно. Кръвта си остава скрепяващият елемент. Ще ни трябва от твоята. Кръв, малко коса и нокти.

Той само изсумтя.

— Започнах да изчислявам количествата, поредността. Източниците ми си противоречат и за двете, но ще намерим точната доза. И думите трябва да бъдат подходящи. Отварата ще бъде черна и гъста, когато е направена както трябва. В нея няма да има светлина, няма да отразява нищо.

Той вдигна ръце и се зае да масажира раменете ѝ.

— Цялата си схваната. Трябва да си доволна, а не напрегната. Това е страхотен напредък, Брана.

— Нищо няма да се получи, ако не изберем точния момент, а в това отношение нямам никакъв напредък.

— Мислех за това. Остара? Равноденствието. Опитвахме на лятното слънцестоене заради светлината. Остара също е ден на светлината, равновесието преминава в преимущество на светлината.

— Отново и отново се връщам към този ден. — Тя зарови длани в косата си в опит да закрепил разхлабените фиби. — Но не ме привлича така, както предишните два избора. Трябва да бъде точният момент. А може би е, но аз не мога да го видя заради всички останали елементи.

Той я завъртя с лице към себе си, без да спира да масажира раменете ѝ.

— Ще се опитаме да измислим заклинанието и да направим отварата с Остара наум, а после ще видим дали всичко е на мястото си. Стига да намерим бременен як.

Тя се усмихна, както се бе надявал.

— Баща ми казва, че познава човек, който може да ни снабди с всичко на съответната цена.

— Значи ще платим цената и ще започнем. Имам още около час на разположение и ще ти помогна за заклинанието. Но довечера мисля,

че имаш нужда от разсейване на вниманието, за да откъснеш мислите си от всичко това.

— Така ли мислиш?

— Смятам, че трябва да излезеш на вечеря с мен. Знам едно място, което много ще ти хареса.

— Вечеря навън? И какво е това място?

— Много изискано. Романтично и стилно, а храната е божествена. — Той уви един от кичурите, изплъзнали се от фибите, около пръста си. — Можеш да си сложиш роклята, с която беше на Нова година.

— Имам и други рокли, но бих излязла дори по Евина премяна, стига да ми сервират храна, достойна за богове, която не съм сготвила сама.

— Ако настояваш, но предпочитам аз да се погрижа за събличането ти след десерта.

— На среща ли ме каниш, Финбар?

— Точно така. Вечерята е в осем, но ще мина да те взема в седем, за да имаш време да разгледаш града, преди да хапнем.

— Града ли? Кой град?

— Париж — отвърна той и я целуна.

— Искаш да отлетим до Париж за една вечеря?

— Божествена вечеря — в Града на светлината.

— Париж — повтори тя и се опита да възрази пред себе си, че е лекомислено и глупаво. Но не можа. — Париж — каза тя отново и го целуна на свой ред.

---

[1] Дръзка, нахакана (англ. език). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как беше? В Париж — добави Айона. — Не сме имали възможност да поговорим без мъжете наоколо, откакто се върнахте.

— Беше хубаво. Главозамайващо дори. Светлините, гласовете на хората, виното и храната, естествено. За няколко часа бяхме в съвсем различен свят.

— Романтично ли беше? — Айона завързваше красиви панделки от рафия около пастелни на цвят сапуни и такива с ярки цветове.

— Да.

— Чудя се защо този аспект те тревожи.

— Не търся романтика. Точно тя отслабва волята и замъглява разума. — Брана отмери с лъжичка стрити на прах билки. — Не мога да поема този риск сега.

— Вие се обичате.

— Любовта невинаги е отговорът на всичко. — Докато Айона помагаше със стоките за магазина, Брана се бе заела с магическите отвари. Предстоеше им голяма битка, а вероятно и нападения преди това. Искаше да има запаси от всякакви медицински отвари за каквито и да било случаи.

— За теб е достатъчна и се радвам, че е така. — Тя добави точно шест капки екстракт от латинка към малкото котле. — Допълва същността ти и подсилва волята ти.

— Мислиш, че ще отслаби твоята.

— Мисля, че може да се случи, а това не бива да се допуска точно сега. И двамата с Фин знаем, че можем да живеем един без друг. Правила сме го, и то добре. Знаем, че онова, което имаме сега, може да бъде само в настоящето. Всичко останало, със или без любов, трябва да почака края на Кеван.

— Ти си по-щастлива с него — изтъкна Айона.

— Коя жена не би била по-щастлива, ако може да разчита редовно на добър секс? — Айона само изсумтя, но Брана вдигна пръст, за да я накара да замълчи, после протегна ръце над котлето и бързо го

накара да кипне. Зашепна заклинание, притегли лъч светлина с едната си ръка, а с другата — тъничка струя син дъждец. За миг се получи дъга, а после и тя се спусна в котлето.

Брана накара течността вътре да къкри едва-едва.

Доволна, тя се обърна и забеляза, че Айона я изучава с поглед.

— Гледам те как работиш — обясни тя. — Толкова е красиво, грациозно и силата сякаш се носи навсякъде.

— Този ободряващ тоник ще ни е нужен, както и мехлемите, и балсамите, с които попълвам запасите си. — Брана чукна с пръст по вратичката на шкафа, в който държеше „военните“ си запаси.

— Надявай се на най-доброто, но бъди готов за най-лошото.

— Добро решение.

— Това ли правиш с Фин?

— Докато съм с него, и не говоря само за секса, си спомням всички причини, които ме накараха да се влюбя в него. Толкова доброта има в него, а аз исках да забравя за нея. Хуморът му, решителността, всеотдайността му. Искам да си спомня всичко това сега заради утехата, която ми носи, заради единството ни. Да си спомня кой е, означава да мога да му се доверя напълно във всичко. Докрай. Не съм сигурна, че е било така преди, независимо колко се стараех. Понеже сега мога и го правя, можем да се надяваме на най-доброто.

— Ще идва ли днес?

— Казах му, че няма нужда. Все още ни липсват някои съставки, така че не можем да започнем с правенето на отровата. Той си има свои задължения, аз — мои. И съм ти много благодарна, защото ми отдели толкова време в свободния си ден.

— Обичам да си играя с твоите стоки. А и колкото повече направя аз, толкова повече време ще имаш ти за отровата за демона. Искам после да изляза с Аластар и се надявах, че може да искаш да пояздиш с нас.

— Да пояздя ли?

— Виждала съм те, а Мийра подхвърли, че вече не го правиш толкова често, колкото някога.

Не беше яздила, замисли се Брана, защото това ѝ напомняше за Фин. Но сега... Той бе довел Аня за нея, а тя не си бе позволила удоволствието да изпита връзката си с коня.

— Ако свършим всичко, което трябва, бих дошла. А това, че двете с теб ще поядим за удоволствие, само ще натрие носа на Кеван.

— Сега го виждаме всеки ден. — Айона разсеяно подреждаше красивите сапуни на цветни кулички. — Дебне наоколо.

— Знам. И аз го виждам. Често изпробва границите ми.

— Снощи сънувах Тийгън. Поговорихме си.

— И ми го казваш едва сега?

— Беше просто гостуване. Седяхме пред огъня, пийнахме чай. Бременността вече ѝ личи и ми даде да усетя как бебето рита. Разказа ми за мъжа си, аз ѝ казах за Бойл. И се сетих за онова, което ти подхвърли за връзките между всички нас — нейният мъж и Бойл страшно много си приличат. По характер, в любовта си към конете и земята.

— Бойл може да е свързан с тримата заради мъжа, за когото Тийгън се е омъжила? Да, може да се окаже и така.

— Не говорихме изобщо за Кеван, не е ли странно? Пихме чай и говорихме за мъжа ѝ, за бебето, за Бойл и сватбените ни планове. В края на съня тя ми даде малък амулет и каза, че е за Аластар.

— У теб ли е?

— Сложих го на юздата му сутринта, преди да дойда тук. Аз също имах амулет в джоба си, който сама бях направила за Аластар, така че ѝ го дадох.

— Разменихме си дарове — всеки от нас с всеки от тях. Мисля, че това е повече от любезност. Нещо наше в тяхното време и нещо тяхно в нашето. Трябва да вземем и трите подаръка с нас, когато отново застанем срещу Кеван.

— Още не сме сигурни кога.

— Това ме тревожи — призна Брана. — Но не може да действаме, без да имаме нужното за унищожаването на демона. Вярвам, че ще разберем, когато настъпи моментът.

— Демони и гостуване при предци от отдавна отминали епохи. Битки и огнени вихри, сватбени планове. Животът ми е толкова различен от онзи, който водех преди година. Почти една година съм тук, а вече ми се струва, че предишният ми живот не е бил истински. Дали е глупаво, или нереалистично, че искам да планирам и приготвя специална вечеря за годишнината ни с Бойл? Да го изненадам с нещо, което наистина може да изяде с удоволствие, без да се преструва.

Едновременно развеселена и трогната, Брана погледна към Айона, която пренареждаше сапуните.

— Разбира се, че не.

— Ясно си го представям точно какъвто беше, когато го зърнах за първи път на гърба на Аластар. И двамата направо плениха сърцето ми. А сега са мои. Искам да отбележа този ден.

— Значи ще го направиш.

Нещо се мярна в периферията на съзнанието ѝ. Брана спря за миг, зачака то да изкристализира, но в този миг вратата се отвори и звънчето звънна.

Една от съседките, весела и добродушна възрастна жена, влезе при тях.

— Добър ден, госпожо Бейкър.

— Добър да е и за теб, Брана, както и за Айона. Надявам се, че не ви притеснявам.

— Никак дори. Ще пийнете ли чай с нас? — предложи Брана.

— Няма да откажа, ако не ви преча. Тъкмо за чай идвам, дано да имаш от онзи, който смесваш специално за настинки. Ще ми спестиш едно ходене до селото, ако ти е подръка и мога да си го купя от теб.

— Имам, разбира се. Влезте, дайте си палтото и седнете до огъня. Настинка ли ви мъчи?

— Не мен, а съпруга ми го мъчи и вече направо ме подлуди с оплакванията си. Кълна се, че чаша чай край огъня с жени, които знаят, че животът им не свършва само защото са настинали лошо, ще ми върне доброто настроение. О, какви красиви сапуни, приличат ми на бонбони.

— Не мога да реша кой ми е любимият, но този засега води в класацията. — Айона подаде на госпожа Бейкър да помирише червения.

— Прекрасен е. Ще си го купя като награда, задето не съм го фраснала с тигана по главата досега.

— Заслужавате си наградата.

— Една хрема и мъжете стават по-капризни от цяла тайфа бебета. Скоро и сама ще го разбереш, щом сватбата е близо.

— Надявам се да получа здрав тиган като сватбен подарък — отвърна Айона и разсмя възрастната жена до сълзи.

Госпожа Бейкър прие поканата, свали палтото и шала си и се настани близо до огъня.

— Ето го и Кател — всичко е чудесно — кучето, огънят, чаша чай. Стори ми се, че го видях, когато тръгнах насам. Дебнеше покрай гората и дори му подвикнах за поздрав, преди да видя, че не е нашият Кател все пак. Голямо черно куче, определено, и дори за миг си помислих, че е вълк, мили боже. После изчезна. — Тя щракна с пръсти. — Старите ми очи сигурно ми въртят номера.

Брана хвърли бърз поглед към Айона, преди да поднесе чая и бисквити.

— Бездомно куче може би. Виждали ли сте го преди?

— Не съм, не, а и се надявам да не го видя повече. Направо настръхнах, признавам си, щом извърна глава към мен, когато му подвикнах, защото мислех, че е Кател. За малко да се обърна и да се върна вкъщи, което доказва колко ме е изплашило, понеже вътре ме чакаше мрънкането на мъжа ми. О, Брана, колко хубаво! Много съм ти благодарна.

— Няма за какво. Имам и тоник, който можете да сложите в чая на господин Бейкър. Добре е за настинката и ще му помогне да спи повече.

— Плащам, колкото и да струва.

Двете забавляваха госпожа Бейкър, докато си изпие чая, после маркираха чая и тоника на касовия апарат, а красивия сапун ѝ подариха. Брана прати Кател да я придружи, за да е сигурна, че се е прибрала у дома в безопасност.

— Дали се е показал нарочно пред нея — запита се гласно Айона, щом останаха сами, — или неговото... присъствие, ако това е думата, става по-осезаемо?

— Чудя се дали не е станал по-небрежен, защото и това е възможно. Дебне наоколо, както каза тя, с надеждата да ни притесни и не се е скрил от другите както обикновено. Тъй като не иска да се занимава с останалите наоколо, мисля, че е било небрежност.

— Нетърпелив е.

— Може и така да е, но ще трябва да почака, докато ние сме готови. Ще довърша този ободряващ тоник, после тръгваме. Отиваме да пояздим.

— Надяваш се да излезе насреща ни.

— Не се надявам да не се случи. — Брана вдигна предизвикателно брадичка. — Бих искала да му дадем да разбере какво могат две жени, които владеят силата.

Брана не беше разочарована, че Фин беше излязъл някъде по работа. Ако си беше у дома или в конюшната, никак нямаше да му се понрави идеята двете с Айона да излязат или щеше да настоява да ги придружи.

Обу си ботушите за езда, които не бе слагала от години на краката си, и трябваше да признае, че се чувства добре в тях. А още по-добре се почувства, когато оседла Аня сама.

— Още не се познаваме добре с теб, затова се надявам да споделиш с Айона, ако имаш някакви проблеми с мен.

Забави се за малко, приближи се до главата на кобилата, погали я по страните, надникна в очите ѝ.

— Той би те взел и само заради красотата и грацията ти, защото имаш и от двете в изобилие. Но е усетил, че си за мен и аз за теб. Ако това е така, ще направя всичко, което мога за теб. Кълна се. Днес направих това за теб — добави тя и заплете един талисман в гривата на Аня с яркочервена панделка. — За защита, независимо дали си моя, или не, аз ще те пазя.

— Тя смята, че и ти си хубава почти колкото нея — предаде Айона на Брана.

Брана се засмя и заобиколи, за да нагласи стремената.

— Е, това е страхотен комплимент.

— С теб върху гърба си ще е великолепна картинка, която тя много иска да покаже на Аластар.

— Хайде тогава. — Двете с Айона поведоха конете навън от конюшната, след което Брана скочи на седлото, сякаш го бе правила едва вчера за последен път.

— Какъв е планът? — Айона се наведе към шията на Аластар, за да го погали.

— Понякога е най-добре да приемаме нещата както дойдат.

Тръгнаха към пътя, придружени от Кател и Бъгс, които подскачаха около тях.

— Не мога да повикам сокола — каза Айона.

— Те ще дойдат, ако има нужда. Макар че би било хубаво, нали, да поюздим с всичките си водачи. Какво ще кажеш за един лек галоп?

— Супер.

Грациозна, отново си каза Брана, когато Аня отвърна на поканата и се впусна в бодър галоп. И кокетка, добави наум след миг, понеже нямаше нужда от дарбата на Айона, за да разбере какво означава отмятането на гривата на Аня.

Тя хвърли поглед назад и забеляза, че преданият Кател забавя ход, за да остане редом с Бъгс. Усмихна се, когато усети щастието, което струеше от тях.

И си позволи и тя да се наслади на удоволствието.

На хладния въздух с онази острога, която ѝ подсказваше, че ще има още сняг. На мириса на дърветата и конете, ритмичното трополене на копитата.

Може би си бе давала прекалено малко почивка през изминалите толкова много години, щом един лек галоп по пътя бе в състояние да повдигне така духа ѝ.

Усещаше се в унисон с коня. Фин беше прав, призна тя, но пък той никога не бъркаше в това отношение. Каквато и да бе причината, Аня беше за нея и партньорството им започваше от този ден.

Тръгнаха по пътеката между дърветата, където въздухът бе още по-студен. Малки купчинки сняг се бяха задържали в сенките от предишния снеговалеж, а някаква птица бърбреше шумно на един дебел клон.

Забавиха до спокоен тръс.

— Аня се надява, както и Аластар, че ще излезем и на открито после, за да потичат в галоп, преди да се приберем.

— Нямам нищо против. Не съм идвала насам повече от година. Почти бях забравила колко хубаво е през зимата, колко смълчано и самотно.

— Никога няма да свикна — увери я Айона. — Никога не бих могла да го приема просто за даденост. Не знам колко разходки с клиенти съм водила тук през изминалата година, но всеки път е истинско чудо.

— Не се ли отегчаваш с твоите отлични умения в ездата да обикаляш наоколо с бавна крачка?

— Всеки би си го помислил, но не е така. Хората обикновено са интересни, а и ми плащат, за да яздя кон. Освен това... — Айона размърда вежди. — Спя с шефа. Сделката си я бива отвсякъде.

— Можем да заобиколим от другата страна на връщане, да минем край вашата къща.

— Надявах се да го кажеш. Днес би трябвало, май, да почнат да вдигат преградните стени. Конър е страхотен, че намира време и да ходи да помага.

— Разбира се, той обича строителните работи, а и го бива в това. Двете заедно обърнаха конете си в посока към реката.

Въздухът стана по-студен и Брана забеляза първите пипала на мъглата.

— Имаме си компания — прошепна тя на Айона.

— Да. Добре.

— Гледай да успокоиш конете, моля те, а аз ще се погрижа за кучетата.

Той се появи като човек, красив и снажен, облечен в черно, със сребърни ширити по дрехите. Брана отбеляза, че е достатъчно суетен, за да си направи заклинание за хубост, понеже лицето му излъчваше бодрост и здраве.

Направи им дълбок поклон.

— Дами. Каква великолепна гледка сте двете в този зимен ден.

— Толкова ли няма какво друго да правиш — подхвана Брана, — че прекарваш цялото си време да дебнеш там, където не си желан?

— Но виж, получих своята награда, след като пред мен са двете прелестни цветя от тримата. Ще се омъжиш за смъртен — обърна се той към Айона. — Ще пропилеееш силата си за човек, който не може да ти я върне обратно. Аз мога да ти дам много повече.

— Нямах нищо за мен, а и си нищожен в сравнение с него.

— Той ти строи къща от камък и дърво, а аз бих ти дал дворец. — Той разпери ръце и над студената и мътна вода на реката се появи замък, блеснал в злато и сребро. — Истински дом за такава като теб, която никога не е имала свой. Винаги е копняла за дом. Това бих ти дал.

Айона призова силата си и превърна образа в тъма.

— Задръж си го.

— Ще отнема силата ти и тогава ще живееш в пепелището на онова, което е могло да бъде. Ами ти. — Той се обърна към Брана. — Легна със сина ми.

— Не е твой син.

— Кръвта му е от моята кръв и това не можеш да отречеш. Взе ми го, остави се да те вземе, така само ставаш по-слаба. Ще износиш семето ми по един или друг начин. Избери мен, избери сега, докато още ти давам това право. Иначе, когато дойда за теб, ще ти донеса болка, а не удоволствие. Избери него и кръвта му, както и кръвта на всички, които твърдиш, че обичаш, ще обагри ръцете ти.

Тя се приведе напред в седлото.

— Избирам сама. Избирам дарбата и рожденото си право. Избирам светлината, каквато и да е цената. Там, където Сърха се е провалила, ние ще успеем. Ще изгориш до пепел, Кеван.

Сега тя замахна широко с ръка и над студената и мътна река се издигна огнен стълб, а в пламъците и дима образът на Кеван закрепя от болка.

— Това е дарът ми за теб.

Той се издигна на цяла стъпка над земята, но Айона удържаше конете на място.

— Ще получа най-голямото си удоволствие от теб. Ще те накарам да гледаш как разпарям корема на брат ти, как разкъсам на парчета мъжа на братовчедка ти. Ще ме видиш как прерязвам гърлото на онази, която смяташ за своя сестра, ще ме гледаш как насилвам братовчедка ти. И едва когато кръвта им напои земята, тогава ще дойде твоят край.

— Аз съм Тъмната вещица от Мейо — каза простичко тя. — Аз съм твоята гибел.

— Пази се от мен — предупреди я той. — Но няма да ме видиш.

И той изчезна с мъглата.

— Тези заплахи... — Айона не довърши, а само махна към пламтящия огнен стълб, към писъците, които ехтяха. — Имаш ли нещо против?

— Хмм. Доста ми харесва, но... — Брана го изличи с махване на ръка. — Това не са заплахи, според него са обещания. Ще се постареем да не ги спази. Надявах се да приеме тялото на вълка поне за малко. Искам да науча името на онова, което го е направило такъв.

— Сатана, Луцифер, Велзевул?

Брана се усмихна леко.

— Не мисля. Някой по-низш демон, и то такъв, който се нуждае от Кеван, колкото и той от него. Двамата оставиха смрад след себе си. Хайде, да препуснем в галоп и да идем да видим къщата ви.

— Онази от камъни и дърво?

— Солидна и здрава. Истинска.

Айона кимна.

— Брана, ами ако... докато си с Фин, забременееш?

— Няма. Взела съм мерки. — С тези думи тя пришпори Аня в галоп.

Погрижи се да разтрие добре Аня, след като ѝ даде морков, така че Фин ги завари и двете с Айона в конюшните.

— Разбрах, че сте излезли да поездите.

— Така е и си спомних колко много обичам ездата. — Тя облегна буза до страната на кобилата. — Ти каза, че двете с нея трябва да се опознаем.

— Нямах предвид да излизаш сама.

— Не бях сама. Бях с Айона и тя с мен, заедно с Аня и Аластар, както и двете кучета. О, не се опитвай да се измъкнеш само защото той гледа намръщено — каза тя на Айона. — Не си толкова страхлива. Поговорихме си с Кеван — нищо повече от размяна на груби думи и закани, общо взето. Ще ви разкажем цялата случка.

— Много ясно, че ще разкажете. — Той разтри рамото на Брана, а Аня го бутна с глава по ръката. — На нейна страна ли си вече?

— Нали е моя все пак? И отлично знае, както и аз, че не сме имали неприятности, нито сме поели по-голям риск, отколкото всеки път, щом излезем от дома. Предполагам, че ще искаш и вечеря с разказа за случилото се.

— Аз бих хапнала — обади се Айона.

— Всички ще хапнем у дома — заяви Фин.

— Какво?

Сега той хвана нежно ръката на Брана.

— Всеки път щом се обърна, и ти ми връчваш някакъв списък. В кухнята има достатъчно продукти да се сготви храна за цяла седмица.

— Както си е редно. Добре тогава. Айона, би ли казала на останалите, докато аз видя какво мога да приготвя в прочутата кухня на Финбар?

— Излязла си да го търсиш — обвини я Фин.

— Не, не съм, но не съм очаквала да не го видя.

— Знаела си, че ще те нападне.

— Не ни е нападнал, не и както си представяш. Бяха само думи. Нещо като изпробване на волята от негова страна. Надявах се да се появи като вълка, за да се опитам да изкопча името, но беше в образа на човек.

Вътре в къщата тя съблече палтото си и го подаде на Фин.

— Междувременно ездата беше много приятна, заобиколихме малко, за да видя как върви строежът на къщата на Айона. Ще стане чудесна, просто прелест. С отворен план, но и с много уютни кътчета за усамотяване. Като се връщахме от онази посока, успях да погледна тази къща от различен ъгъл. Онази стая, която е издадена към гората, с многото прозорци. Сигурно е чудесно място, където можеш да седнеш и да гледаш навън, през цялата година. Усамотена и само на метри от дърветата.

Тя ровеше в хладилника, фризера и шкафовете, докато говореше.

— Знам една рецепта за тези пилешки гърди, която Конър много харесва. Стават пикантни. — С наведена настрани глава тя го погледна предизвикателно. — Ти обичаш ли пикантно, Фин?

— Ами ти? — Той я притегли към себе си и леко захапа долната ѝ устна.

— Каквото повикало, такова се обадило. Ще получиш много повече, ако ми сипеш малко вино.

Той се обърна, намери бутилка и загледа етикета.

— Разбираш ли какво би означавало за мен, ако успее да те рани?

— Никой от нас не бива да мисли така. Просто не може. Чувствата, които изпитваме един към друг, всички ние, са силни, истински и дълбоки. И не може да мислим така.

— Не става дума за мислене, Брана. А за чувства.

Тя сложи длани върху гърдите му.

— Значи няма да чувстваме по този начин. Той ни прави по-слаби, ако успее да ни спре да не поемаме рисковете, които е нужно да поемем.

— Прави ни по-слаби и ако престанем да чувстваме.

— И двамата сте прави. — Айона влезе и се намеси. — Трябва да чувстваме. Аз непрекъснато се страхувам за Бойл, но въпреки това правим каквото е нужно. Чувстваме, но продължаваме да действаме.

— Добре казано. Чувстваш, но не спиращ — каза Брана на Фин. — И аз не мога да спра. Но мога да ти обещаая, че ще се пазя според силите си. А аз съм много силна.

— Така е. Ще отворя това вино, Айона. Ти искаш ли?

— Убеди ме веднага.

— След като си готов с виното, Фин, вземи да обелиш картофите.

— Айона — ловко прехвърли топката Фин, — нямаш нищо против да обелиш картофите, нали, скъпа?

Преди Брана да каже каквото и да било, Айона свали палтото си.

— Поемам работата в кухнята. Всъщност, каквото и да готвиш, Брана, мисля, че е добре да ми покажеш всяка стъпка. Може би това ще бъде вечерята за годишнината ни с Бойл.

— Малко е пикантно и не е достатъчно изискано за повода — подхвана Брана, — но... О, точно така! За бога... Защо не се сетих досега?

— Какво се сети? — попита Айона.

— За времето. Денят, в който ще унищожим Кеван. Било е точно под носа ми. Трябва ми бележникът. И звездните ми карти. Трябва да съм сигурна. Ще се разположа тук на масата — няма да отнеме дълго.

Тя грабна виното, което Фин тъкмо бе сипал в чаша, тръгна към трапезарията и щракна с пръсти няколко пъти, докато книгите ѝ със заклинания, лаптопът и бележникът не се появиха в спретнатата купчинка в единия край на масата.

— Айона, след като обелиш картофите, ги нарежи на четвъртинки и ги сложи в тавичка. Загрей предварително фурната до сто и деветдесет градуса.

— Това го мога, но...

— Трябват ми дващсет минути тук. Или половин час. О... после полей четири супени лъжици, горе-долу, зехтин върху картофите, разбъркай ги малко да се омазнят добре. Поръси с пипер и стрит розмарин. Действай на око, имаш добър усет. Пъхни ги във фурната за трийсет минути, после ще ти кажа какво да правиш с тях. Дотогава ще

съм свършила. Тишина! — Сопна се тя и се тръшна на един стол, преди Айона да може да зададе друг въпрос.

— Мразя, когато каже „горе-долу“ или „на око“ — оплака се Айона на Фин.

— И аз имам око, но ти гарантирам, че е по-зле от твоето.

— Може би двамата заедно ще скалъпим нещо.

Айона се постара доста — обели картофите, нарязва ги на четвъртини, сипа зехтин, разбърка ги добре, поръси подправки. И много ѝ се щеше Бойл да е наблизко, за да ѝ каже дали всичко изглежда наред. Фин само сви рамене и тя пъхна тавичката във фурната. Нагласи таймера.

После отпи от виното и реши да се надява на най-доброто, докато двамата с Фин наблюдаваха внимателно Брана.

Беше измъкнала отнякъде една от шнолите си и бе вдигнала косата си. Бе навила ръкавите на пуловера до лактите и четеше в книгите, в компютъра и после пак в книгите, като междувременно си водеше бележки и пресмяташе нещо.

— Ами ако не е свършила, когато таймерът даде сигнал? — зачуди се Айона.

— Сами ще се оправяме, иначе живи ще ни одере, ако я прекъснем точно сега.

— Това е! — Брана удари с длан по бележника си. — Боговете са ми свидетели, това е. Толкова е просто, по дяволите, толкова очевидно. Подминала съм го без никакво внимание.

Тя стана, върна се в кухнята и си сипа втора чаша вино.

— Годишнината. Естествено. Кога друг път?

— Годишнина ли? — Очите на Айона се разшириха. — Моята? Денят, в който дойдох тук, в който те срещнах? Но ти каза, че не става. Или денят, в който срещнах Бойл? Тази годишнина ли?

— Не, не вашата. На Сърха. Денят, в който е загинала. Годишнината от нейната смърт и денят, в който е превърнала Кеван в пепел. Този ден, но в нашето време, е денят, в който ще сложим край. Когато ние решаваме. Не начало или край на лунен цикъл, нито пълнолуние. Не някой от свещените дни. Денят на Сърха.

— Денят, в който тримата са получили нейната сила — заяви Фин. — Денят, в който те са станали вещици, и вие сте ги наследили. Права си. Било е под носа ни, но никой от нас не го е видял.

— Сега го знаем. — Тя вдигна чаша. — И можем да го довършим.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брана се чувстваше ободрена, изпълнена с енергия. Тя се наслаждаваше на приготвянето на вечерята, след като Айона се бе справила отлично с поставените ѝ задачи, харесваше ѝ просто да седи в кухнята на Фин с другите от кръга, въпреки факта, че основната тема на разговора по време на храненето бе Кеван.

Всъщност може би дори точно заради това.

Защото сега ясно виждаше всичко, как може и ще бъде направено. Кога и как точно. Рисковете оставаха и щяха да се изправят срещу тях. Но сега и тя можеше да вярва, както вярваха Конър и Айона.

Правдата и светлината щяха да триумфират над мрака.

А какъв по-прекрасен завършек на вечерта от това да седи в горещата бълбукаща вода в джакузито на Фин с една последна чаша вино в ръка, докато гледа как навън лениво се сипе пухкав сняг?

— Изненадваш ме, Финбар.

Той се бе облегнал в отсрещния край и я гледаше с притворени очи.

— Така ли?

— Точно така. Не съм очаквала момчето, което познавах, да построи тази огромна луксозна къща с всички удобства. И момчето да се превърне в обикалящ целия свят преуспял бизнесмен. Който е заложил основите на своите бизнес начинания точно тук. Преди дванайсет години не бих си помислила дори, че ще се наслаждавам на вечерта в това прекрасно кътче, докато навън снегът тихо вали.

— Какво би си помислила?

— Нещо значително по-малко, признавам си. Твоите мечти са станали по-големи от моите и си се справил чудесно в постигането им.

— Някои остават каквито бяха.

Тя само се усмихна и плъзна крака си под неговия в покритата с благоуханна пяна вода.

— Сякаш се намираме в някоя планинска вила в Швейцария, което ми харесва, но се чудя как не си сложил джакузито в онази стая с многото прозорци, която е разположена така усамотено с гледка към гората.

Той отпи от виното си.

— Накарах да построят онази стая специално за теб.

— За мен?

— С надеждата, че някой ден ще се оженим, както бяхме планирали, и ще заживееш тук с мен. А там ще бъде ателието ти.

— О, Фин. — Неговото желание и нейното се сляха в едно и стиснаха жестоко сърцето ѝ.

— Ти обичаш откритото пространство, когато работиш, много прозорци, за да можеш да гледаш навън, да се чувстваш като на открито, както ти харесва. Удобно разположена вътре, но с гледката навън, която да те свързва с външния свят. Така че стаята с многото прозорци, която гледа към гората, ти дава едновременно уединение и открито пространство.

Тя не можеше да проговори веднага, а и не искаше гласът ѝ да затрепери, когато каже нещо.

— Ако имах магически сили, за да променя реалността, да превърна обстоятелствата в такива, каквито аз искам, бих направила точно това. Бих искала да живея и работя тук с теб. Но сега имаме това.

Тя остави чашата си с вино на поставката наблизо и се плъзна към него, притисна тялото си в неговото.

— Имаме днешния ден.

Той поглади с ръка косата ѝ, продължи надолу, където тя се потапяше във водата.

— Никакво утре.

— Днес. — Тя допря буза до страната му. — Аз съм с теб, ти си с мен. Никога не съм вярвала или не съм си позволявала да вярвам, че можем да имаме толкова много щастие. Днес означава всичко за мен, както и ти. Може да не е достатъчно и все пак... — Тя се дръпна леко назад, много леко. — Това е всичко.

Тя докосна нежно с устни неговите, вложи в целувката си цялата нежност, която таеше в себе си.

Щеше да му даде всичко, което има. И това бе любовта. Много повече от тялото, а чрез тялото му даваше сърцето си. То винаги му бе принадлежало и завинаги оставаше негово, затова даряването му бе естествено като дишането.

— Повярвай — прошепна тя. — Тази нощ.

С много нежност, понеже с практичния си ум често забравяше за нежността, тя го дари с целувка, която да възбуди и уталожил тревогите.

Нейният единствен любим.

Той знаеше какво му предлага тя и какво иска от него. Щеше да приеме и да даде всичко. Да остави настрана желанието за повече и да повярва, че тази нощ е всичко.

Имаше магия в това да е до него, толкова мека и доверчива, топлата ѝ въздишка да гали лицето му, докато се прегръщаха. В него се надигна топлина, обгърна всичко, а снегът ги скри от целия свят с бялата си пелена.

Той пое гърдите ѝ — внимателно, нежно, тъй като мислено още виждаше черните отпечатьци, оставени там от онова, което споделяше неговата кръв. Докато усещаше пулсирането на сърцето ѝ под дланта си, се закле да не я наранява никога, да даде живота си, за да я предпази от опасност.

Каквото и да ги очакваше утре, никога нямаше да наруши тази клетва.

Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му и пръстите ѝ погалиха белега, който носеше. Докосването ѝ, макар и толкова леко, предизвика болка, която го прониза до кости. Цена, която би платил без капка колебание.

Водата бълбукаше с равномерен ритъм в притихналата нощ, галеше телата им, докато ръцете им се спускаха под повърхността, за да дарят наслада.

Дъхът ѝ секна, сърцето ѝ се разтърси от сливането в едно на чувства и усещания, от надигналата се нужда и удивление.

Как можеше нежността да предизвиква такъв огън — пламък в кръвта, страст — и пак да я кара да желае да разтегли всеки миг до вечността?

И когато го възседна, когато го пое дълбоко и още, и още по-дълбоко, тя осъзна, че никога няма да има друг. Каквито и нужди да изпитва тялото ѝ, никой друг не би могъл да докосне сърцето и душата ѝ. Заровила пръсти в косата му, тя се взираше в лицето му, докато се

движеше отгоре му, за да може той да я види, да прозре дълбоко в нея и да разбере.

Докато се издигаха бавно, завихрената вода грееше като мантия от светлина, която ги обгръщаше. Когато се спуснаха от върха, притиснати здраво, светлината се разля навън в мрака и озари меката снежна пелена.

По-късно, отпусната и сънена в леглото му, Брана се сгуши до Фин. И докато нощта преваляше към утрото, тя се вкопчи здраво в онова, което обичаше.

Минаха още няколко ценни дни, преди Брана да се снабди с всички съставки в количества, достатъчни, за да експериментира с приготвянето на отровата.

Конър я наблюдаваше, докато тя ги затваряше здраво в отделни бурканчета на работния си плот.

— Тези неща са опасни, Брана.

— Така и трябва.

— Бъди много внимателна. — Лицето му доби каменно изражение, когато тя му хвърли унищожителен поглед. — Винаги го правиш, знам много добре. Но знам и че никога не си боравила с такива съставки и не си забърквала толкова отровна смес. Имам право да се тревожа за сестра си.

— Имаш право, но няма нужда. Изучавах много внимателно всяка съставка, докато чаках да пристигнат. Мийра, би ли го извела някъде? И двамата трябва да сте на работа, а не да ми се мотаете в краката.

— Щом не можем да използваме отварата преди края на март — обади се Мийра, — не може ли да почакаш малко с правенето ѝ?

— Както Конър услужливо изтъкна преди малко, никога не съм се занимавала с подобно нещо. Може да отнеме малко време, докато се получи, а може и да се наложи да поръчам да ми донесат още от някоя съставка, преди да се уверим, че всичко е наред. Сложно и деликатно е.

— Двамата с Айона трябва да работим с теб.

„Търпение“, повтори си наум Брана и порови дълбоко в бързо изчерпващите се запаси.

— Ако и тримата сме събрани тук часове наред, ден след ден, Кеван ще се досети, че кроим нещо. Най-добре е да продължим с обичайните си занимания. — Преглътна раздражението си, защото знаеше, че тревогите му са породени от любов към нея. — Конър, вече говорихме за всичко това.

— Говоренето и правенето са различни неща.

— Можем малко да разчупим рутината — предложи Мийра, хваната натясно между двамата. — Някой от нас може да стои тук час-два сутринта, друг да дойде по обяд, а трети да се прибере по-рано от работа.

— Добре. — Брана би се съгласила на всичко само да ги изпъди сега. — Но не и тази сутрин, понеже и двамата имате ангажименти. Аз само ще правя разни прахчета, дестилати. Ще подготвям съставките. И знам какво върша. Освен това очаквам Фин по обед, тъй че ще се занимаваме двамата.

— Става — съгласи се Мийра, преди Конър да оспори, и грабна ръката му. — Трябва да тръгвам, иначе Бойл ще ме захапе за гърлото и скрита по задника едновременно. Брана, ти ще ни кажеш, ако имаш нужда от нещо.

— Разбира се.

Конър се приближи и бързо целуна Брана.

— Гледай да не се отровиш сама.

— Мислех да го направя само заради тръпката, но след като ме молиш така любезно...

Тя въздъхна дълбоко и с облекчение, когато вратата се затвори зад гърбовете им, после видя, че Кател е приседнал и я гледа умолително.

— И ти ли? Защо изведнъж всички ме смятат за идиотка? Ако искаш да помогнеш, върви да обикаляш наоколо. — Отиде с големи крачки до вратата и я отвори. — Ще сложа прегради около цялото ателие и ще заключа с резето. Не е добра идея някой да дойде да търси крем за ръце, докато се занимавам с друго. Бъди полезен с нещо, Кател — добави тя с молба в гласа, — и ми кажи, ако видиш някакви следи от Кеван наблизо.

Отново въздъхна облекчено, когато затвори вратата и след кучето.

Забули прозорците, така че никой, който наднича, да не може да види вътре. Направи заклинание на вратите, така че само онези, които тя искаше, да могат да влязат.

Върна се отново до работния си плот и започна — много внимателно — да работи с вълче биле.

Беше трудоемка задача, понеже една от предпазните мерки включваше пречистването на всяка съставка. Твърдеше се, че онези, които практикуват черна магия, понякога влагат в отровните растения силата да причинят странни болести дори и само при докосване или вдишване на аромата.

Тя нямаше нито време, нито желание да се разболява.

След пречистването тя отново прибираще цялото растение в буркан или стриваше листенца и плодове, или правеше дестилат.

Отвън Фин я наблюдаваше как работи, сякаш се взираше през тънък воал. Беше достатъчно разумна, за да затули работното си място, каза си той, защото дори и от разстояние разпозна беладоната и татула — макар че можеше само да предполага, че последният идва от Амазония.

Тя работеше с хаванче и чукало, тъй като положеното усилие и камъкът даваха допълнителна сила. От време на време проблясваше лъч светлина или тънка струйка мрак се надигаше от купата или от някоя стъкленица.

И двете кучета застанаха редом до него. Не беше сигурен дали Бъгс е дошъл заради него или заради Кател, но малкото куче от конюшната седеше и чакаше търпеливо като кучето на Брана.

Фин се зачуди дали някога ще наблюдава Брана през прозореца без тревога. Ако този ден някога изобщо настъпеше, то определено нямаше да е днешният.

Отиде до вратата, отвори я.

Беше си пуснала музика, което го изненада, понеже обикновено работеше в тишина. Сега обаче работеше под акомпанимента на плачещи цигулки.

Явно каза мислено нещо на кучетата, защото те се заковаха на място и зачакаха. Той си свали палтото и също зачака.

Тя използва фуния, за да пресипе праха, който бе стриала, в една стъкленица, която запечата добре.

— Исках да затворя капака, преди кучетата да хукнат наоколо с размахани опашки. Не искам нито прашинка, дори случаен косъм, да попадне в стъклениците.

— Мислех, че вече отдавна си се отървала от всяка прашинка тук.

Тя занесе фунията, хаванчето и чукалото до печката и внимателно ги сложи в тенджерата с вряла вода на котлона.

— Обикновено се справям с праха с помощта на парцал или метла, понеже ми носи по-голямо удовлетворение. Обяд ли е вече?

— Почти един следобед. Забавиха ме. Да не би да работиш без прекъсване, откакто Мийра и Конър са излезли сутринта?

— И свърших доста неща. Не, не ме докосвай още. — Тя отиде до малката си мивка, изтърка здраво ръцете си, после ги намаза с лосион. — Спазвам обещанията си — увери го тя — и съм свръхпредпазлива.

— Няма как да прекалиш в това. А сега ще си починеш, ще хапнеш нещо, ще пийнеш чай.

Преди да може да възрази, той я хвана за ръка и я затегни към кухнята.

— Ако си гладен, можеше да си вземеш нещо готово навън. Сега ще трябва да си благодарен на сандвич.

Той само издърпа един стол и посочи.

— Седни — нареди Фин и сложи чайника.

— Мислех, че искаш храна.

— Казах, че ти ще хапнеш, но нямам нищо против да ти правя компания. Мога и сам да си направя сандвич, за бога. Ако искаш да знаеш, правя страхотни сандвичи, понеже предимно това готвя.

— Ти си заможен човек — изтъкна тя. — Можеш да си наемеш готвач.

— И защо да го правя, след като се храня безплатно тук през половината време?

Когато той отвори хладилника, Брана понечи да му обясни къде да намери нужните продукти, но после само се облегна и реши да го остави сам да се оправя.

— Да не би Конър да те е подучил?

— Не беше нужно. По-добре е да работиш заедно с някого, отколкото сама. А още по-добре е понякога да прекъсваш работа, за да

се нахраниш.

— Явно точно това ще правя.

Наблюдаваше го как прави два сандвича с малко зеле, тънко нарязана шунка, топено сирене. Добави и чипс в чиниите. Погрижи се за чая, после тръшна всичко пред нея на масата, без много да се церемони.

Брана стана, за да си вземе нож, понеже не се бе сетил да нареже нейния на две части.

— Щом настояваш да се храниш изискано.

— Така е. Благодаря. — Тя отхапа голям залък, въздъхна. — Не бях осъзнала колко съм гладна. Тази част от работата е малко досадна, но въпреки това се увлякох.

— Какво още има да се прави?

— На този етап нищо. Имам нужните прахове, тинктури и екстракти, някои от плодовете и листата трябва да се стрият на момента. Пречистила съм всичко и това отне много време, както и изваряването на инструментите между работата с всяка съставка, за да се избегне замърсяването. Мисля, че трябва да престоят, и ще започна да ги смесвам утре.

— Заедно с мен — поправи я той. — Разчистил съм графика си, доколкото можах, и освен ако нямат нужда от мен в конюшната или в школата, ще бъда до теб, докато всичко е готово.

— Не мога да кажа колко време ще отнеме да се получи идеално.

— Колкото е необходимо, Брана.

Тя сви рамене и продължи да се храни.

— Изглеждаш малко нервен. Срещата не мина ли добре?

— Нямах проблем.

Тя изчака, после отново го подкани.

— Да не би да купуваш още коне или соколи?

— Днес огледах едно жребче на година и сключих сделка за него, понеже ми хареса видът му. Откакто е тук Айона, имаме много повече ученици за спортна езда. Мисля да ѝ предложи да обучи това конче, защото има добро потекло. Ако има желание, може би ще разширим бизнеса в тази посока, ще я направим отговорник.

Брана вдигна вежди.

— Тя твърди, че е доволна от обиколките с клиенти, но мисля, че ще се въодушеви от идеята. Щом мислиш в тази посока, явно е

страхотен инструктор.

— Има вроден талант, а и учениците ѝ я обожават. Засега има само три редовни ученички, но родителите на момичетата не спират да я хвалят. А и двете момичета дойдоха при нас само защото тя започна уроци с първото и новината се разнесе.

Брана кимна и продължи да дъвче, докато Фин потъна в мълчание.

— Няма ли да ми кажеш какво те мъчи? — попита го тя. — Виждам го, усещам го под всичко останало. Ако е нещо между нас двамата...

— Между нас двамата е само днешният ден, както се разбрахме. — Той долови рязката нотка в собствения си глас и махна с ръка да заличи думите. — Няма нищо общо с това, с каквото и да било между нас. Кеван нахлува в сънищата ми — каза той. — Три ноци подред.

— Защо не си ми казал?

— Какво може да се направи? — възрази Фин. — Не ме е притеглял насила. Мисля, че не иска да влиза в битка и да хаби енергия, затова се промъква крадешком, дава обещания, изкривява образите. Показа ми теб снощи.

— Мен.

— Беше с мъж с русолява коса и бледосини очи, с американски акцент. Заедно, в стая, която не познавам, но приличаше на хотелска. И се смеехте, докато се разсъбличахте един друг.

Тя стисна ръцете си под масата.

— Казва се Дейвид Уотсън. Преди близо пет години дойде в Конг. Фотограф от Ню Йорк. Двамата се харесвахме и прекарахме две ноци заедно, преди той да се върне в Америка. Той не е единственият, който Кеван може да ти покаже. Не са много, но не е само Дейвид Уотсън. Ти не си ли спал с други жени през тези години, Финбар?

Потъмнелите му зелени очи, малко страховити, срещнаха нейните.

— Имаше жени. Опитвах се да не наранявам никоя, но въпреки това повечето знаеха, че са просто средство за утеха или по-зле, заместители. Никога не съм си мислил или очаквал, че няма да имаш... някого, Брана, но беше тежко да нямам друг избор, освен да те гледам с другия мъж.

— Така изсмуква силите ти. Не иска смъртта ти, защото се надява да слее онова, което има, с теб, да те припознае като свой син, макар да не си нищо подобно. И това е неговият начин да те нарани, без да оставя клеймо.

— Аз вече съм белязан, иначе никой от двамата ни нямаше да е бил с други. Разбирам каква е целта му, Брана, не по-зле от теб. Това не го прави по-леко за преглъщане.

— Можем да се опитаме да намерим начин да го блокираме.

Фин поклати глава.

— Имаме да вършим достатъчно и бездруго. Аз ще се оправя. Има и още нещо, което не мога да видя или чуя ясно, но усещам, че и нещо друго се опитва да си пробие път.

— Нещо?

— Или някой. И не искам да го блокирам, преди да разбере какво е. Сякаш нещо се противи срещу него и се опитва да излезе наяве. Не мога да го обясня. Когато се събудя, имам чувството, че някакъв глас се опитва да стигне до ушите ми. Затова ще се ослушвам и ще разбере какво казва.

— Може би е по-добре да се наспиш, вместо да се ослушваш за разни гласове. Не мога да променя изминалите години, Фин.

Той срещна погледа ѝ.

— Нито пък аз.

— Ще ти бъде ли по-лесно, ако сега не сме заедно? Ако отново само работим заедно? Ако той не може да ме използва като оръжие срещу теб...

— Няма нищо по-тежко от това да съм без теб.

Тя стана и заобиколи масата, за да се сгуши в скута му.

— Да ти кажа ли имената на онези, с които съм била? Мога и да ги опиша, за да знаеш какво да очакваш.

След един дълъг миг той силно дръпна косата ѝ.

— Това беше жестоко и безсърдечно предложение.

Тя наведе глава назад.

— Но почти те накара да се усмихнеш. Нека ти помогна да заспиш тази вечер, Фин. — Тя погали с устни бузата му. — Ще работиш по-добре след това. Каквото и да се опитва да стигне до съзнанието ти заедно с него, ще почака.

— Имаше една червенокоса Тилда в Лондон. С очи като синчец и смях на сирена. И с трапчинки.

С присвити очи Брана плъзна длан нагоре към гърлото му и го стисна здраво.

— Искаш да сме наравно, така ли?

— Понеже още не си видяла забележителната гъвкавост на Тилда, бих казал, че изобщо не сме наравно. Но ще спя по-добре тази нощ, след като я споменах. — Той опря челото си в това на Брана. — Няма да му позволя да ми повлияе, нито пък на отношенията ни.

Айона се втурна вътре през задната врата и възкликна:

— Опа.

— Просто обядваме — обясни Брана.

— Виждам. По-добре и двамата елате да видите.

Без да ги чака, тя хукна към ателието.

Когато Брана и Фин се присъединиха към нея, тримата застанаха пред прозореца, загледани в редицата плъхове, строени точно до преградата, която бе издигната за защита.

Брана сложи длан върху главата на Кател, когато заръмжа.

— Не му харесва, че не може да види вътре — тихо каза тя.

— Канех се да ги изпържа, но си казах, че трябва първо да ги видите. Затова влязох отзад.

— Аз ще се заема. — Фин тръгна към вратата.

— Недей да ги гориш където са сега — помоли Брана. — Ще оставят грозна черна пепел по снега и ще трябва после да го чистим — а сега е толкова хубав.

Фин само я погледна, поклати глава, после излезе навън без палто.

— Съседите.

Брана изсумтя ядно, после издигна преграда, за да не може никой да види Фин.

И съвсем навреме, отбеляза мислено тя, понеже с мощен тласък на силата той разбута плъховете, които започнаха да пицят пронизително. Избутваше ги назад — воля срещу воля, сантиметър по сантиметър.

Брана отиде до вратата, отвори я рязко с намерение да помогне, но забеляза, че няма нужда.

Той извика вятър и ги разпиля на вълни. После разрови земята и зейна окоп, в който ги помете. Появи се огън и писъците разкъсаха въздуха.

Когато те престанаха, той извика дъжда, за да потуши огъня, да измие пепелта. След това просто заравни земята обратно.

— Беше великолепно — въздъхна Айона. — Противно, но великолепно. Не знаех, че той може да борави така смело с елементите — бам, бам, бам.

— Прави го нарочно — отвърна Брана. — Заради Кеван.

Фин стоеше на мястото си, на открито, сякаш го предизвикваше да отвърне.

Вдигна високо ръка, повика сокола си. Като златна светкавица Мерлин се спусна ниско, а после, следвайки напътствията на Фин, литна устремно към дърветата.

Фин разпери ръце и изчезна във валмо от мъгла.

— О, господи, мили боже, Кеван.

— Това не беше мъглата на Кеван — с пресилено спокойствие каза Брана. — Беше на Фин. Тръгна след него.

— Какво да правим? Трябва да повикаме другите, да последваме Фин.

— Не можем да го последваме, защото не знаем къде отиде. Трябва да ни позволи да го видим, а той не иска. Иска да направи това сам.

Той полетя, заслонен от мъглата, а очите му виждаха през очите на сокола. И чрез птицата наблюдаваше как вълкът се стрелка между дърветата. Без да оставя следи и сянка върху снега.

Когато наближи реката, звярът се стегна, скочи и се издигна високо, прелетя над студената и тъмна вода като камък, запратен от прашка. В същото време белегът на рамото на Фин запари жестоко.

Значи Кеван плащаше висока цена, каза си той, за да прекоси реката.

Последва вълка, скрит в мъглата си, докато усети нещо във въздуха да се променя, нещо да потрепва. Повика Мерлин, забави собствения си устрем напред и само след секунди вълкът бе изчезнал.

Фин може и да искаше да се оправя сам, но Айона въпреки това повика останалите. Спокойно, без да продума, Брана запарваше чая.

— Толкова си спокойна. — Айона крачеше напред-назад в очакване нещо да се случи. — Как можеш да си толкова спокойна?

— Толкова съм ядосана, че сякаш кръвта ми гори. Ако не потуша този огън, може да изгоря всичко до основи.

Айона се приближи зад гъба ѝ и прегърна братовчедка си.

— Знаеш, че е добре. Че може да се погрижи за себе си.

— Отлично го знам, но това не променя нищо. — Тя потуша ръката на Айона и отиде да вземе чиния за курабийките, докато сърцето ѝ биеше гневно в гърдите. — Не те попитах защо се прибра толкова рано.

— Решихме да започнем да се сменяме да работим заедно с теб още от днес. Имам урок по езда в голямата конюшня в четири часа, но дотогава Бойл няма нужда от мен. — Айона се втурна към вратата. — Ето ги. О, ето го и Фин! Добре е.

Когато Брана не каза нищо, Айона отвори вратата.

— Влизай вътре — сопна се тя на Фин. — Даже нямаш палто.

— Беше ми топло.

— Още по-топло ще ти стане, като ти сритам задника — изръмжа Бойл. — Какви са тези приказки, дето си бил хукнал след Кеван сам в някакъв проклет тунел от мъгла?

— Нещо, върху което работя, и една възможност да го изпробвам. — Фин отметна коса назад и размърда рамене. — Боят няма да промени нищо, но съм готов, ако това ще ти помогне.

— Аз ще те държа здраво, докато той ти нарича задника. — Конър ядно свали палтото си. — Нямаш право да хукваш подире му сам.

— Имам цялото право на този свят и във всеки друг.

— Ние сме един кръг — подхвана Айона.

— Така е. — Заради Айона Фин смекчи тона си. — И всеки от нас е точка в този кръг.

— Тези точки са свързани. Случващото се с теб засяга всички нас. — Мийра погледна към Брана, която продължаваше да се суети с чая и курабийките. — Всички.

— Той изобщо не разбра, че съм подире му, не можеше да ме види как го следвам. Бях скрит в мъглата. Точно върху това работех и

целта бе да го изпробвам.

— Без да кажеш на никого от нас какви ги вършиш? — подхвърли Конър.

— Ами нали не можех да знам със сигурност дали се получава, докато не опитам?

Отиде до Брана.

— Използвах част от онова, което съм наследил от него, за да създам мъглата. Отне ми седмици, месеци дори, за да измисля всичко докрай, понеже можех да отделям по малко време тук и там. Днес съзрях шанс да опитам заклинанието. Кое то не е много по-различно, ако си говорим честно, от това да излезеш да поядиш в гората само за да видиш какво ще стане.

— Не бях сама.

— Нито пък аз — също толкова хладно възрази той. — Бях с Мерлин и използвах очите му, за да проследя вълка. Той ни предизвиква и ти му отвърна подobaващо, защото знаеш, както и всички останали, че ако изглежда сякаш не правим нищо, той ще разбере, че кроим нещо много по-сериозно. Защо иначе ще правя такава шоу, докато разкарам плъховете? — Въздухът наоколо направо вибрираше от раздражението му, когато се обърна и вдигна ръце. — Толкова малко ли ми вярвате?

— Не е липса на доверие — увери го Айона. — Изплаши ни. Отначало си помислих, че Кеван ти е устроил засада, но Брана каза, че сам си направил мъглата. Но не можехме да те видим, не знаехме къде си. Това ни уплаши.

— За това, скъпа сестричке, съжалявам. Съжалявам, че съм ви накарал дори за миг да се притесните за мен, когато и да било от вас, но най-вече теб, която застана на моя страна още преди да ме познаваш.

Айона въздъхна облекчено.

— Така ли се измъкваш от отговорност?

— Казвам само истината. — Той отиде до нея, целуна я по челото. — Признавам си, че действах импулсивно, видях възможност и се възползвах. И понеже го направих, сега знаем повече, отколкото преди, ако това е от някакво значение в случая.

— Има право — обади се Брана, преди някой друг да успее да каже нещо. — Може да ми трябва още време, докато гневът ми

загълхне, както и на всички вас, но ако бъдем практични, а няма как да бъде иначе, Фин е прав. Използва това, което е, и което притежава. Чудех се защо се перчиш така пред Кеван. Беше направо срамно.

Фин само повдигна вежда, а тя махна на Конър.

— Занеси този поднос с чая пред камината, ако обичаш. Стъклениците на плота са запечатани, но не искам храната да е близо до тях.

— Той използва елементите един след друг — прас, прас, прас — обясняваше Айона. — Въздух, огън, земя, вода. Беше страховита гледка.

— Значително пресилена — кисело отбеляза Брана, — но сега разбирам целта.

— Стореното — сторено. — Бойл сви рамене и си взе чаша чай. — Искам да чуя какво ново знаем сега и след като никой не води кървава битка, имам само няколко свободни минути, преди да се върна към работата си.

— Той тичаше като сянката на вълка, без да оставя следи в снега. Бързо, адски бързо, но тичаше, а не летеше. Мисля, че си пази силите. — Фин си взе курабийка, после продължи да крачи из стаята. — Литна единствено когато трябваше да прекоси реката и докато я прелиташе, белегът ми гореше. Струва му скъпо да преминава над водата и сега знам, че когато изпитвам това усещане, той е минал отново на нашия бряг. Хукна отново през гората, насочи се към езерото. Умори се, тъй като тича дълго, после усетих някаква промяна, почувствах настъпването ѝ, затова забавих ход и извиках Мерлин обратно при мен. Вълкът изчезна. Премина в друго време. В неговото собствено, бих предположил. И обратно в леговището си.

— Можеш ли да намериш пътя дотам? Разбира се, че можеш да го намериш — продължи Конър, — иначе нямаше да изглеждаш толкова самодоволен, по дяволите.

— Знам как да стигна до мястото, където вълкът премина отвъд, и мисля, че ще намерим леговището на Кеван недалеч оттам.

— Кога тръгваме? — попита Мийра. — Довечера?

— Аз съм свободен — заяви Конър.

— Не тази вечер. — Брана поклати глава. — Трябва да се приготвим, в случай че го намерим. Можем да използваме различни

неща. Онова, което ще открием, ако изобщо стигнем дотам, ще бъде в нашето време. Но...

— Искаш да се върнеш назад, когато намерим мястото, искаш да се върнеш в неговото време. — Бойл се намръщи на чая си. — И да се изправиш срещу него там?

— Не, не говоря за това. Нямаме всичко необходимо, а и времето трябва да бъде избрано от нас. Но ако можем да оставим нещо в пещерата му, като го скрием от него, и го използваме, за да го наблюдаваме там. Да го чуваме. Бихме могли да научим името. И да разберем какви са плановите му, преди да ги изпълни.

— Не всички — възрази Фин. — Прекалено рисковано е всички да се връщаме назад. Ако се окажем впримчени в миналото, край с всички. Само един ще се върне.

— И смяташ, че това ще си ти.

Той кимна на Брана.

— Естествено. Мога да се върна и да не оставя никаква следа, забулен в мъглата, да занеса твоя кристал, тъй като това е най-доброто средство за наблюдение, и да се измъкна.

— Ами ако е вътре? — Айона удари леко Фин по рамото. — Край с теб.

— Точно заради това двама от нас, поне двама — пресметна Конър, — ще намерят начин да привлекат вниманието му и да го ангажират за известно време. — Той се ухили на Мийра. — Какво ще кажеш?

— Нямам търпение.

— Значи... — Бойл грабна курабийка и още една, която да пъхне в джоба си. — Четиримата отиваме до мястото, където го е видял за последно Фин, и продължаваме търсенето нататък. Конър и Мийра привличат вниманието му, за да тръгне след тях и леговището му да е празно. Ако го намерим, Фин взема кристала, прехвърля се назад във времето до проклетия тринайсети век, оставя нещото в пещерата, връща се и всички отиваме в бара да пием по едно.

— Това е в общи линии. — Брана го потупа по ръката. — После ще измислим дребните и важни подробности. Затова няма да тръгваме, докато не сме готови. Никой от нас няма да се доближава до мястото. — Тя погледна право към Фин. — Разбрахме ли се?

— Да — съгласи се той, — и имам няколко идеи за подробностите.

— Както и аз. — Доволна, макар и все още леко ядосана, Брана също си взе курабийка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина почти седмица, преди Брана да остане доволна от подготовката, а и много скъпоценни часове бяха отделени за приготвяне на отровата. Но тя все пак смяташе времето за добре използвано.

Уцелването на момента щеше да е много важно, затова всяка стъпка трябваше да се планира прецизно.

Избраха да го направят в ранната привечер, така че да са приключили със задълженията си за деня, но и да им остане около час от дневната светлина преди мрака.

Застанала в ателието си, Брана внимателно прибра кристала, който бе обвила в магия, в една торбичка.

— Трябва да го оставиш нависоко и да е срещу олтара, за да отразява към нас онова, което е под него — каза тя на Фин. — И трябва да влезеш и да излезеш много бързо.

— Вече ми го каза.

— Струва си да се повтори. Ще се изкушиш да останеш по-дълго, както бих се изкушила и аз на твое място, да видиш какво друго може да узнаеш, да намериш. Колкото по-дълго си там в неговото място и време, толкова по-голям е шансът да оставиш следа или той да усети присъствието ти.

Тя сложи торбичката в кожена торба, после взе едно малко шишенце.

— Ако нещо се обърка, ако се върне, преди да си свършил, това ще го обезвреди за няколко минути, достатъчно, за да се върнеш обратно при мен, Айона, Бойл, в нашето време. Само ако нямаш друг избор.

Тя прибра и шишенцето в отделна торбичка, после го сложи в по-голямата. Сведе поглед, сякаш ѝ се искаше да не се налага да го правят.

— Не рискувай всичко за един миг.

— След като „всичко“ включва и теб, можеш да си сигурна, че няма.

— Не докосвай нищо негово. Недей...

— Брана. — Той обхвана лицето ѝ с длани, накара я да срещне погледа му. — Вече сме говорили за това.

— Разбира се. Прав си. И вече е време. — Тя му подаде торбата, отиде да си вземе палтото. — Айона и Бойл ще дойдат всеки момент.

— Когато приключим с това, ще можем да надничаме като през прозорец към делата му, както той често наднича при нас. И ще можем да отделим колкото време е нужно на създаването на отровата, която ще го довърши.

— Притеснена съм, това е всичко. — Не беше сигурна дали ѝ олеква, като го изрича на глас, но знаеше, че е глупаво и може би опасно да се преструва. — Колкото повече се приближаваме до края, а наистина вярвам, че ще сложим край, вътре в мен се надига едно противоречие. Не е просто борбата между увереност и съмнения. Не разбирам собствените си чувства и това ме притеснява.

— Бъди спокойна за това. Макар и само за днес, само за това.

Щеше да се опита, защото нямаше място за съмнения, нито за бавене, понеже Айона и Бойл тъкмо спряха с колата отвън.

Тя взе къс меч и закопча канията на колана си.

— Най-добре да сме готови — каза тя на влизащите Айона и Бойл.

— Конър и Мийра тръгнаха.

— Значи, най-добре и ние да потегляме. — Брана се пресегна и улови ръката на Фин, после и тази на Бойл. Когато Айона хвана другата ръка на Бойл, всички полетяха.

През прохладния и влажен въздух, понесени от вятъра над дърветата, отвъд реката и над езерото със замъка Ашфорд на брега му.

Приземиха се леко сред малка горичка, на място, което ѝ беше непознато.

— Тук ли?

— Тук го изгубих от поглед. Минали са стотици години от Мидор и пещерата му — изтъкна Фин. — Наоколо има пътища и няколко къщи — не особено близо, но мисля, че мястото, където Кеван е бил създаден, ще е останало под някаква форма, подобно на колибата на Сърха.

— Много е тихо. — С напрегнати очи Бойл изучаваше терена наоколо. — Усеца се някакво стаено мълчание.

И Фин го бе почувствал, затова само кимна.

— Ние, ирландците, сме суеверен народ и достатъчно мъдри, че да строим домовете си край омагьосания хълм, без да безпокоим духовете му, да оставим на мястото им побитите камъни. И да стоим далеч от мястото, където мракът още пулсира дълбоко.

Той погледна към Бойл.

— Съгласихме се да останем заедно, но е факт, че ако се разделим, ще покрием по-голям терен.

— Заедно — твърдо отсече Брана, понеже бе очаквала, че ще го предложи. — Казваш, че мракът още пулсира дълбоко тук? — Тя извади жезъл с връх от прозрачен кристал. — Светлината ще го открие.

— Не си спомням това да е било част от плана.

— Трябва да сме подготвени — повтори тя. Вдигна ръката с жезъла към небето и върхът му засвети. Забеляза Мерлин да кръжи високо горе.

— Моят жезъл и твоят сокол ще открият леговището. Тегли ни на север.

— Значи тръгваме на север. — Бойл стисна ръката на Айона и четиримата поеха в тази посока.

От другата страна на реката Конър и Мийра се разхождаха в гората. Той бе свързал съзнанието си с това на Ройбиър, който кръжеше над дърветата, и с Мерлин, който наблюдаваше другите от кръга им.

— Истинско удоволствие е, че най-сетне имаме време за разходка със соколи. Много отдавна не сме излизали така поне за час.

— Имам нужда да тренирам повече — отвърна Мийра спокойно и небрежно, макар гърлото ѝ да бе пресъхнало. — За да съм напълно готова, когато почнем да предлагаме пакетната услуга.

— Можехме да дойдем с конете.

— И така става. — Тя вдигна покритата си с ръкавица ръка за Ройбиър и макар разходката със сокол да бе само за прикритие, все пак се наслади на компанията му.

— Искаш ли да имаш свой сокол? — попита я Конър.

Тя го погледна с искрена изненада.

— Никога не съм се замисляла.

— Трябва да имаш свой. Женска, ако откриеш птица, която да те привлече. Тогава твоят и моят сокол могат да създадат поколение.

Идеята предизвика усмивка на устните ѝ, понеже ѝ се стори чудесна и съвсем естествена.

— Никога не съм излизала сама със сокол.

— Аз ще ти помагам, но и сама ще се справиш чудесно. Достатъчно често си помагала за Мерлин, когато Фин замине на някое от пътешествията си. Можем да им направим заграждение, когато си построим собствена къща. Ако още си склонна да си построим такава.

— И за това почти не съм мислила, понеже едва започвам да планирам сватбата. — Тя пусна Ройбиър да отлети отново. — А и Кеван ме тревожи.

— Няма да мислим за него днес — каза Конър, макар и двамата да не мислеха за нищо друго. — Днес ще следваме танца на Ройбиър. Изпей ни нещо, Мийра, нещо ведро, което да повдигне крилете на сокола.

— Нещо ведро, а? — Тя го хвана и залюля стиснатите им ръце закачливо напред-назад, докато вървяха. Но искаше да усети връзката им чисто физически, защото и двамата знаеха, че музиката може да привлече Кеван.

Разчитаха на това.

Мийра се спря на „Скитница“, понеже беше бодра песен с много куплети, за да има време Кеван да се покаже, ако изобщо имаше такова намерение.

Засмя се, когато Конър се присъедини на припева, и във всеки друг ден би била щастлива от разходката с него, със сокола, с песента в красивата гора, където разтопеният сняг бе оставил земята мека и където още имаше малки бели купчини в сенките до дънерите.

Когато той стисна ръката ѝ по-здраво, тя разбра, че планът им е проработил. И беше време за тяхното изпълнение.

Гласът ѝ не трепна, когато забеляза първите тънки струйки мъгла да се плъзгат по земята, нито когато Ройбиър кацна на един близък клон — като воин със златисти пера, готов да ги защитава.

— Мога да те накарам да замлъкнеш само със силата на мисълта си.

Кеван се надигна от мъглата и се усмихна пленително, когато Мийра спря да пее, за да измъкне меча си.

— Така и стана. Излагаш дамата си на риск, вещере, като се разхождаш из гората, без сестра ти да те пази.

— Мога да защитя дамата си, ако има нужда. Но както добре знаеш, тя се справя отлично и сама. И все пак... — Конър прокара показалец по острието на Мийра и го подпали. — Нещо в добавка за моята дама.

— Що за мъж би оставил жена си да стои пред него?

— Редом с него — поправи го Конър и сам измъкна меч, който веднага възпламени.

— И я оставя беззащитна — продължи Кеван и запрати черна светкавица към Мийра.

Конър я блокира с рязко завъртане на ръка и я запрати, пращяща, в земята.

— Никога беззащитна.

Отвъд реката и езерото пулсът на светлината от върха на жезъла в ръката на Брана се ускори.

— Близо сме.

— Там е. — Фин посочи към преплетени бодливи храсталаци с дебели черни тръни и увивни растения, осеяни с плодове, които изглеждаха като вкаменени капки кръв. — Пещерата на Мидор. Усещам притеглянето, както усетих и паренето, когато Кеван премина над водата. Пътят е чист.

— Не ми изглежда чист — отбеляза Айона. — А смъртоносен. — За проба тя тупна с плоската страна на меча си един от тръните и се заслуша в металния звън на стомана, ударила стомана. — Звучи ми смъртоносно.

— Няма да минавам през тях, а ще се пренеса във времето. Макар че, когато всичко приключи, ще се върнем тук, всички, и ще изгорим тези трънливи лози, ще поръсим земята със сол и ще я пречистим.

— Още не. — Брана улови ръката му. — Конър не е казал, че Кеван е захапал стръвта.

— Захапал я е. Вече е почти там и колкото по-скоро вляза и изляза, толкова по-малко време ще се налага Конър и Мийра да устояват на атаките му. Трябва да действаме сега, Брана, и то бързо.

Макар да бе обзета от страх, всички заедно направиха кръга и тя пусна ръката на Фин, приела, че това трябва да се направи.

— В това място — занарежда тя с останалите — на смърт и мрак изпращаме ний онзи, който носи белега, през пространството, през времето. Силата на светлината нека го пренесе, нека волята ни слее в едно. Нека го изпрати и върне обратно светлината на тримата. Върни се при мен — добави Брана, макар това да не бе част от заклинанието.

— Както казваш ти — продължи Фин, без да откъсва очи от нейните, — тъй да бъде.

Завихри се мъгла и той изчезна.

— Няма да отнеме дълго. — За да утеши Брана, Айона я прегърна през рамо.

— Толкова е тъмно. И студено. А той е сам.

— Не е. — Бойл хвана ръката ѝ и я стисна здраво. — Ние сме тук. С него сме.

Но той беше сам в студа и тъмнината. Силата тук бе толкова плътна и наситена, че не усещаше друго, освен нея. Черна кръв покриваше земята, където Кеван бе оковал и убил майка си.

Огледа ужасяващите стъкленици, пълни с части от тялото на жената, която го бе родила, които Кеван бе запазил за черните си магии.

Светът, който Фин познаваше, неговият свят, изглеждаше не просто отдалечен във вековете, а сякаш изобщо не съществуваше. След освобождаването на демона, след като той бе добил форма и възможност за движение, сякаш самата пещера се бе превърнала в особен ад, където прокълнатите горяха.

Замириса му на сира и кръв — стара и прясна. Трябваше да напрегне докрай волята си, за да устои на внезапния и жесток копнеж да иде до олтара, да вземе чашата, която стоеше под кръст от пожълтели кости, и да пие.

Да пие.

Пот изби върху кожата му, макар дъхът му да се превръщаше в облачета пара в студения въздух, който сякаш се полюшваше като

море, а зловонни капки се плъзгаха надолу по стените и тупваха на пода в приливен ритъм.

Нещо в този ритъм зовеше кръвта му.

Ръката му трепереше, докато се насилваше да отвори торбата, после и малката торбичка в нея, да извади кристала.

За миг видя Брана — топла и силна, изпълнена със светлина — и успя отново да забави пулса си, да овладее ръцете си. Издигна се в мъглата, нагоре по влажната стена на пещерата. Забеляза издълбани символи в камъка, разпозна ги като древни келтски букви, макар да не можеше да ги разчете.

Остави кристала в една малка дупчица над леко издаден перваз в скалата и се зачуди дали заклинанието на Брана е достатъчно силно, за да го предпази от мрака.

Такъв дълбок, пленителен мрак, в който кънтяха гласове, и онези, които щяха да бъдат принесени в жертва, крещяха и молеха за милост, която никога нямаше да получат.

Защо да има милост към по-низшите? Техните викове и мъчителни стонове бяха истинска музика, покана за танц, подканващ зов за хранене.

Мракът трябва да се храни. Да се прегърне. Да се боготвори.

Мракът носи награда. Във вечността.

Фин се обърна към олтара и направи крачка напред. После още една.

— Много се бави. — Брана разтри ръцете си, за да прогони породения от страх студ, който се впиваше в костите ѝ. — Нощта вече пада. Няма го повече от половин час, а това е прекалено дълго.

— А Конър? — попита Айона. — Той...

— Знам, знам. Двамата с Мийра няма да могат да задържат Кеван още дълго. Вървете при Конър, двамата с Бойл вървете при тях, помогнете им. Аз ще ида при Фин. Нещо не е наред, станало е нещо. Не мога да го почувствам или усетя по никакъв начин, откакто премина отвъд.

— Не може да минаваш отвъд, Брана, не бива. — Бойл стисна раменете ѝ, разтърси я. — Трябва да вярваме, че Фин ще се върне, не

можем да рискуваме живота ти. Без теб всичко свършва тук, но не и за Кеван.

— Кръвта му може да го предаде, колкото и да се бори с нея. Аз мога да го измъкна. Трябва да опитам преди... О, господи, Кеван се връща. Фин...

— Можем ли да го издърпаме обратно двете с теб? — Айона се вкопчи в ръката на Брана. — Трябва да опитаме.

— Ако бяхме всички, бихме могли... О, слава на боговете.

Когато Фин, обвит в тънка и разсеяна мъгла, падна на колене пред краката ѝ, Брана се спусна към него.

— Той идва — успя да каже Фин. — Идва насам. Трябва да се махаме бързо. Нужна ми е малко помощ.

— Държим те. — Брана го прегърна здраво, погледна към Айона, към Бойл, кимна им. — Държим те — повтори тя и го стисна в прегръдките си, когато полетяха.

Кожата му беше ледена и тя не можеше да я стопли, докато го пренасяше над дърветата, над езерото и блесналите светлини на замъка.

Заведе го право в къщата си и се погрижи огънят да се разгори буйно, преди да коленичи до него.

— Погледни ме. Фин, трябва да видя очите ти.

Те горяха върху ледената белота на лицето му, но бяха очите на Фин, само неговите.

— Не съм донесъл нищо с мен — увери я той. — Не оставих нищо свое. Само твоя кристал.

— Уиски. — Още докато го изричаше рязко, Бойл приседна до Фин и закрепил чашата в ръцете му.

— Чувствам се така, сякаш съм изминал стотици километри в Арктика без почивка. — Изгълта уискито и облегна глава назад точно когато Конър и Мийра влязоха.

— Ранен ли е? — попита Конър.

— Не, само е полузамръзнал и изтощен. А вие?

— Само драскотини, но ще се погрижа за тях.

— Вече излекува моите. — Мийра отиде право при Фин. — През цялото време мърмореше като загрижена майка. Какво можем да направим за теб, Фин?

— Добре съм.

— Не изглеждаш добре. Да донеса ли някоя от твоите отвари, Брана?

— Не ми трябва никаква отвара. Уискито ми стига. И ти доста мърмориш.

Мийра се отпусна тежко на един стол.

— В сравнение с теб дори и призрак би изглеждал като да е прекарал десет дни в тропиците.

Топлината болезнено пълзеше по тялото му, но Фин ѝ се усмихна.

— И ти не изглеждаш свежа като зората.

— Той не спря да я напада — обади се Конър и изненада Мийра, като я вдигна, макар съвсем да не бе лека като перце, зае нейното място, после я настани в скута си. — И мен не оставяше без внимание, но само колкото да ме ангажира с нещо. Искаше нашата Мийра, искаше да я нарани, затова постоянно блъскаше по защитата ѝ, търсеше и най-малката пролука. Отначало се опитахме да го предизвикаме и да поемем целия удар, да ви дадем време, но всичко продължи повече, отколкото бяхме очаквали, така че или трябваше сериозно да го нападнем, или да се оттеглим.

— Конър направи торнадо. — Мийра завъртя пръст във въздуха. — Малко, би могло да се каже, но внушително. После го превърна в огън. И това прогони Кеван.

— Не можехме да го задържим повече — довърши Конър.

— Беше достатъчно. Всички ще пийнем по малко уиски — реши Брана. — Дай да видя къде си изгорен, Конър, аз ще се погрижа.

— Нека аз. — Айона бутна Брана обратно на мястото ѝ. — Остани при Фин.

— Добре съм — настоя Фин. — Най-страшен беше студът, това е истината. Толкова рязък, толкова жесток, сякаш направо изсмуква живота от тялото ти. Омаломощава те. По-силен е, отколкото беше — каза той на Брана.

Тя приседна на пода и взе една от чашите, които Бойл раздаваше.

— Разкажи ни.

— Беше по-тъмно, по-мрачно, отколкото когато отидохме там в съня. По-студено и въздухът беше по-плътен. Толкова гъст, че не можеш да вдишаш дълбоко. Над огъня имаше котле, от което се носеше мирис на сярата. И гласове, които напяваха ритмично. Не можех

да различа думите, не всички, но някои бяха на латински, други на староирландски. Както и писъци и жални стонове, които изпълваха въздуха. На онези, които са принесени в жертва. Всичко това отекваше като далечно ехо. Но въпреки всичко можех да помириша кръвта.

Той отпи глътка, стегна се.

— Усещах някакво привличане дълбоко в мен. Жажда, която бе по-силна отпреди, сякаш ме теглеше едновременно в две посоки. Поставих кристала нависоко, в една малка ниша в скалата, на стената срещу олтара.

Той завъртя чашата в ръцете си, загледан в кехлибарената течност, сякаш отново виждаше всичко.

— И когато вече не беше у мен, нуждата стана по-силна. Порасна. Привличането бе по-мощно. На олтара имаше чаша, пълна с кръв. Искях я. Жадувах за нея. Кръв на невинни хора, която можех да подуша. Невинна кръв, която, ако взема, ако изпия, ще ме превърне в онова, което ми е предопределено. Защо да се противя? Нима не го искам моята съдба, моето могъщество? Тогава пристъпих към олтара и се приближих още малко. Песнопенията изпълниха цялата пещера, а писъците ми се сториха като музика. Посегнах към чашата. Протегнах ръка да я взема. Най-сетне да я взема.

Той замълча и изпи цялото останало уиски.

— Но сред писъците и песнопенията, през тъмното пулсиране на въздуха наоколо чух теб. — Той погледна надолу към Брана. — Чух те. „Върни се при мен“, ми каза ти и дълбоко в себе си пожелах теб повече от всичко останало. Нуждаех се от теб повече, отколкото от кръвта, която почти можех да усетя в гърлото си. Затова се отдръпнах, а въздухът стана още по-студен и вече бе толкова гъст, сякаш лепнеше на парцали в дробовете ми. Бях замаян, гадеше ми се и целият треперех. Мисля, че паднах, но произнесох думите и се озовах навън, върнах се. — Той остави чашата настрана. — Трябва да знаете цялата истина, в пълния ѝ смисъл. Колко близо бях. Само на косъм от превръщането, а ако веднъж премина на другата страна, тогава ще се обърна срещу всички ви.

— Но не си взел чашата — каза Айона. — Ти се върна.

— Искях я. Нещо вътре в мен жадуваше отчаяно за кръвта.

— И въпреки това не си я взел — изтъкна Конър. — Сега седиш с нас и пиеш уиски пред огъня.

— Щях да наруша клетвата си пред вас...

— Глупости — прекъсна го Брана и скочи на крака. — Пълни глупости, Финбар. И не ми ги разправяй как си се върнал заради мен, защото не си го направил само заради мен или заради когото и да било от нас. Върнал си се и заради себе си. Заради уважението, което имаш към това, което си, към дарбата си, и заради омразата към всичко, което представлява Кеван. Затова казвам, че са глупости. В началото не си позволявах да ти повярвам, а ти неведнъж доказа, че греша. Няма да го позволя, казвам ти, че няма да допусна да седиш сега тук и да не вярваш в себе си. Отивам да стопля задушното. Всички трябва да хапнем след тази история.

Когато тя излезе, Мийра кимна и стана.

— Това обобщава всичко и е напълно ясно. Айона, да помогнем на Брана в кухнята.

Когато и двете излязоха, Бойл отиде за уискито и наля още в чашата на Фин.

— Щом си в настроение да се самосъжаляваш, най-добре да го правиш леко пиан.

— Не се самосъжалявам, по дяволите. Не чухте ли какво ви казах?

— Аз те чух, както и всички. — Конър протегна крака, смъкна се удобно надолу и се облегна в стола си, стиснал своята чаша уиски. — Чухме как си водил битка, вътрешна и външна, и си я спечелил. Браво и на здраве за теб. И ще ти кажа нещо, което знам като собственото си име. Ти би прерязал собственото си гърло, преди да нараниш Брана или някого от нас. Затова пий до дъно, братле, и престани да се правиш на глупак.

— Да се правя на глупак — измърмори Фин и понеже чашата бе в ръката му, изпи уискито.

А приятелите му го познаваха достатъчно добре, за да го оставят да потъне в мрачно мълчание.

Изчака всички да се съберат в кухнята и да седнат край масата. Той остана прав.

— Благодарен съм — започна Фин.

— Млъкни, по дяволите, и сядай да хапнеш — подкани го Бойл.

— Ти млъкни, по дяволите. Благодарен съм ви и имам право да го кажа.

— Чухме те и приемаме. — Брана сипа от задушеното в неговата чиния. — Сега, по дяволите, сядай да ядеш.

Той опита от гъстия телешки бульон с ечемик и усети как слиза надолу, до стомаха му, как топлината полека се разпростира навсякъде.

— Какво има в задушеното освен телешко, ечемик и картофи?

Брана сви рамене.

— На всички ни ще се отрази добре малко тоник след такъв ден.

— Чудесно е. — Конър напълни лъжицата си. — Повече от чудесно, затова и аз като останалите ще те посъветвам да млъкнеш, по дяволите, Фин.

— Добре, добре. — Фин се пресегна за къшей хляб. — Тогава няма да ви разкажа останалото, след като не се интересувате.

— Какво още? — попита Айона.

Сега бе ред на Фин да свие рамене.

— Млъквам, както ме посъветваха любезно.

— Аз не съм казала нищо, нито съм те съветвала. — Мийра се усмихна мило. — Интересувам се, така че на мен можеш да кажеш.

— Добре тогава, заради твоя интерес, Мийра, казвам, че имаше издълбани символи в пещерата. Стари. Келтски руни.

— Келтски? — Конър се намръщи. — Сигурен ли си?

Понеже започваше да връща силите си, Фин хапна още от задушеното.

— Сега си говоря с Мийра.

— О, я престанете. — Но Бойл се засмя, докато си вземаше от хляба. — Келтски, значи? И какво означават?

Фин го изгледа иронично.

— Имам безброй таланти, но не чак дотам, че да разчета старите руни. Руните бяха високо по стените, изпъстрени с магически символи тук-там, което означава, че пещерата сигурно е била използвана за тъмни магии много преди времето на Кеван.

— Някои места са орисани на мрака, както други — на светлината — замислено отбеляза Брана.

— Онова, което усещах там, беше изцяло подвластно на мрака, сякаш е... рожденото му място. Сенките се движеха като живи същества. А на олтара, когато се приближих достатъчно, видях кости в една чиния, редом с чашата кръв. Имаше три черни свещи и книга с

кожена подвързия. Върху нея бе гравирано клеймото. — Той посочи рамото си. — Това клеймо.

— Значи е много старо, много преди времето, когато Тийгън е хвърлила камъка и е белязала Кеван. Преди Сърха да го прокълне. — Айона наклони глава настрани. — Знакът на демона в него? Или на неговата тъмна сила? Съжалявам — бързо добави тя.

— Няма за какво. — Фин отново взе лъжицата си. — Близо до книгата имаше звънец, сребърен, с дръжка с формата на вълк, изправен на задни крака.

— Звънец, книга и свещ, кости и кръв. Символът на белега на Кеван, символът на вълка. — Брана се замисли. — Значи е имал всички тези неща, символите на онова, в което се е превърнал. Стари неща?

— Много стари, с изключение на свещите. А те... направени са от човешка мас, смесена с кръв.

— Може ли да стане по-противно? — зачуди се Мийра.

Конър леко я потупа по ръката.

— Мисля, че да.

— Неговите инструменти — предположи Брана, — вероятно предавани от баща на син или майка на син или дъщеря. Наследени от него и после използвани за целите на мрака. Макар да не можем да сме сигурни, че баща му не се е занимавал също с тъмна магия или защо е избрал тази пещера за свое логовище.

— Може да е бил пазител — подхвърли Мийра. — Някой, надарен със сила, който да пази демона или каквото е там и да внимава да остане окован.

— Вярно — съгласи се Брана. — Независимо дали Кеван е дошъл от светлата, или от тъмната страна, или нещо по средата, той сам е направил избора си.

— Има и още — продължи Фин. — Видях восъчна фигурка на жена с вързани крака и ръце, с черна роба, коленичила, сякаш молеше за милост.

— Сърха. — Брана поклати глава. — Неговата мания по нея е започнала преди много време. Но никога не е могъл да я подчини или да я накара да коленичи.

— Близо осемстотин години са доста дълго време да останеш обсебен от някого или да таиш желание — изтъкна Айона. — Бих казала, че това е лудост, която се корени далеч в миналото.

— Съгласна съм.

— И още нещо — отново се обади Фин. — Фигурката беше омазана с кръв по корема, между бедрата.

Брана внимателно остави лъжицата си.

— Тя загубила бебето си по-рано същата зима. Направила спонтанен аборт и никога не се възстановила напълно. Страдала от някаква ужасна болест, която не можела да изцели. Разкъсващи болки в корема.

— Убил е детето й? — Дори и след толкова много векове очите на Айона се просълзиха. — Вътре в нея? Може ли да го направи?

— Не знам. — Разтърсена, Брана стана и отиде да си сипе вино, после донесе бутилката на масата. — Ами ако не се е предпазила точно срещу това? Ако е намерил начин да... Имала е три деца, за които да се грижи, а мъжът ѝ е бил далеч с останалите от племето. Кеван я е преследвал жестоко. Може да е показала своята уязвимост по някакъв начин, да е проявила момент на слабост, в който не е била достатъчно бдителна.

— Ние ще бъдем. — Фин докосна ръката ѝ. — Няма да покажем никаква слабост и ще използваме всичко по силите си. Това е още едно престъпление, за което ще плати.

— Страдала е. Мога да усетя сълзите ѝ в книгата, докато е описвала загубата на бебето. Да — тихо каза Брана. — Ще трябва да плати и за това, и за всичко друго.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя удвои усилията си. Не можеше да прибързва — не, работата със смъртоносна отрова не можеше да бъде прищпорвана. Но Брана посвещаваше всяка свободна минута на създаването на отровата.

Когато някой от кръга ѝ беше в ателието, също получаваше задача — магическа или обикновена. Тя самата рядко излизаше, освен да се поразходи в зимната си градина, за да разсее малко мислите си от формули, заклинания, отрови.

Но дори и по време на тези кратки разходки Брана не спираше да се чуди дали пет капки от тинктурата от татул са прекалено много, а четири — прекалено малко. Дали стритите на прах семена трябва да се използват веднага, или да се оставят да престоят?

— Важно е — мърмореше под нос тя, докато подреждаше прецизно стъклениците за днешния си опит. — Една погрешна капка и трябва да почваме отначало.

— Вчера каза, че четири капки не са били достатъчни, значи сега опитай с пет — предложи Конър.

— Ами ако са нужни шест? — Ядосана, тя се вторачи в стъклениците, сякаш можеше да ги принуди да ѝ кажат тайната си. — Или е вярна другата рецепта, която намерих, онази, в която се използват пет зелени мухоморки, набрани под дъбова сянка?

— Колкото повече отрови, толкова по-добре, мен ако питаш.

— Не може да са повече или по-малко. Това не е рецепта за супа. — Макар да си даваше сметка за сопнатия си тон, просто не можеше да се сдържи. — Трябва да бъде абсолютно точно, Конър, а имам чувството, че това може да е единственият ни шанс. Ако се провалим, в най-добрия случай ще трябва да чакаме още една година, преди да опитаме отново. В най-лошия — демонът ще намери начин да се покрие, когато разбере, че сме намерили начин да го атакуваме.

— Прекалено се тревожиш, Брана. Не е в стила ти да се притесняваш и колебаеш.

Беше прав, разбира се. А и притесненията, призна си тя, притиснала с пръсти очите си, можеха само да затворят вратите, вместо да намерят изход.

— Усещам особено настойчиво времето, повече от всеки друг път. Имам чувството, че това е точният момент, Конър, иначе пропускаме възможността си. А мисълта, че може да продължим само да сритваме здраво задника на Кеван, както го правехме досега, през целия си живот, да го задържаме, докато предадем дълга си на следващите трима? Тази мисъл е непоносима. Ти ще имаш деца от Мийра. Би ли искал да прехвърлиш този товар на едно или повече от тях?

— Не, не бих искал. Естествено, че не. Няма да се провалим.

Сложи ръце върху раменете ѝ, разтри ги.

— Отпусни се малко и се разсей с нещо. Ако продължаваш да се измъчваш от толкова съмнения, ще блокираш собствените си инстинкти, а те са голяма сила.

— Това ще е третият път, в който се опитвам да създам отварата. Съмненията ми са основателни.

— Тогава остави всичко настрана. Тази рецепта, онази рецепта, забрави ги. Какво мислиш ти — какво е твоето усещане? Може и да не е като да правиш супа, но ти смесваш различни отвари, откакто стана на четири.

Той бавно, но решително затвори книгите, с ясното съзнание, че досега тя ги е научила наизуст и бездруго.

— Какво ще кажеш — не просто с разума си този път, а и с инстинктите си?

— Казвам... — Тя зарови нервно пръсти в косата си. — Къде, по дяволите, е Фин? Нужна ми е неговата кръв, искам да е прясна.

— Каза, че ще дойде преди обяд, значи ще дойде. Защо двамата с теб не поработим над правилната подредба и точните думи? Така, когато дойде, ще източиш кръвта му и ще започнеш.

— Добре, добре.

Време беше да спре да се притеснява и колебае и да се залови за работа, нареди си тя наум.

— Светената вода е най-напред. Започва така: „Първо слагаме светената вода, за да слее всичко тя в едно. Плод от беладона, стрит и напоен, да разбуди соковете вътре и дълбоко. Косъм от бременен як,

смесен с мъзга от манчинелово дърво, която да разтвори прилепско крило. Цвят татул, листа от вълче биле добавяме и чакаме да кипне. После...“.

— Какво мислиш ти, Брана? — подкани я Конър.

— Ами, мисля, че последния път избързах. Мисля, че на този етап трябва да се поработи да ври известно време.

— Значи... Разбъркваме да кипне, да заври и да бълбука...

— Докато не се издигне дим — да, избързах. Трябва да поври и да се изпарява известно време. Добре. — Кимна решително и записа в бележника си. — Гъбите, ще използваме и гъби, защото така ми харесва, какво пък.

— Точно така. — Конър я сръчка с лакът за насърчение.

— Зелени мухоморки, меки и бледи, да отведат в безкрайна нощ. Не, не става за демон. — Тя задраска и опита пак. — Зелени мухоморки, три плюс две, да вляят своята отрова в таз отвара.

— По-добре — съгласи се Конър.

— И листенца бучиниш. Поръсваме цветчета и смъртоносната магия е сглобена.

— „Фаталната магия“ е по-добре, според мен.

— Добре, фатална. — Тя поправи записките си. — Кръв, да я скрепи, капка по капка, и сърцето на демона да озапти. Мойта сила, силата на тримата, среща тук съдбата си. Както повеляваме, да бъде тъй.

Тя остави молива на плота.

— Не съм сигурна.

— Харесва ми — звучи ми добре. Достатъчно силно е, Брана, но не претенциозно. Целта е да го унищожим, няма нужда да е изискано.

— Имаш право. По дяволите, трябва да се сгъсти, да стане черно. Трябва да добавя и това. Черней, сгъсти се под дланите ми...

— Превърни отварата в отрова за прокълнатите — довърши Конър.

— Не е зле — отбеляза тя. — Искам да запиша всичко отначало.

— Ако не можеш да започнеш без Фин, тогава защо не... — Той прекъсна наред думата и се обърна към вратата, където се появи Фин. — Хм, ето го и него. Кани се да ти източи кръвта, братле.

Фин се закова на място.

— Дадох ти повече от достатъчно вчера, както и онзи ден.

— Искам прясна.

— Искала прясна — измърмори Фин и свали якето си. — А какво направи с останалата от вчера и онзи ден?

— Пазя я, защото никога не се знае кога може да ни потрябва. Но днес искам да започна всичко отначало. Промених някои части от заклинанието.

— Пак ли?

— Да, пак — каза тя, също толкова раздражена. — Имаше нужда от преработване. Конър е съгласен...

— Няма да се бъркам. — Конър вдигна ръце. — Разберете се двамата. Всъщност, след като вече си тук, Фин, аз си тръгвам. Мисля, че Бойл трябва да мине по-късно, така че ще забележите останките, ако двамата се сбият.

Той грабна палтото си, шапката и шала и излезе през вратата, сподирен от Кател, сякаш и кучето бе решило, че е по-добре да стои далеч.

— Защо си толкова сърдит? — попита Брана.

— Аз ли? Ами ти? Между веждите ти е издълбана онази бръчка, която казва „ядосана съм на целия свят“.

Още по-ядосана, Брана потърка с пръсти мястото, за да заличи всяка подобна бръчка.

— Не съм ядосана... добре де, бясна съм, но не на целия свят или на теб. Не съм свикнала да се провалям с гръм и трясък, както с тази проклета отвара.

— Това, че не се е получила точно, не значи, че си се провалила.

— Когато се получи точно, е успех, значи обратното е провал.

— Неслучайно наричат занаята „практикуване на магия“, Брана, и ти отлично го знаеш.

Тя понечи да се сопне, но само въздъхна.

— Знам. Така е. Просто очаквах да стигна по-далеч с първите няколко опита, отколкото се получи. Ако продължа да бъркам толкова сериозно, ще се наложи отново да поръчаме да ни донесат нужните съставки.

— Значи ще започнем отначало. — Той отиде до нея и я целуна. — Добър ден, Брана.

Тя се засмя леко.

— Добър ден и на теб, Финбар. — Усмехната, грабна ножа. — А сега...

Очакваше той да навие ръкава си, но вместо това Фин свали пуловера.

— Вземи от белега — каза ѝ той. — Както направи с отровата за Кеван. От белега, Брана, както трябваше да направиш още първия път, когато започна с тази отрова.

— Да, трябваше. Боли те, изгаря те отвътре, когато вземам кръв от белега.

— Защото целта е враг на този белег. Вземи оттам, Брана. После искам курабийка, по дяволите.

— Можеш да изядеш половин дузина.

Тя пристъпи към него с ритуалната кама и чашата.

— Не спирай болката. — Очите му я приковаха. — Болката може да е част от това. Остави я да дойде и да отmine.

— Добре.

Тя действаше бързо — така бе най-добре. Направи резка върху кожата му направо на пентаграма с върха на острието. Събра кръвта в чашата, почувства болката му, макар той да не издаде нито звук и да не помръдна.

— Достатъчно е — прошепна тя и пусна камата, за да вземе кърпата, която бе приготвила, и да я притисне към раната.

После остави чашата до стъкленниците и се обърна отново към него, за да изцели нежно раната му.

Преди той да разбере какво е намислила — може би и самата тя не бе го осъзнала напълно — Брана целуна белега му.

— Недей. — Смаян, ужасен до мозъка на костите си, той се дръпна рязко. — Не знам какво може да ти причини, как може да те нарани.

— Няма да ми направи нищо, защото ти не си направил нищо, за да го заслужиш. Години наред се опитвах да виня теб, а трябваше да виня Сърха — или по-скоро скръбта ѝ. Тя те нарани, наруши най-святата ни клетва и ти причини болка, както и на мнозина преди теб. Невинни хора. Бих го махнала от теб, ако можех.

— Не можеш. Мислиш ли, че не съм опитвал? — Той отново облече пуловера си. — Вещици, свещеници, лечителки, мъдреци, черна и бяла магия. Нищо не може да го докосне. Бил съм във всяко

кътче от света, за което съм чул дори слух, че там проклятието може да бъде развалено.

Скитането му по света, осъзна тя. Това бе в основата му.

— Никога не си ми казвал...

— Какво да кажа? — възрази той. — Този видим символ на онова, което тече във вените ми, не може да бъде премахнат с каквито и да било средства. Никакво заклинание, никакъв ритуал не може да развали проклятието, което тя е изрекла с последния си дъх. Не може да бъде заличено с огън, нито изрязано от тялото ми. Обмислях да си отрежа ръката, но се страхувам, че може просто да се появи на друга част от тялото ми.

— Ти... Мили боже, Фин.

Не беше имал намерение да разкрива толкова много, но не можеше да върне думите назад.

— Е, тогава бях доста пиан, за щастие, понеже, ако си прокълнат, си оставаш такъв, с една или с две ръце, независимо колко безумно геройска ми се струваше постъпката на двацет и две, при това замаян от почти цяла бутилка „Джеймисън“.

— Няма да обезобразяваш тялото си — каза тя, разтърсена до дъното на душата си. — Дори не си го помисляй.

— Няма смисъл, както ми повтаряха неведнъж след всеки провален опит. Проклятието на умираща вещица, която при това е жертвала себе си, за да живеят децата ѝ, за да ги защити от тъмната магия, е много могъщо.

— Когато всичко свърши, ще ти помогна да намериш начин — ние всички...

— Аз ще го намеря, ако има начин, никога няма да престана да го търся, защото заради него не можеш да ми обещаеш бъдеще. Не мога да искам от теб утрешния ден, нито да ти го предложи. Никога не бихме могли да имаме деца. — Той кимна. — Виждам, че ти също го знаеш. Никой от двама ни не би създал дете в този свят с мисълта, че може да носи подобно бреме.

— Не. — Отчаянието и жестоката истина свиха сърцето ѝ. — И когато свършим тук... ти отново ще заминеш.

— Когато свършим, можем ли да бъдем заедно, както сме сега, и да знаем, че никога няма да имаме живота, за който сме мечтали? Да знаем, че това — докосна той рамото си — стои между нас дори и след

смъртта на Кеван? Докато го нося, той не е унищожен докрай и проклятието на Сърха ще продължи да живее с мен. Затова никога няма да престана да търся начин.

— И така проклятието ѝ се връща трикратно. Ти, аз и бъдещето, което бихме могли да имаме.

— Имаме днешния ден. Това е много повече от всичко, което съм вярвал, че ще имам отново с теб.

— Мислех, че ще е достатъчно. — Тя се хвърли в прегръдките му и го притисна здраво.

— По-добре да не го пилеем напразно.

— Няма да го пропилеем. — Тя вдигна лице и му поднесе устните си. — Ако можех да го постигна с желание, щях да поискам да сме обикновени хора.

Той се усмихна леко.

— Ти не можеш да си обикновена.

— Просто жена, която прави сапуни и свещи и има магазинче в селото. А ти ще си мъж, който има конюшни и школа за соколи. Ако желанията можеха да се сбъдват. Но...

Двамата заедно погледнаха към работния плот с магическите книги и стъклениците.

— Ако бяхме обикновени, нямаше да можем да направим каквото трябва да се направи. Най-добре да опитаме да направим заклинанието, иначе пак ще ми точиш кръв, защото другата вече не е достатъчно прясна.

Дълг и съдба, помисли си тя. И от двете не можеш да избягаш.

Взе котлето и запали огън под него.

Дългият и мъчителен процес изискваше прецизност и сила — стъпка след стъпка. Брана си нареди да остави настрана всички предишни провалени опити и да смята това за ново начало. Отровната смес бълбукаше и димеше под ръцете на двамата, докато те бавно и внимателно разбъркваха отварата.

Тя си пое дълбоко въздух, когато стигнаха до последния етап.

— Черней и се сгъсти под дланите ми — каза тя.

Фин я последва.

— Да превърнем отварата в отрова за прокълнати.

— Мойта сила — изрекоха двамата заедно, а заедно с думите отварата закипя бурно. — Силата на тримата среща тук съдбата си.

Както казахме, да бъде тъй.

Тя почувства промяната, изявата на силата и волята от нея и от Фин. Пресегнаха се един към друг, свързаха тези сила и воля, позволиха им да се слоят в едно и така да пораснат още повече.

Брана блокира всичко друго и се фокусира само върху това сливане, върху тази цел, и сърцето ѝ заби трескаво в гърдите, докато топлината и уханията на ателието ѝ постепенно избледняха в съзнанието ѝ.

Остана само светлина, ярка и ослепителна, надигаше се вътре в нея, струеше навън. Разцъфтяваше заедно с онова, което се надигаше и струеше от Фин.

Съединяване, физическо, интимно, психическо, могъщо като буря, разтърси цялото ѝ тяло като оргазъм.

Главата ѝ се отметна назад. Вдигна ръце, обърна длани нагоре и разпери пръсти.

— Ето оръжие срещу мрака. Изковано в огъня на вярата и светлината. Върху земята, където жертва даде Тъмната вещица, трима по три по три ще се изправят срещу злото, родено в мрака. Кръв и смърт го чакат. Водим кон, сокол и куче и казваме името. Звъни звънец, книга се отваря, палим свещ, казваме името. В пламък бял, само светлина, ослепителна и ярка, обвиваме камъка и затваряме вратата. Кръв и смърт го чакат. Демон, смъртен или вещер, кръв и смърт го чакат.

Очите ѝ, които бяха станали черни, сега се замъглиха до бяло. Фин успя да я хване, преди да се строполи като марионетка с отрязани конци.

Още докато я вдигаше на ръце, тя докосна рамото му.

— Добре съм. Просто съм леко замаяна.

— Седни тук и не мърдай. — Остави я на малкия диван пред огъня, после отиде при запасите ѝ и внимателно ги огледа, докато намери каквото търсеше.

Не си направи труда да слага чайника, а направи чай с едно щракване на пръсти, след което сложи шест капки от тоника в него и го поднесе в ръцете ѝ.

— Пий и недей да спориш — нареди той. — Сама си направила тоника.

— Бях тук, усещах светлината и силата да се надигат, докато отварата кипеше в котлето и се сгъстяваше, бълбукаше. А после сякаш наблюдавах себе си и теб, чувах думите, които изговарях, без да съм ги изрекла. И преди съм имала видения за предстоящото, всички ги имаме, но нищо толкова силно или всепоглъщащо като това. Сега съм добре, честно.

„Или почти“, каза си тя наум, докато отпиваше от специалния чай.

— Само когато ме напусна, се почувствах като изпразнена от всичко, само за миг.

— Очите ти станаха черни като тъмната страна на луната, а гласът ти отекваше сякаш от върха на планината.

— Не бях себе си.

— Не, не беше. Какво те обзе, Брана?

— Не знам. Но силата и светлината бяха могъщи. Фин, беше неопишимо красиво. Всичко, което сме, но несравнимо увеличено, сякаш хиляди слънца грееха едновременно наоколо и вътре в мен. Само така мога да ти го опиша.

Тя пийна още чай и усети как полека си връща равновесието.

— Искам да го запиша. Всичко, което казах. Не бива да го забравям.

— Аз няма да забравя нито думичка от казаното.

Тя се усмихна.

— По-добре да го запишем за всеки случай. Оръжие е изковано — значи, трябва да се е получило.

— Отровата е черна и гъста като катран.

— Трябва да я запечатаме, да я държим на тъмно и да направим заклинание на бутилката, в която ще се съхранява.

— Аз ще се погрижа.

— Не, не, създадохме я заедно и мисля, че това е важно. Затова трябва да направим и останалото заедно. Съвсем добре съм, Фин, наистина.

Тя остави чая си настрана и стана на крака, за да докаже думите си.

— Трябва да действаме бързо. Не искам отровата да прекипи и да се наложи да започваме всичко отначало.

Той все пак я държеше под око, докато не се увери напълно, че е добре.

След като запечатаха заклинанието, тя взе две непрозрачни и черни тумбести бутилки от шкафа под работния си плот.

— Две?

— Направихме достатъчно за две, тъй като сметнах, че е по-разумно да имаме резерва. Ако нещо се случи с първата бутилка — преди или по време на битката — ще имаме друга.

— Разумна, както винаги, и практична. — Когато тя понечи да извади фуния, той поклати глава. — Не мисля, че това е нещо, което се прави така. Разбирам практичната ти мисъл, както винаги, но смятам, че този път трябва да продължим със силата.

— Може би си прав. Една за теб тогава и една за мен. Трябва да се направи бързо, после да се затвори здраво и отново да се запечата със заклинание. — Тя докосна едната бутилка. — Твоята. — После другата. — Моята. — И заедно отиде до котлето. — От котлето — в бутилката, без остатък във въздуха, без капчица на пода.

Стисна ръката му със своята, а другата протегна напред, както и той. Две тънки струйки от мазна чернилка се издигнаха от котлето, извиха се като дъга към бутилките, плъзнаха се леко вътре. Когато струйките прекъснаха, двамата прехвърлиха запушалките и ги притиснаха здраво.

— Далеч от светлината, здраво запечатана, отвори се само за правилния момент!

Облекчена, Брана запрати бял огън в котлето, за да изпепели всяка останала следа от отровата.

— По-добре да сме сигурни — каза тя, после взе бутилките, за да ги прибере дълбоко в шкафа, където съхраняваше стъклениците със съставките и отровата, която вече бяха приготвили за Кеван. — Макар че ще унищожа и самото котле. Не бива да бъде използвано никога повече. Жалко, понеже ми служеше добре. — После направи заклинание и на вратата на шкафа. — Може да бъде отворена само от някой от кръга ни.

Отиде до друг шкаф, извади бледозелена бутилка в поставка от филигранно сребро, после избра две чаши.

— А това какво е?

— Вино, което сама приготвих и прибрах за специален случай, без да знам какъв ще е той. Струва ми се, че точно това е случаят. Направихме каквото трябваше, а за да съм искрена, Фин, трябва да призная, че не бях сигурна дали ще можем. Всеки път, когато си мислех, че съм сигурна, се проваляхме. Но днес?

Тя сипа от бледозлатистото вино в двете чаши и му подаде едната.

— Днес не се провалихме. Затова...

Разбрал чувствата ѝ, той чукна чаша в нейната.

— Да прием за днешния ден. — Той отпи глътка, наклони глава настрана. — Виж ти, ето че имаш и друг талант. Виното е разкошно. Едновременно леко и дръзко. Има вкус на звезди.

— Би могло да се каже, че съм добавила няколко. Хубаво е — съгласи се тя. — Заслужаваме нещо хубаво днес. Доколкото си спомням, заслужаваш курабийка.

— Предложи ми половин дузина — напомни ѝ той, — но сега смятам, че и двамата заслужаваме нещо повече от курабийки. — Прегърна я през кръста. — Дръж здраво виното си — предупреди я той и полетяха.

Тя усети как главата ѝ се замайва от изненадата и скоростта. Изпита жажда, когато устата му се впи в нейната, докато се носеха в пространството. Разсмя се безсилно, когато се озова просната под него върху огромно легло с балдахин от прозрачни бели завеси.

— Значи това заслужаваме?

— И още как.

— Останах без вино.

— Нищо подобно. — Той махна с ръка и тя забеляза маса, върху която стояха чашите им. И тогава осъзна, че и леглото, и масата се носеха над синьото море.

— Сега кой е практичен? Но къде сме? О, колко е топло. Прекрасно е.

— В Южните морета, далеч от всичко, и сме скрити от погледи, така че дори и рибите не ни виждат.

— В Южните морета, на плаващо легло. В теб се крие някаква лудост.

— Когато става дума за теб. Час или два с теб, Брана, в нашия малък личен рай. Където е топло и безопасно, и си гола. — И наистина

се оказа гола само с едно щракване на пръсти. Преди да може да се засмее отново, той плъзна длани нагоре и покри гърдите ѝ. — Боговете само знаят колко обичам да си гола и под мен. Направихме каквото трябваше — напомни ѝ той. — Сега е ред на онова, което искаме.

Устните му се спуснаха върху нейните, горещи и покоряващи, за да пробудят в нея парещата като пламък нужда. Тя отвърна, но не с покорство, а със също толкова горещ и буен огън.

Магията, слята в едно, още пулсираше в телата им, ярка и могъща, и сега всеки се откри за нея и един за друг.

Горещото препускане на устните му по тялото ѝ разбуди буря от страст. Нетърпеливо бродещите ѝ ръце превърнаха тази буря във вихър. Двамата се претърколиха в леглото, което се полюшваше над ширналото се, разлюляно море, докато вътре в тях се надигаха вълна след вълна на страстно желание, разбиваха се и отново се надигаха в безбрежен ритъм.

Ако това бе неговата лудост, тя я приемаше с желание и искаше да го залее със своята нужда. Любов отвъд разума превзе съзнанието ѝ. Тук, в това кътче на усамотение, което той бе сътворил за тях, тя можеше да ѝ се отдаде. Тук, където съществуваше само най-истинската магия, тя можеше да му я върне в замяна.

Тялото ѝ се разтърси, сърцето ѝ потръпна. Толкова много чувства и желаня. Когато от устните ѝ се откъсна вик на удоволствие, отекна над синьото безбрежие чак до вечността.

Да я има само за себе си, изцяло, където никой не можеше да ги докосне. Да ѝ даде фантазията, която тя толкова рядко си позволяваше сама, и да усети как тя се пресяга да я вземе, да приеме всичко, което той изпитваше към нея и винаги щеше да изпитва. Дори и само това го изпълваше с много повече щастие, отколкото всякаква могъща сила, магия или тайни на Вселената.

Не бяха нужни думи. Всичко, което тя чувстваше, грееше в очите ѝ и всички негови чувства бяха отразени в очите ѝ.

Когато я изпълни, бе зает от истински порой от удоволствие, любов и страст. Когато тя го притисна здраво, дълбоко вътре в себе си, двамата станаха едно.

Препускаха заедно вихрено и мощно, в свят само за двамата, понесени на вълните на дълбокото синьо море. Тя лежеше, сгушена в него, унесена от тихото плискане на водата край леглото, от топлината

на слънцето и мириса на море. И от усещането за тялото му до нейното, горещо, потна кожа до потна кожа.

— Защо точно това място — попита тя — от всички по света?

— Защото е отвъд всичко, което имаме и познаваме заедно. Ние носим зеленината и влагата в сърцата си, но бихме се отрекли от тях. Но това? Топлината и синевата? Малко късче фантазия за жена, която рядко си позволява подобни мечти. А и боговете са ни свидетели, Брана, че зимата беше студена и жестока.

— Да. Но в края ѝ ще дойде не само пролетта. Ще изпълним дълга си, ще се насладим на светлината и свободата, които идват след това. Когато всичко свърши...

Той вдигна глава и се взря в очите ѝ.

— Поискай всичко.

— Доведи ме отново тук заради двама ни, когато сме приключили с дълга. И преди да поемеш накъдето си решил. Върни ме тук.

— Ще го направя. Сега сигурно искаш да си идеш у дома.

— Не. Нека останем още малко. — Тя се размърда, седна и се пресегна за чашите. — Да си допием виното, да се насладим на слънцето и на водата. Да се порадваме на фантазията още миг поне. Защото, когато се върнем, няма да имаме тази възможност.

Облегна глава на рамото му, отпи от виното със звезди и се загледа в морето, което се простираше до хоризонта.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато и шестимата успяха да се съберат, Брана реши да приготви тържествена вечеря от агнешки котлети с гарнитура от печена тиква и грах, задушен в масло и поръсен с мента.

— Не очаквах толкова изискано ястие — подхвърли Конър, заел се със задачата да нареже на порции котлетите. — Не че се оплаквам.

— За първи път се събираме заедно и шестимата от близо седмица насам — изтъкна Брана. — Всички сме разговаряли от време на време и всички знаят какво е направено и докъде сме стигнали. Отварата отлежава и изглежда много добре. Проверих я този следобед. — Тя си отсипа от тиквеното пюре и подаде купата на съседа си по маса. — Двамата с Конър направихме и още една бутилка с отрова за Кеван, така че, както с отровата за демона, ще имаме резервна, в случай че нещо се обърка.

— Няма да мисля за никакво объркване. — Мийра подаде чинията с грах на Бойл. — Вече близо година това проклето копеле ни тормози — и преди това тримата, но през изминалата година ни напада и предизвиква почти непрекъснато. Третият път е на късмет, нали така? Вярвам в това и си го повтарям всеки път, когато изляза на обиколка с клиенти и го зърна.

— Днес ли? — попита Брана.

— И днес, и всеки друг ден напоследък, промъква се в гората, върви редом с нас известно време. Струва ми се, че се приближава повече до маршрута ни. Достатъчно близо, че днес на два пъти Ройбиър се спусна да го нападне. Вълка. Или каквото е там, по дяволите.

— Прави го, за да ни тревожи — изтъкна Бойл. — Най-добре е да не го показваме.

— Вярно е. — След като нарязва котлетите, Конър взе два за себе си. — Става по-силен или смел, или и двете. И аз го видях да се промъква крадешком, когато бях на разходка със соколи. Но днес нашият Браян спомена, че е забелязал вълк да пресича пътеката.

— Както го бе видяла и госпожа Бейкър — добави Брана.

— Да. В случая с Браян, който смята и случаен порив на вятъра за предвестник на апокалипсиса, беше лесно да го убедя, че е зърнал някое бездомно куче. Но е притеснително, че се показва и пред други хора.

— Дали би ги наранил? — зачуди се Айона. — Не можем да допуснем да нарани невинни.

— Би го направил. — Фин говореше спокойно. — По-вероятно е да си пази силите за нас, но би искал и може да нарани и други хора. Някой със сила би могъл да го изкуши, би го използвал за храна.

— Или някоя жена. — Бойл изчака за миг, но когато никой не проговори, само кимна. — Всички знаем, че има такива физически нужди. Затова питам дали би взел някоя жена, и ако смятаме, че може да се случи, как да го предотвратим?

— Можем да разширим периметъра на защитата си още повече — предложи Брана. — Ако реши да задоволи похотта си, ще потърси млада и привлекателна жена. Уязвима. Можем да помислим по въпроса.

— Аз не бих подходил по този начин. — Фин сръза месото от костта с голяма прецизност. — Той може да сменя епохите, в които се намира, може да иде където и когато си пожелае. Защо да привлича още повече внимание към сегашното си местоположение и онова, което смята да направи тук? На негово място аз бих се върнал в миналото, стотина години или повече, когато мога да взема каквото си поискам и да направя каквото пожелаая, без да вдигам паника тук.

— Значи не можем да направим нищо, не можем да помогнем на никого, ако е решил да нарани човек — каза Айона.

— Ще го унищожим — напомни й Брана. — И това е всичко, което можем да направим.

— Но остава още близо месец до годишнината от смъртта на Сърха.

— Той е имал на разположение осемстотин години да върши злините си. — Бойл сложи ръка върху тази на Айона. — Можем да се справим само с настоящето.

— Знам го. Знам, но все пак трябва да можем да направим нещо. Толкова много сила има събрана тук, но сме безпомощни да предпазим от беда останалите.

— Гледам през кристала всяка сутрин — сподели Брана. — И всяка нощ. Понякога и по-често. Виждала съм го да работи, както и някои от заклинанията, които прави. Използва кръв, винаги, но още не съм го видяла да доведе смъртен или вещица в пещерата си. Още не съм видяла или чула нещо, което може да ни е от полза.

— Само това можем да направим. — Конър огледа всички край масата. — Докато не сложим край. Има още месец и това ни се струва дълго време, но всъщност имаме да направим още много неща, преди да ни е свършило времето. Нужни са ни отвара и заклинание за котлето, в което ще унищожим камъка. Със светлина, както предсказа Брана.

— Имам подходящото заклинание подръка — увери го Брана. — И двамата с Айона сте ми нужни, за да го направим. Това е задача за тримата — обясни тя на останалите.

— Значи ще се съберем — съгласи се Конър. — Но още не знаем името, а без него не можем да сложим край, независимо от отровата и светлината.

— Да подмамим вълка — замисли се Брана. — Да остане наблизко достатъчно дълго, за да мога аз или пък Фин да поровим в съзнанието му и да го открием.

— Не можем да сме сигурни, че в тази форма името изобщо е в съзнанието му — изтъкна Фин. — Кеван спи, по някое време все трябва да заспи.

— Мислиш да влезеш в сънищата му? — Конър поклати глава. — Това е прекалено голям риск, Фин. За теб повече, отколкото за всеки друг.

— Ако Брана наблюдава през кристала и знаем кога е заспал, бих могъл да вляза в съня му, докато останалите стоите нащрек, готови да ме изтеглите обратно.

— Няма да участвам в подобно нещо. Не, няма — повтори тя, когато Фин се обърна към нея. — Не можем и не искам да рискуваме живота ти и всичко останало заради това последно парченце от мозайката, което бездруго ще намерим през следващите седмици. Ти едва успя да се измъкнеш последния път.

— Няма да е същото.

— Аз подкрепям Брана — намеси се Бойл. — Теб ще те измъчи повече от всеки друг от нас. Ако се стигне дотам, ако това е

единственият начин да научим името, някой друг трябва да го направи. Който и да било друг.

— Защото ми нямате доверие.

— Не се прави на магаре — хладно отсече Бойл. — На тази маса няма човек, който да не е готов да ти повери живота си, както и този на близките си.

— Ти си ни скъп. — Намръщена, Мийра се наведе към Фин. — И това е причината. И вече е късно да не се правиш на магаре, защото го направи.

— Извинявам се пред всички, но истината е, че виждате само риск там, където имам предимство, понеже аз мога да вляза и изляза от сънищата му по-бързо от всеки друг тук.

— Не подлежи на обсъждане. — Конър демонстративно продължи да се храни. — И продължаването на спора само разваля удоволствието от чудесната вечеря. Както и да е, хрумна ми още нещо по темата, в случай че някой се интересува.

— Понякога измисля чудесни неща. — Мийра се ухили и го сбута с лакът. — Била съм свидетел на такива.

— Хрумна ми, че можем да опитаме с Кател. Можем да вземем Кател с нас на обиколка, докато сме с клиенти — аз, Мийра или Айона. Има шанс Кател да разбере какво се върти в главата на вълка, а после Брана да го научи от Кател.

— Не е толкова глупаво, колкото звучи — замисли се Брана.

— Благодаря за оценката. — Конър си взе още един котлет.

— Мога да пусна Кател да тръгне с вас, после ще видим. Мислех си за видението, което имах, и думите, които изричах и не бяха само мои, докато довършвахме отварата. Трима и трима, и още трима.

— Ами тримата, които сме тук, тримата в тяхното време — започна да брой Конър, — както и Фин, Бойл и Мийра. Изглежда ми съвсем ясно.

— Имах чувството, че има още нещо. Трудно ми е да обясня. А дори и да е толкова просто, трябва някак да съберем и тримата на Сърха в точното време и място заедно с нас. Ще бъде в нашето време, това е ясно. Не тяхното, а нашето, затова трябва да задържим Кеван в него.

— Звънец, книга, свещ. — Айона побутваше грахчетата из чинията си. — Основни инструменти. И нашите водачи трябва да са

там.

— Кръв и смърт ще последват. — Мийра взе виното, доля чашата си, после и тази на Айона. — Знаем го от самото начало. Вещица, демон или смъртен, кръвта и смъртта са неизменен край.

— Вие сте безценни. — Брана погледна от Мийра към Бойл. — Сестра и брат за мен, заради избора, който правите от любов и лоялност, водени от чувство за справедливост и от светлината. Винаги сме знаели колко сте скъпи за нас, а сега е ясно, че и съдбата така повелява.

Една мисъл се прокрадна в главата ѝ. Брана се опита да я задържи, когато Конър се наведе да целуне Мийра и я разсмя. Мисълта остана да се вие като тънка нишка, докато всички от кръга ѝ довършваха вечерята си.

През следващите няколко дни тя се опитваше да разплете и заплете наново тази нишка. Ясно виждаше как може да бъде направено, но трябваше да се увери, че е нужно. А и в крайна сметка, каквото и да бе нейното решение, трябваше всички да го подкрепят.

Измъкна се от леглото си и импулсивно грабна цигулката със себе си. Остави Фин да спи и слезе долу в ателието, където държеше кристалното си кълбо на специална поставка. След като го сложи на масата, тя запали огъня, после и три свещи. След това седна и тихичко засвири, докато гледаше как Кеван спи в разкошно легло от злато в една тъмна зала в пещерата.

Неговият огън гореше слабо и грееше в червено и тя се запита какви ли образи вижда той в пламъците. Кръв и смърт, както бе предсказано? Или пък виждаше единствено своите желания?

Можеше да изпрати музиката си при него, да наруши съня му, както мислите за него често нарушаваха нейния. Но не искаше да оставя никаква следа, по която той би могъл да стигне до любимите ѝ хора.

Затова продължи да свири за собствено удоволствие и утеха, докато бдеше пред кристала.

Усети го, преди да заговори, и погледна през рамо, докато Фин се приближаваше към нея.

— Не спиш достатъчно и не си почиваш добре.

— Ще спя и ще си почивам, когато това свърши. Виж колко добре спи той. Има ли такава поговорка? Злодеите спят сладко. Май имаше нещо подобно.

— Но сънува, знам го.

— Остави, Финбар. Петима срещу един сме, така че единият ще трябва да се подчини на волята на мнозинството. Разбирам желанието ти. Мислех си, ами че бих могла да му причиня тревожна нощ, като изпратя музиката си в съня му. Но защо? Всичко, което правим, което изпращаме към него, може да ни се върне обратно. А и знаем какво ще стане, когато март наближи края си.

— Какво ще правим? Има нещо тук. — Той потупа слепоочието й. — Нещо, което не споделяш с останалите. Май един не се подчинява на волята на петимата, а, Брана?

— Не, нищо подобно. Още не съм го обмислила докрай. Обещавам ти, че ще ти кажа, както и на останалите, каквото и да реша в крайна сметка. Първо искам сама да се уверя до какво ще доведе.

— Тогава се върни в леглото. Тази нощ той няма да ти каже името, нито ще причини зло някому. Сега спи, както трябва да направиш и ти.

— Добре. — Тя прибра внимателно цигулката в калъфа, хвана ръката на Фин. — Кател отново ще излезе на обиколка утре. Вече е бил с Конър, Мийра, Айона, Бойл и с теб. Всички сте виждали вълка. Аз го видях през очите на Кател. Но всичко, което Кател или аз, вижда в ума му, е ярост и някаква... потайност — добави тя, докато минаваха през кухнята и се качваха по стълбите. — Различно е от съзнателното мислене, цялата тази потайност и ярост. Но то знае името си, както всички създания.

— Утре ще се присъединя към Конър със соколите и с Кател. Може би когато аз съм с кучето ти и Конър е наблизо, ще имаме повече сила и ще успеем да открием онова, което търсим.

— Трябва да сме двамата с теб — внезапно осъзна тя. — Той ме бърка със Сърха понякога, а все още копнее за нея — както копнее и за теб. Ние двамата и Кател. И двамата можем да слеем съзнанието си с това на кучето. Трябваше по-рано да се сетя.

— Стига толкова мисли. Ще се занимаем с това утре. — Привлече я в леглото и я сгуши в прегръдките си. — Сега ще спиш.

Преди тя да усети и да блокира намеренията му, той я целуна по челото и я приспа дълбоко.

За известно време остана да лежи до нея, под бледите лунни лъчи, а после и той започна да се унася в сън.

И оттам премина в сънищата.

Копитата на Бару трополяха по коравата земя на пътя, снегът още не се бе разтопил. Не познаваше тази земя, помисли си Фин, но и не беше съвсем непозната. Ирландия. Усецаше мириса на Ирландия, но не беше родният му край. Не беше домът му.

Обгърна го тъмната нощ, с кратки проблясвания на звездна светлина и бледи лунни лъчи, които се промъкваха между постоянноменящите се облаци.

А край луната се бе оформил ореол, червен като кръв. Като смърт.

Усецаше мириса на пушек във вятъра и му се стори, че в далечината вижда проблясъка на огън. Лагерен огън.

Беше с наметало. Чуваше го как плющи на вятъра, докато галопираха — главоломен устрем — по замръзналата земя. Беше обзет от тревожно чувство за неотложност; макар да не знаеше къде отива, знаеше, че трябва да пристигне час по-скоро.

Кръв и смърт следват. Думите отекваха в съзнанието му, затова той подканяше коня да бърза още, издигна Бару нагоре и двамата полетяха под забулената в червено зарево луна.

Вятърът развяваше косата му, мятеше наметалото му и свистенето изпълваше ушите му. И над всичко това продължаваше да чува отекването на конски копита.

Погледна надолу и видя ездача — с развяна светла коса — да препуска бързо и много по-напред от онези, които го следваха.

После видя как мъглата се надига и завихря, как поглъща ездача и го откъсва от останалите.

Без да се поколебае, Фин се спусна рязко и насочи коня си право в средата на мръсното покривало от мъгла. Едва не го задуши, толкова гъста бе мъглата, изолираща вятъра и въздуха. Светлината на проблясващите звезди и носещата се сред облаците кървава луна угаснаха като духнати свещи.

Той чу вика, цвиленето — почувства страха на коня, паниката и болката. Вдигна високо ръка и стисна меча си, който бе призовал, обви

го в пламъци.

Впусна се в атака, удряше, разсичаше мъглата, газеше в жестокия студ, пробиваше си път с огъня и волята си.

Видя ездача, за миг го зърна — светла коса, тъмно наметало, блед отблясък от медна брошка, която отрази светлината на размахания срещу вълка меч.

И после мъглата отново го скри.

Фин се втурна сляпо напред, сечеше мъглата и викаше с надеждата да отвлече вниманието на вълка от мъжа. Призова вятъра, истински вихър, за да разкъса и разпръсне плътното и мръсно покривало на мъглата. През изтънелите ѝ пипала видя как конят залита, а вълкът се приготвя да скочи отново, и побърза да хвърли преграда пред вълка, докато сам се впускаше в атака.

Вълкът се обърна — с червен камък на шията и червени очи, от които бълваше огън. Звярът скочи към гърлото на Фин, полетя толкова бързо и внезапно, че Фин едва успя да завърти Бару. Лапи раздраха лявата му ръка от рамото до китката, ударът за малко не го събори от седлото, а болката бе като вълна от адски огън. Той замахна с меча и удари звяра с острието, и огънят проряза дълбока бразда в хълбока на вълка, и усети рязката болка да забобжда ледено острие в белега на рамото му.

Веднага се извъртя, без да спира да удря и разсича мъглата, която отново се бе спуснала да го заслепи. Успя да се освободи, но установи, че маневрата го е отдалечила. Пак атакува, използва силата си, но вълкът вече беше във въздуха и макар раненият воин да замахна с меча си, вълкът се метна над блесналото острие и впи страховитите си зъби в гърлото на мъжа.

Фин изрева от ярост и пришпори Бару напред, през подвижните пластове на мъглата.

И конят, и ездачът му паднаха, а вълкът нададе тържествуващ вой и изчезна с мъглата.

Още преди конят му да спре, Фин скочи на земята и коленичи до мъжа със светлата коса и замъглените от болката сини очи.

— Остани при мен — заговори му Фин и притисна с ръка зейналата грозна рана. — Погледни ме. Погледни вътре в мен. Мога да ти помогна. Остани при мен.

Но знаеше, че думите му са напразни. Нямахте сила да изцели смъртта, а именно тя лежеше под ръцете му.

Усети последния удар на сърцето, последния дъх.

— Ти проля кръвта си за него.

Ярост, гняв и болка кипяха в душата му, когато вдигна очи и видя жената. Брана, помисли си отначало Фин, но още докато мисълта се оформяше в съзнанието му, осъзна, че греши.

— Сърха.

— Аз съм Сърха. Тъмната вещица от Мейо. Това е съпругът ми, мъртъв на земята. Дайхи, смелият и дързък воин.

Роклята ѝ, сива като мъглата, се полюшваше над земята, докато тя се приближаваше, вперила поглед във Фин.

— Гледам го как умира — нощ след нощ, година след година, век след век. Това е моето наказание, задето предадох дарбата си, клетвата си. Но тази нощ ти проля кръвта си за него.

— Закъснях. Не го спрях. Ако го бях спасил, може би щях да спася всички ни, но закъснях.

— Не можем да променим каквото е било, но все пак твоята кръв, кръвта на моя любим и тази на Кеван напоиха земята тази нощ. Не за да променят каквото вече е било, а за да покажат какво може да бъде.

Тогава и тя коленичи и докосна с устни тези на Дайхи.

— Той умря заради мен, заради децата си. Загина смел и верен, какъвто винаги е бил. Аз съм тази, която се провали. Водена от яростта си, аз нараних теб, проклех теб, един невинен, както и много други, които са били преди теб.

— От мъка — каза Фин. — Водена от мъка и тъга.

— Мъка и тъга? — Тъмните ѝ очи блеснаха ярко. — Те не могат да възстановят равновесието. Аз проклех теб и всички, които са били между Кеван и теб, и както е писано, онова, което причиних на света, ми се върна с тройна сила. Прехвърлих товара си на моите деца, както и на всички деца след тях.

— Спасила си ги. Дала си живота си за тях. Твоя живот и твоята сила.

Сега тя се усмихна и макар в усмивката ѝ да се таеше мъка, той видя Брана в очите ѝ.

— Държах се здраво за тази мъка, сякаш е любим или скъпо дете. Мисля, че тя ме е крепила през цялото време. Не можех да повярвам дори в онова, което ми бе позволено да видя. За теб или вътре в теб. Дори и като знаех, че не само кръвта на Кеван тече във вените ти, пак не исках да приема истината.

— Коя истина?

Тя погледна надолу към Дайхи.

— Ти си и негов потомък. Повече негов, вече го знам, отколкото на Кеван.

С ръка, обляна в кръвта на Дайхи и неговата собствена, Фин сграбчи рамото ѝ. При контакта им силата засия наоколо.

— Какво казваш?

— Кеван се изцели — онова, което е вътре в него, му помогна да се надигне от пепелта, в която го бях превърнала. Изцелен, той потърси мъст. Не можеше да докосне децата ми — те бяха отвъд силите му. Но Дайхи имаше сестри, а една от тях бе толкова млада и красива. Той избра нея, насили я и против волята ѝ пося семето си в утробата ѝ. Тя пое последния си дъх, когато детето пое своя първи. Ти си потомък на това дете. От нейната кръв си. Ти си потомък на Дайхи. Ти си негов, затова, Финбар от рода Бърк, си мой. Бях несправедлива с теб.

Тя много внимателно разкопча брошката на Дайхи, която сама бе направила за него с образите на коня, кучето и сокола, за да му напомня за трите им деца.

— Това е твое, защото ти си негов. Прости ми.

— Тя има твоето лице и чувам гласа ѝ във всяка твоя дума. — Той сведе поглед към брошката. — Но аз още нося и кръвта на Кеван.

Сърха тръсна глава и затвори пръстите на Фин около медната брошка.

— Светлината покрива мрака. Кълна ти се във всичко свято, ако можех да разваля проклятието, което хвърлих върху теб, бих го направила. Но не е по силите ми.

Тя стана, без да изпуска ръката му от своята, и двамата останаха редом над тялото на Дайхи.

— Кръв и смърт има тук, кръв и смърт следват. Не мога да го променя. А вярвам в теб, така както дадох силата си на децата си, на тримата, които са дошли от тях, и на двамата, които са до тях, вярвам в

теб, Финбар от Дайхи, който носиш едновременно и светлината, и мрака. Времето на Кеван трябва да свърши, онова, което живее в него, трябва да умре.

— Знаеш ли името му?

— Това също не е по силите ми да узная. Сложете край, но не за да отмъстите, защото това само ще доведе до нови кръвопролития и смърт, както сама се убедих, за жалост. Сложете край заради светлината, заради любовта и всички, които ще дойдат след вас.

Тя го целуна по бузата, отстъпи крачка назад.

— Помни, любовта има сила, по-голяма от всички магии. Върни се при нея.

Той се събуди трудно, дезориентиран и с Брана, която отчаяно повтаряше името му.

Беше се привела над него в сумрака на утрото и притискаше с длани ранената му ръка. Тя плачеше, докато говореше, докато вливаше топлина в раната. Донякъде унесен все още, той я зяпна, озадачен.

Брана никога не плачеше.

— Върни се, върни се. Не мога да излекувам тази рана. Не мога да спра кръвта. Върни се.

— Тук съм.

Тя издиша, хлипайки, и вдигна поглед от раната към лицето му, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Остани при мен. Не можеш да те стигна. Не мога да спра кръвенето. Не мога... О, слава на бога, слава на всички богове. Вече нараства. Само остани, остани. Погледни ме. Фин, погледни ме. Погледни вътре в мен.

— Не можах да го изцеля. Той умря в ръцете ми. Кръвта е негова. Неговата кръв е по ръцете ми и вътре в мен.

— Тихо, замълчи. Остави ме да работя. Раните са дълбоки и лоши. Изгубил си много кръв.

— Ти плачеш.

— Не плача. — Но сълзите ѝ капеха върху раната и я изцеляваха по-бързо, отколкото ръцете ѝ. — Тихо, просто замълчи и ме остави да довърша. Сега се затваря добре. Ще ти е нужен тоник, но раната заздравява.

— Не ми трябва нищо. — Чувстваше се по-уверен, по-силен и като цяло, по-бодър. — Вече съм добре. Ти си тази, която трепери. —

Той се надигна и седна, погали с пръсти мокрите ѝ бузи. — Може би на теб ти трябва тоник.

— Сега има ли болка? Изпробвай ръката си. Раздвижи я, свий я, за да сме сигурни, че всичко е наред.

Той направи както тя поиска.

— Всичко е наред и не, няма повече болка. — Но когато погледна надолу, видя напоените с кръв чаршафи. — От мен ли е?

Макар все още да трепереше леко, тя стана и само с мисъл смени чаршафите. Но отиде до банята, за да си измие ръцете, защото имаше нужда от време и малко пространство, за да се успокои.

Върна се и се наметна с халат.

— Ето. — Фин ѝ подаде едната от двете чаши уиски. — Мисля, че ти имаш по-голяма нужда от него, отколкото аз.

Тя само поклати глава и приседна внимателно на ръба на леглото.

— Какво стана?

— Първо ти разкажи какво видя.

Брана за миг затвори очи.

— Добре. Ти започна да се мяташ насън. Жестоко. Опитах се да те събудя, но не можах. Пробвах да вляза в съня, да те изтегля, но не можах. Беше като стена, която не можех да изкатеря, независимо колко се опитвам. После на ръката ти се появиха прорезните рани, кръвта бликна оттам.

Спря за миг, притисна лице с длани, отново се постара да се овладее.

— Знаех, че си някъде, докъдето не мога да стигна. Опитах се да те изтегля обратно. Исках да изцеля раните, но нищо не можеше да спре кръвта. Мислех, че ще умреш в съня си, впримчен в сън, в който той те е подмамил, изолирал те е от мен. Че ще умреш, защото не мога да стигна до теб. Беше те отнел от мен, след като едва сега те намерих отново. Щеше да умреш, защото не съм достатъчно силна, за да те изцеля.

— Но ти направи точно това и аз не умрях, нали? — Той се премести зад нея, целуна я по рамото. — Плачеше за мен.

— Сълзи на страх и безсилие.

Но когато той отново целуна рамото ѝ, тя се извъртя, обви ръце около него, залюля го в прегръдките си.

— Къде беше? Къде те отведе той?

— Не ме отведе той, в това съм убеден. Върнах се в миналото до нощта, в която Кеван е убил Дайхи. Видях Сърха. Говорих с нея.

Брана се дръпна рязко.

— Говорил си с нея?

— Както сега с теб. Много приличаш на нея. — Отметна косата ѝ назад. — Толкова много си приличате и макар очите ѝ да са тъмни, имаш същия поглед като нея. Заради силата в него. И магията.

— Какво ти каза?

— Ще ти кажа, но мисля, че е най-добре да го кажа пред всички. А и истината е, че ми е нужно малко време, за да си изясня сам някои неща.

— Тогава ще ги повикам.

Тя се облече и повече не попита нищо. Всъщност на нея също ѝ трябваше време да се успокои, да надене отново защитната си броня. От деня, в който бе видяла белега му, не бе изпитвала такъв страх и мъка, както тази сутрин. Питаше се дали силните ѝ чувства не са блокирали целебните ѝ сили, способността ѝ да го измъкне от съня. И не знаеше какъв е отговорът.

Когато слезе долу, забеляза, че той вече е сложил чайника и е приготвил кафе.

— Сигурно ще искаш да приготвиш закуска за всички — подхвана той. — Но можем и сами да се оправим.

— Така ще съм заета с нещо. Ако искаш да се включиш, обели и нарежи малко картофи. Това поне го можеш.

Двамата се заеха със задачите си мълчаливо, а скоро и останалите започнаха да пристигат.

— Изглежда, ще хапнем солидна закуска — отбеляза Конър. — Но часът е адски ранен. Май си имал приключение? — обърна се той към Фин.

— Може да се каже.

— Но си добре. — Айона го докосна по ръката, сякаш искаше сама да се убеди.

— Добре съм, а също съм и хитър, затова предавам задълженията си в кухнята на Бойл, който е много по-сръчен от мен.

— Всеки е по-сръчен от теб. — Бойл запретна ръкави и се зае да помага на Брана.

В напрегната тишина всички помогнаха за подреждането на масата, сервирането на чая, кафето, хляба.

И когато седнаха, очите им се впериха във Фин.

— Историята е странна, макар отчасти да я знаем от книгите. Озовах се на гърба на Бару, препускащ в яростен галоп по черен път, който още беше заледен от зимата.

Той продължи да разказва подробно, като се стараеше да не пропусне нищо.

— Чакай малко. — Бойл вдигна ръка. — Откъде си толкова сигурен, че не Кеван те е подмамил в съня? Вълкът те е нападнал, хвърлил се е към гърлото ти, а нашата Брана не е можела да стигне до теб, за да ти помогне или да те върне обратно. Звучи ми като дело на Кеван.

— Появата ми го изненада, мога да се закълна в това. Вълкът ме нападна само защото бях там и можеше да попреча на убийството. Ако Кеван е искал да ме убие, защо да не ме изчака в засада и тогава да ми се нахвърли? Не, целта му беше Дайхи, а моята намеса бе неочаквана за него. Не можах да го спася, а като премислям всичко, ми става ясно, че изобщо не е имало шанс да го спася.

— Той е бил жертвата — тихо каза Айона. — Неговата смърт, както и на Сърха са дали живот на тримата.

— Очите му бяха като твоите — блеснали и сини. Виждах, когато можех да зърна през мъглата, колко смел и силен воин е. Но независимо от силата му, независимо от помощта ми, нищо не можеше да промени стореното. Кеван имаше огромна сила, много повече, отколкото сега. Сърха е отнела от силата му, макар после да се е изцелил. Мисля, че част от жаждата, която го движи сега, е стремежът му да си я върне цялата. А за да я получи, трябва да я вземе от тримата.

— Това никога няма да стане — отсече Брана. — Разкажи им и останалото. Знам само част от него.

— Дайхи падна. Мислех, че мога да излекувам раната му, но беше прекалено късно. Той пое последния си дъх, докато държах ръцете си върху него. А после се появи тя. Сърха.

— Сърха? — Мийра остави чашата с кафе, която тъкмо бе взела. — Била е там с теб?

— Говорихме. Стори ми, че мина доста време там, на окървавения път, но сега мисля, че не е било дълго.

Той описа всичко, дума по дума, мъката ѝ, разкаянието, силата ѝ. А после и думите, които бяха променили всичко в него.

— Дайхи? Ти си негов потомък, кръвта ти е смесена с неговата и тази на Кеван? — Разтърсена, Брана бавно се изправи на крака. — Как не съм разбрала? Как може никой от нас да не го е разбрал? Ти носиш него в себе си и затова винаги побеждаваш Кеван и отбиваш атаките му всеки път. Но аз не го видях. Или не исках. Защото виждах само клеймото.

— Как би могла да видиш нещо, което сам не виждам в себе си? Видях белега и му отдадох значението, което и ти. Мисля дори, че за мен беше по-тежко. Тя е знаела, както сама каза, но не е имала доверие, не е вярвала. Затова мисля, че тя ме отведе там, за да види какво ще направя. Това е било последното изпитание, за да докажа кое гори по-силно в мен.

Той бръкна в джоба си.

— И накрая ми даде това. — Отвори длан и показа брошката. — Даде ми онова, което е направила за него.

— Амулетът на Дайхи. Мнозина са го търсили. — Брана отново седна, загледа се внимателно в медната брошка. — Мислехме, че е изчезнал.

— Тримата водачи ведно. — Конър протегна ръка и Фин му подаде амулета. — Защото ти си единственият между нас, който може да говори и с тримата. Винаги е бил твой. Чакал те е, трябвало е тя да ти го даде.

— Тя ми каза, че всяка нощ вижда как Дайхи умира. Нейното наказание за проклятието. Мисля, че наистина е жестоко от страна на боговете да накажат така една тъгуваща жена. Кръв и смърт, каза тя, както и ти, Брана. Кръв и смърт следват, затова ни дава — на всички нас тук и на децата си — своята вяра. Ние трябва да го унищожим, но не за отмъщение, а трябва да признаем, че отмъщението беше голяма част от мотивацията ми до тази нощ. Трябва да сложим край заради светлината, любовта и всички, които ще дойдат след нас. Каза също, че любовта има сила, по-голяма от всички магии, а после ме прати обратно. Каза: „Върни се при нея“ и аз се събудих, за да те видя как плачеш за мен.

Без да каже нищо, Брана протегна ръка към Конър, после се зае да разглежда амулета.

— Направила е това от любов, както и онези, които тримата носят. Има силна магия в него. И както правим и ние, след като веднъж си го получил, не бива да го сваляш никога.

— Можем да му направим верижка — предложи Айона — като нашите.

— Да, добре. Отлична идея. Това изяснява защо винаги ми е необходимо толкова много от кръвта ти, за да направя някоя отрова. В нея няма достатъчно от Кеван.

Фин се разсмя задавено и реши да хапне яйцата, които бяха изстинали в чинията му.

— Практична, както винаги.

— Ти си един от нас — осъзна Айона. — Искам да кажа, че си ни братовчед. Много, много далечен, но все пак роднина.

— Добре дошъл в семейството. — Конър вдигна чашата си с чай за поздравница. — И нека бъдещите летописи отбележат, че братовчедите О'Дуайър и техните приятели и любими са пратили Кеван обратно в ада.

Както и Фин, и Бойл стисна ръката на Айона.

— Предлагам всички да вдигнем тост довечера в бара, а новият ни братовчед ще почерпи първи.

— Съгласен съм, но втората бира е от теб. — Фин вдигна чашата си и изпи кафето, което бе изстинало като яйцата.

А дълбоко в себе си продължаваше да усеща топлина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фин носеше брошката на верижка, усещаше тежестта ѝ върху гърдите си. Но когато се погледнеше в огледалото, виждаше същия човек. Беше пак този, който винаги е бил.

И макар амулетът да бе близо до сърцето му, белегът оставаше върху рамото му. Това, че в кръвта му има и светлина, и мрак, не променяше стореното, не променяше него.

Нямаше да промени и онова, което предстоеше само след няколко седмици.

Той се грижеше за бизнеса си, работеше в конюшнията, в школата, прекарваше време в своето ателие, за да усъвършенства заклинания, които биха могли да са от полза за кръга му.

Разхождаше се или яздеше с Брана и с кучетата с надеждата да подмамят Кеван и да открият начин да изровят това последно парченце от мозайката.

Но името на демона продължаваше да му убягва, докато февруари плавно премина в март.

— Връщането в пещерата може би е единственото, което не сме опитали. — Фин подхвърли идеята небрежно, докато двамата с Конър наблюдаваха полета на два млади сокола над полето.

— Има още време.

— Времето си минава, а той чака, както изчакваме и ние.

— Омръзнало ти е да чакаш, това е ясно. Но връщането там не е отговор на проблема, а и не можеш да си сигурен, че ще научиш името, ако се върнеш.

Конър извади от джоба си белия камък, който Иймън от първите трима му бе дал.

— Всички чакаме, Фин. Тримата и тримата, и трима още, защото вече не мога да видя Иймън в сънищата си. Не го намирам, но все пак знам, че е там. И той чака като нас.

Фин се възхищаваше на самообладанието на Конър. И го проклинаше.

— Без името какво да чакаме?

— Каквото е писано да стане, а това винаги е било по-лесно за мен, отколкото за теб. Кажи ми нещо. Когато свършим, когато всичко приключи, а аз вярвам, че ще победим, какво ще правиш?

— Има много места по света, където не съм бил.

Гняв проблесна в очите на Конър, а той рядко се гневеше.

— Мястото ти е тук, при Брана, при нас.

— Домът ми е тук, не мога да го отрека. Но двамата с Брана не можем да имаме живота, за който си мечтахме, затова вземаме това, което можем, докато можем. Няма да имаме онова, което ти ще имаш с Мийра или Бойл с Айона. Не е писано.

— О, глупости. Тя мисли прекалено много, а ти обвиняваш себе си за неща, които не си направил. Миналото може да е написано, но не и бъдещето, а двама толкова умни хора би трябвало да измислят как да създадат общо бъдеще за себе си.

— Това, че кръвта на Дайхи тече във вените ми, не променя факта, че имам и от кръвта на Кеван или че нося белега му. Ако спечелим и го унищожим, както и демона, леговището му, каква е гаранцията, че няма да бъде привлечен от мрака, както е бил той, може би след година или десет? Знам колко силно и сладостно е това притегляне, а Брана знае, че то е вътре в мен. Никога не бихме могли да имаме деца, които да носят същото бреме.

— Ако не може, не бива. — Конър махна с ръка и отхвърли всички аргументи. — Все същите глупости. И двамата сте се вторачили в проблемите.

— Клетвата на умиращата вещица е нещо, за което тя сега съжалява, но силата ѝ остава. Може би в някое от местата, които не съм обиколил, ще намеря начина да разваля проклятието. Няма да спра да го търся.

— Значи, когато всичко тук свърши, ще търсим заедно с теб. Помисли само колко свободно време ще имаме, след като се отървем от Кеван.

Фин се усмихна, но си помисли, че те трябваше да живеят своя живот.

— Нека се съсредоточим върху унищожаването му. Кажи ми каква къща мислиш да построиш за себе си и за своята съпруга. Нещо такова...

Фин завъртя пръст във въздуха и му показа бляскав вълшебен замък над сребърно езеро.

Конър се засмя и също завъртя пръст.

— Като начало по-скоро такава. — И превърна двореца в къщурка със сламен покрив сред зелено поле.

— На теб повече ти подхожда. А какво мисли Мийра по въпроса?

— Че не иска да мисли за това, докато Айона и Бойл не се оженият и не завършат тяхната къща. Тогава, понеже и бездруго трябва да напусне апартамента си в началото на месеца, мислехме, че след като Бойл и Айона се настанят в новата си къща, може да оставим Брана на спокойствие и да се преместим в апартамента над твоя гараж.

— Бихте могли. Колкото дълго пожелаете, но си мисля, че теб ще те засърбят пръстите да построиш нещо свое.

— Е, може и да съм нахвърлил някои идеи. Мисля...

Той замлъкна, когато чу сигнала за съобщение на телефона си.

— Брана е. Не, нищо не е станало — понеже Фин скочи на крака. — Просто иска да се върнем, пише, че има нещо, което иска да обсъди с нас и с Айона. Хм. — Конър върна отговор на съобщението. — Явно ще бъдем само вечери, което ме озадачава.

— Нещо се върти напоследък в главата й — допълни Фин. — Може най-после да го е измислила.

Двамата с Конър повикаха соколите си.

Брана продължаваше да работи, докато чакаше. Наистина бе измислила всичко и сметна, че е време да сподели с другите, за да види дали са съгласни и дали изобщо им допада идеята.

Беше проучила начините как може да се направи и бе огледала под лупа нужния ритуал, защото наистина щеше да поиска много от останалите.

Дали това бе верният отговор, питаше се тя. Още една стъпка по пътя към крайната цел?

Не беше импулсивно решение, повтаряше си тя, докато пълнеше и последните бутилчици с ароматно масло за магазина. Беше мислила много върху идеята, огледала я бе от всички страни и много задълбочено, така че нямаше как да се нарече импулсивна.

Не, беше решение, избор, който трябваше да бъде подкрепен изцяло от всички.

Изми си ръцете, избърса плота, после отиде и надникна в кристала.

Пещерата беше празна и се виждаше само червеното зарево на огъня и тъмният пушек, който се надигаше от котлето. Значи Кеван се скиташе на воля. И ако сега гледаше към тях, нямаше да види нищо, което би могъл да използва срещу тях. Беше се погрижила за това.

Стана да посрещне Айона и се зае с обичайното си занимание. Сложи чайника на котлона.

— Каза да не се тревожим, но...

— Няма причина — увери я Брана. — Просто трябва да обсъдя нещо с теб, Конър и Фин.

— Но не и с Бойл или Мийра.

— Още не. Не е нещо, което бихме направили без тях, давам ти думата си, но трябва първо да го обсъдим помежду си. Е, избра ли си вече какви цветя искаш за сватбата?

— Да. — Айона окачи палтото и шала си и се опита да смени темата, както искаше Брана. — Беше права за дизайнерката, прекрасна жена. С нея избрахме всичко необходимо и съм почти готова — все това си повтарям — с избора на меню за сватбеното тържество. Много се радвам, че оставих музиката на теб и Мийра, иначе щях съвсем да полудея.

— С радост ти помагаме, а и Мийра си води бележки за това какво правиш ти и как би искала тя да го промени. Макар да твърди, че изобщо не мисли още за сватбата.

Брана запари чая.

— Ето ги и Фин и Конър. Ще използваме ниската масичка, за да сме близо един до друг.

— Нещо важно е, нали?

— Всеки сам ще реши. Би ли сложила чашите?

Брана донесе чайника, захарта, сметаната и курабийките, които брат ѝ със сигурност очакваше да получи.

Още с влизането си Конър повдигна вежди.

— Чаено парти?

— Не точно парти, но има чай. Ако всички седнете, съм готова да споделя какво ми се върти в главата.

— И то от доста време. — Фин се приближи и седна.

— Трябваше да съм сигурна какво мисля и изпитвам, преди да поискам вашето мнение.

— Но не и на целия ни кръг — изтъкна Конър.

— Още не и ще видите защо е нужно да сме само ние засега.

— Добре. — Айона издиша дълбоко. — Напрежението ме съсипва. Давай направо.

— Мислех за онова, което изрекох, без да е само мое, в деня, когато двамата с Фин направихме отровата за демона. За всичко и за всяка дума в момента, когато работата ни се увенча с успех. Имаме средството, нужно ни да унищожим Кеван и онова, което е вътре в него, или поне ще го имаме, когато научим името му. Знаем и как да унищожим камъка, да затворим портала.

— Това много ми харесва — отбеляза Айона. — Толкова много светлина и огън има в ритуала.

— Ще ни е нужна цялата, за да затворим мрака в отвъдното. Но и още нещо се прокрадна в мен, освен отровите и оръжията. Всичко е голям риск, въпрос на дълг, а кръвта и смъртта може да са и наши, на всеки от нас. И все пак дори и когато се свързах напълно, едно нещо продължи да отеква в мен. Трима и трима, и трима.

— Точно така е — съгласи се Конър. — Ако си намерила начин да ни събереш отново с тримата на Сърха, много искам да го чуя, защото усещам и знам с цялото си сърце, че те трябва да са част от битката. Трябва да са там.

— И вярвам, че ще бъдат, така както сенките им дойдоха в деня на Самхейн. Да се появяват от плът и кръв, може да е сложно. Трима и трима, и трима — повтори Брана. — Но има двама, които са въоръжени само със смелост и меч или юмрук. Няма магически сили. Тримата на Сърха, ние тримата и Фин — част от нас и част от Кеван. Остават Бойл и Мийра. Няма истински баланс.

— Ти сама каза, че няма да ги изолираме — подхвана Айона.

— И аз дадох дума на Мийра, че никога няма да я държа настрана, както и Бойл, независимо от желанието си да ги предпазя. — Конър пренебрегна бисквитите и се намръщи на сестра си. — Ако си мислиш да се обърнеш към други от нашата кръв, към баща ни или...

— Не. Ние сме кръг и нищо не може да го промени. Ще бъдем трима и трима, и трима, както е писано. Но баланс може да бъде

постигнат, стига да го искаме. И на свой ред Бойл и Мийра да го пожелаят.

— Би им дала магия. — Фин се облегна назад, започнал да схваща. — Би им дала, както е направила Сърха с децата си, от нашата сила.

— Бих — не всичко, както е направила тя, никога. Нуждаем се от силата си, а и никога не бих обременила с такъв товар двамата, които толкова обичам. Но някаква сила — от всички нас за тях. Може да бъде направено. Проучих как го е сторила Сърха, помислих как да предадем — възможно най-внимателно — част от своята магия. Рискът при грешка е голям, затова трябва да бъде избор на всеки един.

— Децата на Сърха вече са имали магия, наследена от нея — изтъкна Айона — чрез кръвта ѝ. Аз съм най-нова в тази област, но никога не съм чувала за прехвърляне на магически сили върху, ами, да кажем, простосмъртни.

— Те са свързани. Не само с нас, но и с кръвта си. Със или без силата, тази връзка е истинска. И именно тя би позволила да се получи, ако е писано да се случи.

— Ще имат по-добра защита — замислено отбеляза Конър.

— Така е, макар че колкото и да ги обичам, целта ми тук е балансът. Така ще се изпълни пророчеството, което ми се разкри. Но трябва да бъде наша цел. Наша и тяхна. И не можем да знаем, не и със сигурност, какви сили ще получат.

— Но след като ги имат — подхвана Фин, — те двамата и аз ставаме истинска тройка.

Тъй като точно това си мислеше и тя, Брана издиша сдържана досега въздишка.

— Да, още една тройка. Стигнах до това заключение. Сега всеки от вас трябва да го обмисли внимателно и да реши дали иска да им даде онова, което е едновременно дар и бreme. Аз ще ви покажа как може да бъде направено според мен, така че никой от нас да не остане без сили и да не натоварим някого от тях с повече, отколкото е в състояние да поеме. Ако някой от нас не е сигурен, не е склонен на това, тогава оставяме идеята настрана. Такъв дар трябва да бъде даден доброволно и от все сърце, а също и да се приеме така.

— Разумно ли е част от силата да дойде от мен? Ако всички са съгласни — продължи Фин, — дали е добре да дойде и от мен, след

като моята е опетнена.

— Не ми харесва, когато говориш така — отвърна Айона.

— Това е прекалено важна стъпка, за да не назоваваме нещата с истинските им имена.

— Истината е, че сама си задавах този въпрос, докато всичко се въртеше в главата ми. — След като огледа другите край масата, Брана впери очи във Фин. — Още преди да научим, че си потомък на Дайхи, аз вече вярвах — от цялото си сърце — че трябва да вземат и от теб. Те са и твои — продължи Брана, — както са наши. И ти си един от тримата. Онова, което имаш, не е чисто, но това според мен прави светлината в силата ти още по-силна.

— Ще се съглася, ако и те са съгласни. Трябва да са убедени, че искат да приемат онова, което е в мен.

— Нужно ви е време да го обмислите напълно — каза Брана, а Конър само изсумтя и грабна курабийка.

— Не ти ли казах, че тя мисли прекалено много? Нима не си ровичкала в ума си достатъчно и за петима ни? Огледала си под всеки препъникамък, проиграла си всяка възможна стъпка, претеглила си аргументите „за“ и „против“, и господ още знае колко детайли, нали така? Ако те приемат, силата е тяхна. — Той погледна Айона.

— Абсолютно. Не съм сигурна как ще реагира Бойл на идеята. Приема всичко досега, както всички знаем. И ще се бие редом с нас. Но дълбоко в себе си...

— Той е мъж, здраво стъпил на земята — довърши Фин. — Това е вярно. Можем само да го попитаме, както попита Брана, и да оставим решението на него и на Мийра.

— Е, явно съм си изгубила времето да направя подробни обяснителни бележки за вас тримата.

Конър се ухили на сестра си.

— Мислиш прекалено — отсече той и хапна курабийка.

— Кога ще ги питаме? — зачуди се Айона.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — реши Фин. — Когато свърши работният ден?

— Значи ще готвя за шестима. — Брана зарови пръсти в косата си.

— Случайно вече съм купил кокошката, която беше включила в списъка за пазаруване — обади се Фин. — И всичко необходимо за

картофено пюре и зеле.

— Добре тогава. Вечеря у Фин. Ще ида и ще започна с готвенето, но мисля, че е най-добре и най-честно да им кажем какво обмисляме, преди да седнем да хапваме. Ще имат нужда да... смелят всичко, да кажем.

— Да приемем, че са съгласни. Кога можем да извършим ритуала?

Брана кимна на Айона и най-сетне отпи от своя чай.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре и в това отношение. Ти най-добре от всички знаеш, че има период на адаптация и овладяване на уменията.

Брана подправи кокошката с чесън, градински чай и лимон, приготви картофеното пюре със сметана и зеле, обели моркови, които да задуши в масло, докато птицата се пече. Тъй като бе измислила целия план, другите решиха, че тя трябва да го сподели с Бойл и Мийра.

Докато готвеше, прехвърляше наум различни варианти как да им го представи, но накрая реши, че директният подход е най-удачният. Това я успокои, докато не се появи Мийра.

— Тук ухае божествено. И изглежда, си свършила цялата работа, а аз дойдох възможно най-рано, за да ти помогна.

— Няма проблем.

— Е, поне мога да сложа масата.

— Не се занимавай сега. — Брана не искаше чинии и прибори по масата, докато говорят. — Просто ми прави компания. Да видим какво можем да изровим от дълбоките запаси вино на Фин.

— Съгласна съм. Признавам си, че нервите ми са доста опънати от това, че виждам Кеван да дебне в сенките всеки път, когато изляза на обиколка с клиенти. Сигурно и с Айона е същото — добави тя, докато изваждаше бутилка бяло вино от хладилния шкаф в кухнята. — Днес беше много нервна, поне към края. Двамата с Бойл скоро ще се появят.

— Значи се показва на теб, на Айона, дори и на Конър от време на време, но когато двамата с Фин излизаме да пообиколим, ни

избягва. Ще продължим — реши Брана. — Той няма дълго да устои на изкушението да ни подразни или ядоса.

— Не му остава много, ако питаш мен. — Мийра извади тапата. — Хубаво е, че се събираме всички — напоследък все по-редовно. Не се знае кога може на някого да му хрумне нова идея.

„О, определено имам нова идея“, помисли си Брана, но само се усмихна.

— Права си. Но нека оставим всичко за после. Кажи ми как е майка ти.

— По-щастлива от всякога. И знаеш ли, започнала е да взема уроци по пиано от една жена в църквата. Казва, че има толкова свободно време, че е решила да го използва за уроците, понеже винаги била искала да се научи да свири. Сякаш нямаше цялото време на света, преди да се премести да живее при Морийн, но...

Мийра вдигна и двете си ръце, сякаш се опитваше сама да се спре.

— Не, няма да кажа нищо лошо. Тя е там, а не тук, щастлива, а не нещастна и притеснена, при това и Морийн ми казва, че е много хубаво да е при нея.

— Значи, само добри новини.

— Е, прекарва част от многото си свободно време, с което сега разполага, в това да ми праща купища предложения за сватбата. Снимки на рокли, с които бих изглеждала като принцеса великан, навлякла сватбена торта, и за които е нужен толкова много тюл, че няма да остане никакъв в цялото графство Мейо. Виж. — Мийра бръкна в джоба си и извади телефона. — Само погледни последното й хрумване.

Брана се вгледа внимателно в снимката, която Мийра увеличи на екрана — рокля с огромна пола, съставена от множество пластове тюл и украсена с дантела, мъниста и панделки.

— Ще кажа само, че си късметлийка, че можеш сама да избираш сватбената си рокля.

— Така е и тя много ще се разочарова, когато разбере, че клоня повече към нещо такова.

Тя извади друга снимка на прилепнала по тялото рокля, семпла и без украси.

— Прекрасна е, самата прелест и напълно подхожда на Мийра Куин. Бих ти предложила да я носиш с малка тиара на главата, тъй като ти не си падаш по цветя в косите, както Айона. Само този детайл на изисканост и блясък. Няма да бъде разочарована, когато те види.

— Тиара... може и да ми хареса, а на нея ще ѝ даде поне частица от принцесата, за която мечтае.

— Можеш да избереш три рокли, които с удоволствие би облякла. Изпрати ѝ снимките и я помоли да избере вместо теб.

Мийра вдигна чашата си вино.

— Много си хитра.

— И още как.

В този момент влязоха Бойл и Айона и Брана се помоли мислено Мийра да продължи да счита хитростта ѝ за комплимент и след като чуе какъв избор им предлага.

Изчака Мийра да сипе вино на останалите, докато Фин и Конър също дойдат, а после помоли всички да седнат около масата, тъй като има нещо за обсъждане.

— Случило ли се е нещо днес? — попита Мийра.

— Не днес. Може да се каже, че се случи преди известно време и оттогава работя върху идеята. — Директен подход, напомни си Брана. — Казах ви всички думи, които произнесох в деня, когато с Фин довършихме втората отрова — започна тя.

И завърши:

— Може да бъде направено и ние четиримата сме съгласни. Но изборът е ваш.

Последва дълга тишина.

Бойл наруши мълчанието.

— Това е някаква шега, нали?

— Не е. — Айона погали ръката му. — Мислим, че можем да го направим, но вие с Мийра трябва да вземете важно решение.

— Да не би да искате да кажете, че можете да превърнете във вещици мен и Бойл и трябва само да се съгласим?

— Не е точно така. Вярвам, че във всеки от нас има семенца на силата — продължи Брана. — У някои хора те покълват и порастват повече, отколкото у други. Инстинктите, чувствата, усещането, че си правил нещо и преди или си бил някъде. Това, което ще ви дадем, само ще подхрани тези семенца.

— Като тор? — подхвърли Бойл. — Звучи ми като цяла количка силен тор.

— Ще си бъдете същите хора. — Конър разпери ръце. — Същите хора, но с някои заложби на магически способности, които могат да се развият и усъвършенстват.

— Ако си мислите да ни защитите допълнително...

— Има го и това предимство. — Фин прекъсна Бойл със спокоен тон. — Но целта е, както каза Брана, да се получи баланс. В тълкуванието на пророчеството.

— Трябва да се разтърча. — Бойл стана и започна да крачи напред-назад. — Искате да ни дадете нещо, което ни липсва.

— Според мен не ви липсва нищо. Нищо — повтори Брана. — И също така вярвам, че това винаги е било писано да се случи. Било е писано, но досега не сме го видели или разбрали. Може и да бъркам, но дори и да съм права, ще намерим друг начин, ако вие сметнете, че не е добра идея.

— Струва ми се погрешно да се отказвате от нещо, което имате, за да добавите нещо към нашите качества — каза той. — Сърха е останала почти без сили, правейки същото.

— И аз се притеснявам от това — намеси се Мийра. — Отдаването на силата ѝ е струвало живота.

— Тя е била сама и е дала всичко, което има, на тримата. Ние сме четирима и ще дадем малка част от онова, което имаме, на вас двамата. — Конър ѝ се усмихна. — Проста аритметика.

— Има и още нещо, което трябва да изберете, в случай че приемете първото предложение. Може да бъде и само трима към двама — добави Фин. — Онова, което аз мога да споделя, има и частица от Кеван, затова трябва да помислите и над този въпрос.

— Или всичко, или нищо — сопнато отвърна Бойл. — Не ни обиждай.

— Съгласна съм. — Мийра отпи голяма глътка. — Всичко или нищо.

— Помислете колкото ви е нужно. — Брана се изправи. — Питайте каквото ви хрумне и ще се опитаме да отговорим. И помнете, че каквото и да изберете, вие сте ни много скъпи. Сега да хапнем и да оставим всичко друго настрана, освен ако нямате никакви въпроси.

— Да хапнем — измърмори Бойл под нос и продължи да крачи наоколо, докато другите подреждаха масата. После Айона отиде при него и просто го прегърна.

Той въздъхна дълбоко, срещна погледа на Мийра над главата на Айона. Отговорът на Мийра бе само вдигане на рамене.

— Ако се съгласим, как ще се случи? — поиска да знае той.

— Горедолу както Сърха е направила с децата си — обясни Брана. — Поне в основни линии. С някои промени, разбира се, за да отговаря на нуждите ни.

— Ако се съгласим — обади се и Мийра, — кога може да се направи?

— Тази вечер. — Конър махна с ръка да възпре възражението на сестра си. — Използват „ако“ само проформа. И двамата са решили да се съгласят, защото и те като нас знаят, че това е още един отговор. Затова да го направим тази вечер чисто и просто, така че да имат повече време да свикнат с новото в себе си. — Сипа си голяма порция от пюрето и подаде купата на Мийра. — Не съм ли прав?

— Адски самоуверен си, Конър, но си прав. Хайде, Бойл, да хапваме, и то добре, защото това е последното ни ядене каквито сме сега.

— Нищо няма да се промени в тялото и душата ви. — Айона потри с длан ръката на Бойл. — Това е... Представете си го като ново умение или талант.

— Като уроци по пиано — обади се Мийра и разсмя до сълзи Брана.

След това хапнаха и поговориха, разчистиха масата и пак поговориха.

После шестимата отидоха в ателието на Фин.

— Кеван не бива да вижда какво правим тук — каза Брана на Фин.

— Няма да види. Закрил съм прозорците и вратите отдавна, но още едно було няма да е излишно. Добави и своята защита. Имам всичко необходимо. Прочетох бележките ти — обясни той. — Ще приготвя каквото е нужно и ще го оставя на твое разположение.

— Той обаче ще усети нещо, нали? — Айона хвърли поглед към прозорците. — Силата усеща силата.

— Може и да усети, но няма да знае какво става. — Конър хвана Мийра за ръка. — Ти си любовта на живота ми преди и след това.

— Много хубаво, но се надявам да получа достатъчно от каквото имате да ни дадете, за да мога да те разтърся здравата, ако е нужно.

— Ти вече го правиш. — Той я наведе драматично назад и я целуна страстно.

— Много спокойно приемаш всичко — подхвърли Бойл.

— По-нервна съм и от котка в кучешка колибка. — Мийра притисна длан до стомаха си. — Но да бъдем честни, Бойл, през целия си живот сме били свидетели какво е магията и какво означава. И четиримата до нас са ни показали колко високо трябва да се цени и уважава този дар и така и ще бъде. А колкото повече си мисля за това, толкова повече ми допада идеята да мога да отвърна с още нещо на Кеван и господаря му.

— И това го има, определено, не мога да отрека, че си го мисля и аз. Макар да предпочитам да използвам юмруците си.

— Ти си безкрайно щедър човек, Бойл, затова не разбираш, че тази вечер ти си този, който ни дава нещо, а не ние на теб. — Айона хвана дланите му. — Ти даваш. — После отстъпи назад. — Искаш ли нещо от нас, Брана?

— Три капки кръв от всеки, който дава от силата си. Само три. Но първо да направим кръг, да запалим огън, който да го освети. В твоя дом сме, Фин. Ти започни.

— Тук и сега кръгът е сътворен, за да предпазва всички вътре, и нека вътре в него ритуалът да започне. Пламъци да се надигнат, но не да изгорят, в светлината нашата сила ще се разкрие. Затваряме вратите, пускаме резето. Да се върне обратно каквото и да почука.

Фин очерта кръг от огън около всички тях, от хладен и бял пламък.

— Свързани сме — започна Брана. — Сега, в миналото и завинаги. Макар и не чрез плът и кръв, а със сърце и дух. Ще скрепим тази връзка тук с дар, който даден и приет е доброволно. Съгласни ли са всички? — попита Брана.

— Съгласни — отвърнаха останалите.

И тя започна.

— Вино и мед, сладко и тъмно. — Сипа и от двете в купа. — За да помогне на искрата вътре в теб да пламне. Билково масло и

радостни сълзи примесени са вътре, за да заглушат страха ти. От сърцето ми три капки кръв. — Тя убоде китката си близо до пулсираща вена и добави три капки в чашата. — Сестро, братко мой, споделям светлината си и с двама ви.

Тя подаде купата на Фин.

— От сърце и от душа аз давам капки три от кръвта си. Сестро, братко мой, споделям светлината си и с двама ви.

Когато свърши, прехвърли купата на Конър.

— В нов път поемате сега и давам ви три капки от моето сърце. Любима, братко мой, споделям светлината си и с двама ви.

И беше ред на Айона.

— Ти си моето сърце, мойта светлина, която грее силно в мрака. От туптящото ми сърце за сестрата и любимия човек една, две и три. Споделям светлината си и с двама ви.

— Запечатан с огън, чист и бял, дара си ний даваме в таз ноц. — Брана взе купата, вдигна я високо и вътре блесна бял пламък. — Благословен е този дар и онези, които го приемат, знаят, че от правдата сме всички водени. От купата за един, за двама сипваме ний таз светена отвара.

Течността в купата се издигна на фонтан, раздели се надве и всяка струя се изви в дъга към очакващата я чаша.

Брана даде знак на Конър и Айона.

— Най-близките ще трябва да предложат дара.

— Добре. — Айона взе едната чаша и се обърна към Бойл. Докосна бузата му, после му подаде чашата. — На това място и в този час поднасяме ви тази сила. Ако избрал си по своя воля да я приемеш, отвърни ми с тези думи: „Приемам я в тялото си, в сърцето и душата си по своя воля. Както казахме, да бъде тъй“.

Той повтори думите, поколеба се само за миг, после впери поглед в очите ѝ. И изпи отварата.

Конър се обърна към Мийра, изрече думите си и нейните също.

Тя му се усмихна широко, не можа да се сдържи, отпи от чашата.

— Това ли беше? — попита тя. — Получи ли се? Не се чувствам по-различно.

Погледна към Бойл.

— Не, нищо различно.

— Как ще разберем, че е станало? — настоя Мийра.

Окръжавацият ги пламък се издигна високо към тавана. Въздухът затрепери от светлина и горещина. Бляскав лъч се спусна над главите на Бойл и Мийра като приветствие.

— Това — заключи Конър — е доста показателно.

— Какво можем да правим? Какво трябва да направим?

— Ще благодарим, ще затворим кръга. — Брана се усмихна на приятелката си от детинство. — После ще видим.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Оказаха се схватливи ученици и само след седмица вече и двамата можеха да запалят свещ. Брана реши да преминат от това основно умение към другите елементи.

Не остана изобщо изненадана, че Мийра демонстрира повече способности за работа с въздуха, а Бойл — с огъня. Отново същата връзка, заключи тя. Мийра с Конър, Бойл с Айона.

Отделяха доста време за тренировки, за разкриване на способностите си и напредъкът им радваше Брана. Мийра вече можеше да завихри доста приличен циклон, а връзката ѝ с конете беше още по-силна. Когато го предизвикаха, Бойл можеше да сътвори огнено кълбо с размера на топка за голф.

Разочарован, той се отпусна на стола в дома на Фин.

— И каква полза? Когато дойде време, съм обвързан от споразумението ни да не показваме скрития си коз и мога само да го гледам лошо. А и ако можех да му дам да опита от новите ми способности, той щеше с лекотата на професионалист в тениса да върне сервиса на начинаещ като мен.

— По-вероятно е професионалистът да бъде размазан — изтъкна Конър, — ако ударът дойде от неочаквана посока. Постигнахте много двамата с Мийра с малкото, което получихте, и за малкото време, което е минало.

— Времето е проблем, нали? — продължи Бойл.

— Така си е, безспорен факт. — Фин се вторачи замислено в бирата си. — Мислехме си, че понеже той не знае, че го наблюдаваме, все някак ще научим името на демона. Сега се питам дали Кеван не го е забравил, след като демонът е част от него толкова дълго.

— Стряскаща мисъл. — Конър я прехвърли в ума си. — Ако е вярно, че не можем да го унищожим без името на демона, и ако вече няма име, което да намерим, може би трябва да използваме това на Кеван, докато правим заклинанието и за двамата.

— Може ли да е нещо толкова просто? — попита Фин.

— Няма доказателства. Но може би ще се окаже просто. Само името. Останалото е достатъчно сложно.

— И вече ни остават само няколко дни — обади се Бойл. — Остават няколко седмици до сватбата ни, а Айона не може да мисли за нея, както го правят всички жени. Не и с това нещо преди събитието.

— Може би трябва да си благодарен — подхвърли Конър. — Доколкото имам опит благодарение на приятели, които са минали по този път, някои жени направо откачат.

— Навън е — тихо каза Фин и Конър застана нащрек.

— Не го усещам.

— Крие се в сенките, но мога да го усетя там навън, опитва се да надникне вътре, да влезе в мислите ми. Изчаква, това прави. Дразни ни, следи ни, но в крайна сметка просто си запълва времето. Защото разполага, както вече го е доказал, с цялото време на света и в отвъдното.

— Не търси битка. — Сега Бойл се приведе напред. — Не че не би се изправил срещу всички ни, ако му се удаде възможност, но сега само изчаква. Има логика. Да отслаби духа ни, да изчака момента, в който сме небрежни. Сбъркали сме стратегията според мен, като мислим да го примамим обратно до колибата на Сърха, защото тогава ще разбере, че сме готови за битка.

— Трябва да го отведем там — изтъкна Конър. — Всичко зависи от това.

— Но няма нужда да знае, че искаме той да дойде. Ами ако го накараме да си мисли, че крием от него, че ще ходим там, но той е толкова хитър и могъщ, че е проникнал през защитата ни и ни е видял?

— Защо да ходим там, ако не е за битка? — възрази Конър.

— Да отдадем почит. — Разбрал идеята на Бойл, Фин кимна. — Да почетем паметта на Сърха в деня на смъртта ѝ, да изпълним ритуал в нейна чест и може би да я помолим за помощ. Отиваме, скрити от мъгла, която сами сме сътворили, за да не може той да ни спре в желанието ни да отдадем почит или да отправим молбата си.

— А всъщност ще заемем удобни позиции за битката — довърши Бойл. — И вместо да бъдем изненадани, ние ще го изненадаме.

— О, идеята ми допада. — Конър отпи голяма глътка. — Такива се раждат от разговорите за война между мъже. Но ако някой от двама

ви повтори това пред някоя от жените, ще бъда шокиран и смаян какви лъжци сте.

— След като искам да ни подкрепят напълно, няма да го чуят от мен. Ще заложим капан — обобща Фин, — като го оставим да си мисли, че той го е заложил.

Брана изслуша новия план, докато хапваха пица във всекидневната на Фин. Имаше някакви подхвърляния за излизане навън за вечеря, но никой не разбираше приоритетите по-добре от Брана О'Дуайър.

— Хитро, определено е много хитро — съгласи се тя. — Яд ме е, че сама не съм се сетила. Не ни остава много време, за да пренаредим плана, върху който се бяхме спрели.

— А първоначалният план беше много по-прост — добави Мийра. — Пренасяме се там или ти ни пренасяш заедно с конете, соколите и кучетата, после го предизвикваме. Той ще се появи, защото гордостта няма да му позволи друго. Но... новият план пък е много коварен и няма как да не го харесам.

— Ще му хареса фактът, че се опитваме да се скрием от него — потвърди и Айона. — Това ще подхрани егото му. И ако си мисли, че се опитваме да призовем Сърха, ще трябва непременно да дойде — в случай че все пак успеем да се свържем с нея, да я доведем тук и да я открием отново за него.

— Ти ще издадеш собственото си заклинание за сянката — обърна се Брана към Фин. — Нещо, което той не знае, че имаш. Няма да ни е много полезно, когато наистина се появи.

— Ще е изпълнило целта си. Планът ни променя много малко от онова, което ще правим, след като се появи, единствено подходът е различен.

— Ще занесем цветя, вино, питка, мед. — Брана правеше мислено списък. — Всичко, което бихме занесли, когато отиваме на гроба на почитан от нас човек. Ще бъдем тъжни и напрегнати, готови да призовем духа на вещица, която е проклела един от нас. Той ще съзре много предимства в една атака точно в този момент.

— Бихме ли могли да започнем ритуала? — зачуди се Айона. — И когато вече е прекалено късно за него, да призовем първите трима?

Бойл се разсмя и я притегли за звучна целувка.

— Кой казва, че жените не могат да планират военни маневри?

Мийра наведе глава настрани.

— Да, кой?

— Риторичен въпрос — отвърна Конър и махна с пренебрежение. — Е, добре, да планираме военните действия.

В уречения ден Брана събра всичко необходимо. Бели рози, вино, мед, питка, която сама бе опекла, подправки и всички дарове. В друга торбичка сложи внимателно увитите отрови.

И отделно, за да няма опасност от заразяване, шишенцето светлина, която тримата бяха сътворили.

Беше се изкъпала и намазала тялото си с масла, бе сплела амулети в косата си, добави такива и на нашийника на Кател. Направи още и за гривата на Аня.

Сама, тя запали свещите, направи кръг и коленичи вътре в него, за да засвидетелства, че приема отреденото от съдбата. Беше убедена, че тази нощ ще настъпи краят на Кеван или на тримата. И още по-убедена, че каквото и да отреди съдбата, животът ѝ никога няма да бъде какъвто е бил.

Но все пак беше нейният живот, нейният избор. Тя беше и винаги щеше да остане слуга и дете на светлината. Но беше също и жена.

Изправи се, уверена в избора си. Събра нещата си и заедно с кучето литна към Фин.

Появи се в ателието му, докато той си избираше оръжия от шкафа.

— Подранила си.

— Исках малко време насаме с теб, без другите, преди да започнем. Отдадох се на съдбата и се покорявам на онова, което ще дойде. Ще се сражавам още по-яростно, защото приемам изхода.

— Аз мога да приема само неговия край.

— Надявам се, че не е вярно. — Тя отиде до него. — Би ли приел мен, Фин?

— Да. Разбира се.

„Моят живот — помисли си тя отново, — изборът е мой. Вещица и жена.“

— Отдавам се на теб. Би ли ме приел? Ще ми позволиш ли да бъда твоя и ще бъдеш ли мой в замяна?

Той докосна бузата ѝ, уви кичур от косата ѝ около пръста си.

— Никога не бих могъл да принадлежа на друга.

— Аз никога няма да имам друг. Бъди мой, остани с мен, защото това е домът и за двама ни. Искам да живея с теб тук, в тази къща, която си съградил от младежките ни мечти. Искам да се омъжа за теб, както си бяхме обещали някога. Искам да делея живота си с теб.

Думите ѝ прободоха сърцето му и той остави мечата, който вече бе избрал за битката. Отстъпи крачка назад от нея.

— Знаеш, че не можем. Докато не разваля проклятието...

— Не го знам. — Сега тя бързаше, стига толкова мислене. Само чувства. — Знам само, че оставихме онова, което ти е причинено от светлината и мрака, да ни спре. Стига вече, Фин. Не можем да създадем деца, които да носят бремето, което носиш ти, и това е мъка и за двама ни. Но ще бъдем заедно. Не можем да имаме живота, за който някога си мечтаехме и планирахме, но можем да мечтаем и да съградим нов. Приех волята на по-висшите сили. Може да загине тази нощ и приемам това. Но когато приех съдбата си, силата не ми нареди да те оставя, затова няма да го направя.

— Брана. — Той обхвана с длани лицето ѝ, целуна страните ѝ. — Трябва да намеря начин да разваля проклятието. Не знам къде ще ме отведе търсенето. Не знам, не мога да предвидя колко време ще отнеме, ако изобщо някога намеря отговора.

— Тогава ще те следвам, където и да отидеш. Ще търся заедно с теб, където и да ни отведе животът. Не можеш да се скриеш или да избягаш от мен. Ще те последвам, Финбар, ще те проследя като куче, кълна се в живота си. Няма да приема отново живот без любов. Обичам те.

Разтърсен до дъното на душата си, той облегна чело на нейното.

— Оставяш ме без дъх. Цели дванайсет години не си ми казвала това. Две думи, в които е събрана цялата сила на небето и земята.

— Искам да те обвържа с тях към себе си. Създадени сме един за друг, знам го с цялото си сърце. Ако не можеш да останеш тук с мен, аз ще тръгна с теб. Можем да заминем или да останем, но искам да се

оженим, Фин. Дай ми тази клетва и приеми моята. Преди да се изправим пред онова, което ни чака, вземи любовта ми, обещавай ми своята.

— Можеш ли да живееш с това ден след ден? — Той разтри рамото си. — С това и със знанието за всичко, което не можем да имаме?

Тя бе предала съдбата си на светлината, спомни си Брана, и отговорът се бе появил. Толкова прост и ясен.

— Ти го правиш, живееш с това всеки ден, а аз съм твоя. Бих дала живота си за дълга си, ако това е нужно, но повече няма да затварям сърцето си. Нито за мен, нито за теб. Или за любовта.

— Твоята любов е всичко за мен. Можем да живеем ден за ден, докато...

— Не. Не искам повече да имаме само днешния ден. Искам тази клетва от теб. — Тя сложи длани върху гърдите му, върху сърцето. — Моля те. Вземи любовта ми и клетвата ми, дай ми своята. Каквото и да дойде занапред.

Той я целуна нежно, после я пусна и отиде до един рафт, отвори дървена кутийка и извади пръстен, който проблесна с отразена от огъня светлина.

— Кръг — каза той. — Символ и камък на светлината и огъня. Намерих го в морето, в едно топло синьо море, където плувах и си мислех за теб. Отидох, за да те забравя, далеч отгук и от всичко. На един остров, където не живее никой, където отидох да плувам далеч навътре в морето и го видях да проблясва на дъното. Знаех, че е твой, макар никога да не съм се надявал да мога да ти го дам, не съм и мечтал, че може да го приемеш.

Тя протегна ръка.

— Дай ми обещанието си и приеми моето. Ако има утре, Фин, то ще бъде наше.

— Заклевам се, че ще намеря начин да ти дам всичко, което сърцето ти пожелае.

— Не разбираш още, че вече си го направил. Това е любовта, а тя приема всичко.

Когато той сложи пръстена на ръката ѝ, пламъците в камината се издигнаха буйно. Някъде в нощта, отвъд прозорците, блесна светкавица.

— Приемаме всичко — повтори тя и го прегърна здраво, потъна в целувката му.

Каквото и да дойде, мислеше си тя, дори и да беше смърт и кръв, имаха любовта.

Събраха се — кръг, създаден със сърце и дух, вяност и дълг, скрепен от магията. Нощта напредна и те взеха оръжията си.

— Не знаем името — започна Брана. — Докато го научим, трябва да задържим Кеван, да не допуснем да излезе от границите ни, да не се пренесе в друго време.

— Ще издигнем здрави стени, ще заключим портите — подкрепи я Конър. — И ще използваме всичките си сили да извадим демона наяве, да разберем името му.

— Или да му размажем физиономията, за да си го каже — предложи Бойл.

— Всеки от нас знае какво трябва да се направи тази вечер и как ще го направим — продължи Фин. — Ние сме по-силни заради всичко, което споделяме помежду си, и ако е съдено правдата да тържествува, Кеван ще срещне своя край. Няма други на света, с които бих предпочел да бъда редом в битката. Никой никога не е имал по-верни приятели.

— Хайде, да вървим да изгорим негодника и после да се върнем за закуска. — Конър прегърна Мийра през рамо.

— Съгласна съм. — Мийра стисна дръжката на меча си. — И напълно готова за битката.

— Вие ми дадохте семейство и дом. Това беше най-прекрасната година от живота ми — продължи Айона. — А през настоящата ще се омъжа за любимия човек и няма демон, който да ме спре. Затова хайде да вървим да изгорим негодника.

Бойл се разсмя и я вдигна във въздуха, за да я целуне.

— Как бихме могли да загубим, щом ти си на наша страна?

— Не можем. — Айона огледа лицата на останалите. — Няма да загубим.

— Трябва да се приготвим за...

— Чакай. — Айона се измъкна от прегръдката на Бойл и посочи към Брана. — Какво е това? Какво? — Тя сграбчи ръката на Брана и се

разсмя през сълзи. — О, боже, о, боже! — Хвърли се да я прегръща и я стисна здраво. — Точно за това си мечтаех. Точно за това.

— Мислех, че ще споделите с нас. — Мийра на свой ред сграбчи ръката на Брана, след като Айона се обърна, за да прегърне Фин. — Това доказва, че правдата ще победи. Ето. — Тя притисна лице към Брана и леко я залюля в прегръдка. — Доказва го.

— Отдавна беше време. — Бойл тупна Фин в гърдите. — Браво.

Конър изчака, докато Фин срещне погледа му.

— Значи накрая си се вслушал в безкрайната ми мъдрост.

— Послушах сестра ти.

— И сега ще трябва да го правиш до края на живота си. Дължиш ми стотачка.

— Какво? О! — възкликна Фин, спомнил си баса. — Така е.

Конър стисна Фин в здрава прегръдка, после се обърна и обгърна лицето на сестра си с ръце, преди да я целуне по бузите.

— Сега вече наистина има баланс. Любовта дава светлина.

Брана стисна ръцете на брат си и на свой ред го целуна по бузите.

— Добре, хайде да вървим да изгорим негодника.

— Готови ли сме всички? — Фин изчака да потвърдят и да оформят кръга.

— Нашето място и нашето време, когато часът удари три — изрече Брана и пое дълбоко въздух. — Тази заран срещаме съдбата си.

— С юмруци и светлина влизаме в битката — продължи Бойл.

— Да сложим край на демона и вещера в тази нощ — довърши Мийра.

— Трима и трима, и трима яздим в бой. — Конър хвана ръката на Мийра, погледна към Айона.

— С кон, сокол и куче за водачи — продължи Айона.

— Докато мъглата стеле се от мен, Кеван ще види само каквото ние пожелаем.

Фин разпери ръце, склучи ги в кръг, отново ги разпери. Брана усети как мъглата я обгръща — топла и мека. Не, каза си тя, това не беше студеното и противно наметало на Кеван.

Слязоха долу и отидоха в конюшнията. Докато Брана заплиташе амулетите в гривата на Аня, Айона се приближи до нея.

— Наближава времето ѝ да стане майка.

— Аня ли?

— След ден или два. Ще бъде готова за Аластар, ако това искаш.

— Искам го.

— Тя не се страхува. Никой от конете не е уплашен, но знаят, че ще полетят тази нощ и защо.

— Както и кучето. Готови са. — Брана погледна към Конър.

— И соколите също.

— Внимавайте какво казвате и мислите сега — предупреди ги Фин, — защото трябва да го допусна вътре, да му позволя да види достатъчно, за да повярва, че отиваме да почетем Сърха и да се опитаме да я възкресим.

Брана кимна, приклепна, за да допре глава до тази на Кател, после яхна коня. И заедно с останалите полетяха в тъмната нощта.

— Можем ли да сме сигурни, че сме скрити? — подвикна тя към Фин.

— Никога не съм използвал толкова много мъгла, но всички са скрити в нея, нали? А и от къде на къде Кеван ще ни следи по това време на нощта?

Но Фин отвори сетивата си, кръвта призова кръвта. И докато летяха между дърветата, а вятърът разкъсваше на места мъглата, той усети пробуждането.

И го сподели с Брана само с поглед.

— Трябва да се задържи, да ни даде възможност да го задържим далеч от полянката, за да имаме време да отдадем почит на Сърха и да направим заклинанието, с което ще върнем духа ѝ при нас.

— Аз предпочитам да се бия, вместо да си приказвам с духове — измърмори Бойл.

— Тя почти го е победила — изтъкна Айона. — Сигурно знае нещо, което ще ни е от полза. Опитвахме всичко. Трябва да опитаме и това. Ако се получи...

— Трябва да се получи — намеси се Мийра. — Направо полудявам от постоянното му дебнене наоколо.

— Тя е наша — каза ѝ Конър. — Ще я повикаме и тази нощ, в годишнината от смъртта ѝ, саможертвата ѝ, нейното проклятие е най-голямата ни надежда.

— Не можем да чакаме още цяла година. — Брана приземи Аня, след като прелетяха над сплетените клони и лиани и стигнаха до

полянката. — Няма да го направим.

Както се бяха разбрали, Фин и тримата отидоха в различните краища на полянката и всеки застана в една от четирите посоки на света. Тя започна с надеждата, че вместо да прогони Кеван, ритуалът ще му даде възможност да се промъкне и да влезе в капана им.

Тя вдигна ръце, призова севера, поръси солта. Айона пое запада. А Конър, който бе на източния край, зашепна тихо в главата ѝ.

Той идва. Съвсем близо е.

Докато брат ѝ призоваваше изтока, сърцето на Брана прескочи.

Първата стъпка бе дала резултат, бяха го примамили.

Фин призова юга и после и четиримата обиколиха широкия кръг и поръсиха земята със сол, докато Бойл и Мийра изваждаха инструментите за следващата част от плана.

Тя усети промяната, съвсем лек хлад, когато мъглата на Кеван се смеси с тази на Фин.

Когато затвори преградата, която щеше да държи всички други отвън и всички вътре затворени в кръга, тя се помоли Кеван да не атакува с мъглата и вихрите си, преди да са готови.

Като се стараше да не бърза, Брана взе букета от рози и го поднесе поред на останалите, за да може всеки да вземе стръкче цвят. Фин се поколеба.

— Не вярвам, че би искала почит от мен или че би я приела.

— Ще ѝ засвидетелстваш уважение и ще ѝ отдадеш почит. Тя трябва да разбере, че ти се сражаваш с нас и проливаш кръвта си за нас и че не можем да победим Кеван без теб. Трябва да опитаме, Фин. Можеш ли да ѝ дадеш и прошката си за клеймото, което носиш, с този дар на почит?

— Мога да опитам — каза само той.

Заедно, шестимата приближиха гроба на Сърха.

— Слагаме на гроба ти тез чисти бели цветове, за да отбележим годишнината от твойта гибел. Носим вино, мед и хляб, дар за почит от живите към мъртвите.

Стана по-студено. Брана можеше да се закълне, че усеща как нараства вълнението на Кеван, неговата жажда. Но не намираше името сред стелещата се мъгла.

— Тез билки разсипваме върху земята, за да освободим духа ти от оковите му. С почит коленичим и отправяме към теб молба,

скрепена с кръвта ни, на тримата и трима, огънят да пламне в нощта и отвърне на най-голямата ни нужда, да ни даде каквото търсим ний от теб.

Един по един направиха резка върху кожата на китката си, оставиха кръвта да капе върху земята до надгробния камък.

— На това място и в тоз час, с твоята любов и нашата сила, изпрати ни трите си деца, за да срещнат всички своята съдба.

Мъглата бе пронизана от вой, изпълнен с дива ярост. Фин пусна покривалото и измъкна меч си, преди да застане до Брана и другите.

— Изпрати ги тук и нека дойдат сега — викна Брана, а Фин и Конър застанаха до нея, за да я предпазят от нападение. Айона, Бойл и Мийра бързаха да направят кръг, докато тя довърши ритуала. — Онези, на които своите сили даде. Тримата и трима, и трима ще се бием.

Тя също запрати огнено кълбо, за да възпре атака от страна на Кеван, докато приятелите ѝ бяха заети да направят кръг и да отворят портал за първите трима.

— Трима и трима, и трима срещаме нощта. Майко, отвърни на нашата молба, нека долетят тук под луната и духът ти волен да лети. Както казахме, да бъде тъй.

Земята потрепери. За малко да изгуби равновесие, когато се обърна и хукна към кръга. Погледна през рамо и видя Кеван да запраща нещо като стена от черен огън към Фин и Конър. Докато протягаше ръка да хване Айона и да слоят силите си, вятърът я вдигна като ледена ръка и я запрати през поляната.

Падането едва не потроши всичките ѝ кости, но видя как Фин отвърща на атаката с пламнал меч и изригваща земя, а Конър плющеше с въздуха като с камшик. Светлина и мрак се сблъскваха и грохотът бе гръмоуен, като че ли целият свят се срутваше.

Мийра се втурна напред, размахала меч, а Бойл запрати залп от малки огнени кълбета, които разкъсваха и прегаряха пълзящата мъгла.

Беше по-силен, осъзна Брана, някак си беше по-силен, отколкото в нощта на Самхейн. Каквото и да се криеше в него, явно бе събрало още сила, бе извлякло повече. Последната битка, помисли си тя, знаеха го както те, така и Кеван.

Той призова плъховете и те сякаш почнаха да извират от земята. Повика прилепите и те се изсипаха като напад от небето. А Айона,

изолирана, се бореше да задържи изчадията далеч, докато соколът, кучето и конят ги тъпчеха и разкъсваха.

Дълг, лоялност. Любов. Брана скочи на крака и хукна през търкалящите се под краката ѝ тела на плъхове, за да яхне Аня. С огнено кълбо в една ръка и грейнал ярко жезъл в другата, тя полетя към братовчедка си и недовършения кръг.

Запрати надолу огън, светлина, проби си път. Призова дарбата си и горещ дъжд се изсипа от небето, за да удави адските изчадия на Кеван. Когато стигна до Айона, тя изтласка с порой всичко надалеч от колибата на Сърха.

— Довърши го! — викна тя. — Можеш да го довършиш.

Тогавя се появиа змиите, загърчиха се по земята. Тя чу — и усети — болката на Кател, когато зъбите им се впиха в краката на кучето. Яростта, която избухна в нея, ги превърна в пепел.

Брана извъртя коня си, за да предпази братовчедка си, но Айона извика:

— Ще се справя! Готова съм. Върви да помогнеш на другите.

Опасявайки се от най-лошото, Брана се втурна през стената от черен огън.

Задуши я зловонна миризма на сяра. Тя повика от въздуха дъжда, топъл и чист, за да я измие. Огънят запращя и угасна, докато си пробиваше път през него.

Близките ѝ бяха окървавени от битката.

Отново дръпна юздите на коня и притегли цялата си сила, и още, и още.

Първо дъждът и вятърът, после земетресение и огън. После всичко наведнъж — в буря, която се сблъска с гнева на Кеван. Издигна се пушек, от който очите ѝ лютяха, а гърлото пареше, но забеляза страх, макар и само искрица, в очите на магьосника, преди да се свлече на земята и да се превърне във вълка.

— Готово! — викна Айона. — Готово е. Светлината. Расте.

— Виждам ги. — Мийра, с лице, обляно в пот и кръв, крещеше с всички сили. — Виждам ги, сенките им. Върви — викна тя на Конър. — Хайде.

— Ние ще го задържим. — Бойл замахна с юмрук и огнено кълбо.

— Кълна се, че ще го задържим. Вървете. — Фин срещна погледа на Брана. — Иначе всичко е било напразно.

Нямаха друг избор, помисли си тя и протегна ръка на Конър, за да я хване и да се метне на гърба на Аня.

— Тя е ранена. Мийра е ранена.

— Трябва да им помогнем да преминат, Конър. Тримата трябва да доведат първите трима. Без тях може да не успеем да я излекуваме.

Сети се за Кател — кървеше от муцуната и от хълбока.

За Аластар, чиито копита разкъсваха телата на изчадията, за соколите, които се спускаха с крясък, разперили остри нокти.

И всичко щеше да е напразно, ако не успееш да доведат тримата на Сърха в настоящето — от плът и кръв.

Скочи с коня право в кръга, плъзна се от гърба му заедно с брат си. Стисна ръката на Айона, на Конър и усети надигането на силата, пламването на светлината.

— Тримата и трима, и трима още — викна тя. — Такова е пророчеството на магията. Елате при нас на всяка цена, появете се сега или всичко е изгубено. Застанете редом с нас в тази нощ и в името на общата ни кръв нека тази битка свърши.

Те дойдоха, тримата на Сърха. Брана с лъка, Иймън с меча си, а Тийгън с жезъла и огромен корем. Без да кажат и дума, те протегнаха ръце и тримата станаха шестима.

Избухна светлина, искряща белота и ослепително сияние. Огънят на силата се разгоря в нея, зашеметяващ, изумителен, отвъд всичко познато.

— Отдалечете го от тях! — Брана чу собствения си глас да отеква в треперещия въздух. — Имаме достатъчно сила да го повалим, но те са прекалено близо.

— Оставете на мен. — Дъщерята на Сърха, Брана, протегна ръката си, с която стискаше тази на брат си. Стрелите излетяха от колчана ѝ, пламнаха в бяло, и се забиха в земята между вълка и останалите трима.

Полудял от ярост, вълкът се обърна и се хвърли към тях.

Брана се пусна от кръга, но Конър го затвори след нея.

— Побързай — викна ѝ той.

— Малко по-близо, още само малко. — Но бръкна в торбичката и извади отровата. Бутилката запулсира в ръката ѝ като жива. Вълкът

скочи към кръга и тя запрати бутилката към него.

Письците му раздраха въздуха, блъснаха я с такава сила, че тя залитна. Всички създания, които Кеван бе призовал от утробата на мрака, пламнаха и техните писъци се сляха с воя на вълка.

— Не е свършило. — Айона стисна здраво ръката на Тийгън. — Докато не убием онова, което се е вселило в него, не може да има край.

— Името. — Брана залитна, но Иймън я хвана, преди да падне. — Името на демона. Знаете ли го?

— Не. Ще изгорим каквото е останало от него, ще поръсим сол върху земята.

— Не е достатъчно. Трябва да научим името му. Фин!

Тя понечи да иде при него, но той ѝ махна да стои далеч и падна на колене до окървавеното тяло на вълка.

— Започни ритуала.

— Ти си ранен, както и Мийра и Бойл. Ще си върнеш силите, ако първо те изцелим.

— Започни ритуала — процеди той през стиснати зъби, склучил длани около гърлото на звяра. — Твоята задача е ритуалът. Това е моята.

— Започвай! — Мийра се просна на земята редом с Бойл. — И сложи край!

И тогава звъннаха със звънеца, отвориха книгата, запалиха свещта.

И започнаха да нареждат думите.

В котлето имаше кръв — от светлината и от мрака. Сенки се полюшваха наоколо като танцьори.

На земята Фин зарови пръсти в съдраната козина на вълка.

— Познавам те — изрече тихо той, вторачил се в червените очи. — Ти си мой, но аз не съм твой. — Откъсна камъка от шията му, вдигна го високо. — И никога няма да бъда. Аз съм потомък на Дайхи. — Брошката се измъкна изпод ризата на Фин и очите на вълка подивяха от ужас. — Аз съм твоята смърт. Знам кой си. Стоях до олтара ти и чух прокълнатите да зоват името ти. Знам кой си.

Онова, което живееше във вълка, използва своята тъмна сила и ръцете на Фин пламнаха, кръвта му потече от раните.

— В името на Сърха те отричам. В името на Дайхи те отричам. От свое име те отричам, защото аз съм Финбар Бърк и знам кой си.

Когато го изпълни, разтърси душата му до основи. Мракът го притегли толкова силно, разкъса го толкова дълбоко. Но той се държеше на ръба с последни сили и погледна към Брана. Към нейната светлина.

— Името му е Кернунос. — Той метна камъка към Конър. — Кернунос. Унищожи го. Сега. Не мога да го удържам още дълго, много е силен. Махни я оттам. — Дъхът му пресекна, когато викна на Бойл. — Махни Мийра надалеч.

— Трябва да го оставиш! — Със сълзи, течащи като река по бузите ѝ, Брана викна: — Фин, остави го, ела при нас.

— Не мога. Той ще се скрие в земята, дълбоко в недрата ѝ, и ще го изгубим завинаги. Мога да го задържа тук, но не за дълго. Направи каквото трябва заради всички, заради мен. Ако ме обичаш, Брана, освободи ме. В името на всичко, което има между нас, освободи ме.

За да е сигурен, той използва от собствените си сили, за да изтръгне камъка от ръцете на Конър и да го запрати в котлето. Светлината се издигна на висок стълб, ослепително бяла, когато викна името му.

— Сложи край!

— Той страда — прошепна Тийгън. — Стига толкова. Дай му покой.

През сълзи Брана изрече името на демона и изсипа отровата.

По-черна от чернилка, по-гъста от катран. Под напора ѝ отекнаха див вой и гърлени викове. И заедно с тях хиляди гласове закрепяха на езици, които никога не бе чувала.

Усети го в мига преди светлината отново да озари всичко, преди самото котле да пламне в чисто бяло. Полянката, небето, стори ѝ се, че целият свят се превърна в бял пламък.

Усети как камъкът се разпуква, чу как се троши, сякаш огромни дървета се строполяват под ръцете на великани, и земята се разлюля като бурно море.

Усети смъртта на демона и сякаш усети своята също.

Всичко се изцеди от нея, остана без дъх, без сила, светлина и се свлече на колене.

„Кръв и смърт следват — помисли си тя. — Кръв и смърт.“

После скочи и хукна, когато забеляза Фин, неподвижен, блед, окървавен, паднал по очи в черната пепел на онова, което преди беше

Кеван и онова, което му бе дало живот.

— Хеката, Бриджит, Мориган и всички богини, бъдете милостиви. Не отнемайте живота му. — Повдигна главата на Фин в скута си. — Вземете всичко, което имам, всичко, което съм, но не и живота му. Умолявам ви, не отнемайте живота му.

Вдигна лице към небето, което още пламтеше в бял огън, отпрати силата на молитвата си към който можеше да чуе.

— Вземете каквото пожелаете и каквото е нужно, но не и живота му.

Сълзите ѝ пареха и капеха върху обгорената му кожа.

— Сърха — молеше се тя. — Майко. Поправи стореното от теб зло. Пощади живота му.

— Шшшт. — Пръстите на Фин стиснаха нейните. — Не съм си отишъл. Тук съм.

— Ти оживя.

И светът отново дойде на мястото си, земята престана да се люлее, пламъците в небето избледняха.

— Как... Не ме интересува. Ти оживя. — Притисна устни към лицето му, към косата. — О, господи, ранен си, кървиш отвсякъде. Почини си. Спокойно, спокойно, любими. Помогни ми — обърна се тя към Брана, дъщерята на Сърха. — Моля те.

— Разбира се. Ти си точно такъв, какъвто те описа. — Тя коленичи, сложи длани върху ребрата на Фин, където ризата и кожата му бяха разкъсани и изгорени. — Той е копие на моя Оуен.

— Какво?

Тя стисна ръката на далечната си роднина от бъдещето.

— Лицето му е точно копие на моя любим, както и сърцето му е вярно като на моя любим съпруг. Никога не е бил на Кеван, не и във важните неща. — Тя сведе поглед към Фин и докосна с устни челото му. — Ти си мой, както си и неин. Изцелението ще боли малко.

— Малко — изпъшка Фин през стиснати зъби, когато болката го изгори отвътре.

— Погледни ме. Виж вътре в мен — зашепна Брана.

— Няма. Не искам да поемаш тази болка. Тя е моя. Как са другите?

— Сега се грижат и за тях. Проклет да си, Финбар, задето ме накара да си мисля, че съм те убила. Много кръв си загубил, а и ризата

ти още дими. — Тя я махна от тялото му с едно тръсване на китката. — О, господи, някои от тези рани са дълбоки. Конър!

— Идвам. — Леко накуцващ, Конър избърса кървавата пот от лицето си. — Мийра и Бойл вече са много по-добре, макар че, господи, какви рани имаше тя. Но все пак... О, по дяволите, Фин, гледай само как си се подредил.

За да реши проблема, той стисна главата на Фин между дланите си и сля съзнанието си с неговите мисли и болка.

— О, мътните ме взели — просъска Конър.

Минутите се проточиха като векове дори и когато и другите се присъединиха към тях. Преди всичко да приключи, и Конър, и Фин бяха облени в пот, задъхани и треперещи.

— Ще се оправи. — Тийгън погали ръката на Брана. — Двете със сестра ми сте много надарени лечителки. Малко почивка, малко лечебен тоник и ще се оправи.

— Да, благодаря ви. Благодаря. — Брана притисна лице в рамото на брат си. — Благодаря ти.

— Той е и мой.

— Наш е — поправи го Иймън. — Върнахме се у дома и участвахме в унищожаването на Кеван. Но той изигра най-голямата роля. Затова ти, Финбар Бърк, си наш, макар да носиш белега на Кеван.

— Вече не — прошепна Тийгън. — Аз белязах Кеван, а проклятието на майка ни беляза всички от кръвта му. А сега мисля, че тя и светлината са премахнали клеймото. Защото това не е белегът на Кеван.

— Какво говориш? Това е... — Фин се извърна да погледне и върху рамото си, където бе носил белега на Кеван от осемнадесетата си година, сега видя келтския символ на триединството, трикветрата.

Знакът на тримата.

Това го зашемети повече от огъня на отровата, повече от ослепителния пламък на светлината.

— Изчезнал е. — Докосна с пръсти мястото и не усети никаква болка, никаква тъма, никакво подмолно притегляне. — Свободен съм от него. Свободен.

— Ти бе готов да дадеш живота си. Кръвта си — осъзна Брана и очите ѝ запариха от чиста радост. — Неговата смърт дойде от твоята волна саможертва. Ти развали проклятието, Фин.

Тя сложи ръка върху неговата, над знака на тримата.

— Ти спаси себе си, а мисля, че спаси и духа на Сърха. Всички ни.

— Някои от нас също участваха — напомни ѝ Конър. Но се ухили на Фин. — Чудесен белег. Мисля, че останалите трябва да си направим такива татуировки.

— Харесва ми — заяви Мийра и избърса сълзите си.

— Имаме да мислим за много други неща преди татуировките. — Бойл протегна ръка надолу. — Ставай вече. — Грабна ръката на Фин и после здраво го стисна в прегръдка. — Добре дошъл обратно.

— Радвам се, че съм тук — каза той, когато Айона просто се вкопчи в него и тихичко захлипа. — Но, господи, искам да се върна у дома. Трябва да довършим нещата тук. — Той целуна Айона по главата. — Трябва да сложим край и да живеем свободно.

— Така и ще направим. — Иймън протегна ръка и стисна здраво десницата на Фин. — Когато имам син, той ще носи твоето име. Братовчеде.

Изгориха пепелта, използваха още бял огън, обърнаха земята, разпиляха пепелта, поръсиха отгоре ѝ сол.

После застанаха наред полянката в тишина.

— Готово. Приключихме с това. — Брана, дъщерята на Сърха, отиде до гроба на майка си. — И тя е свободна. Сигурна съм.

— Почетохме саможертвата ѝ, изпълнихме дълга си. И сега усещам как домът ни зове. — Иймън хвана Тийгън за ръка. — Но мисля, че пак ще се видим.

Конър извади белия камък от джоба си и се загледа в сиянието му.

— Вярвам в това.

— Ние сме тримата — каза Брана, — каквито сте и вие, каквито са и те. — Тя махна към Фин, Бойл и Мийра. — Ще се срещнем пак. Бъдете благословени.

— И вие също. — Тийгън хвърли поглед през рамо към гроба на майка си, но вече бе започнала да избледнява. — Тя много харесваше зюмбюли. Благодаря ви.

— Свърши. — Мийра огледа полянката. — Искан ми се да танцувам, но вътрешно цялата треперя. Какво ще правим сега, след като всичко свърши?

— Ще хапнем здраво на закуска. Зората пукна. — Конър посочи на изток, към бледото розово зарево на хоризонта.

— Ще се върнем у дома — съгласи се Айона, после се разсмя, когато Бойл я завъртя в прегръдка. — И ще останем заедно за малко. Просто ще бъдем заедно.

— Ще дойдем след минутка. Искам само още миг да остана тук. Само за минутка — обърна се Фин към Брана.

— Ако се забавите, аз ще приготвя яйцата, а тя ще се оплаква. — Но Конър целуна ръката на Мийра, после се качи на коня си.

Айона им хвърли един последен поглед, допря ръка до сърцето си, после я разпери към Фин и Брана и направи красива дъга над главите им.

— Има най-милото сърце — тихо каза Фин. — А сега... — Той завъртя Брана с лице към себе си. — Тук, където за първи път ми се отдаде. Където всичко започна и където сложихме най-сетне край, искам да ти задам един въпрос.

— Не отговорих ли на всички?

— Не и на този. Ти, Брана, ще споделиш ли с мен живота, за който някога мечтахме? Животът и семейството, и всичко, което някога си представяхме заедно?

— О, да, Фин. Искам да споделя всичко това и още много. Всички нови мечти, които ще имаме. И новите ни обещания.

Тя се сгуши в прегръдките му.

— Обичам те. Винаги съм те обичала и вечно ще те обичам. Ще живея с теб в прекрасната ти къща и ще имаме колкото деца поискаме, и никое от тях няма да носи белег. Ще пътувам с теб, ще ми покажеш света.

— И ще правим вълшебства.

— Днес и винаги.

Тя го целуна до колибата на Сърха, където стената от преплетени клони и лиани бе изчезнала, където цъфтяха зюмбюлите и малката дъга грееше над всичко.

После полетяха заедно с коня, кучето и сокола към утрешния ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.